

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

1938
Джек Слейд

ГОДНИЦАТА НА ПАЛАЧА

★ Джек Слейд ★

КАДИДАТОВ

ДЖЕК СЛЕЙД

ГОДЕНИЦАТА НА ПАЛАЧА

Превод: Красимира Данчева

chitanka.info

Мейра е дяволски красива и страстна. Дъщеря на шерифа на Сесейб и в същото време годеница на най-опасния престъпник, който някога е посещавал земите по границата, зловещ отмъстител, когото наричат Палача. Но Мейра не знае това. А и Ласитър разбира жестоката истина едва когато се озовава на бесилката след една гореща нощ, прекарана с Мейра...

1.

Питър Брокър се беше примирил със съдбата си. Той не се възпротиви, когато палачите го наобиколиха и го избутаха до голямото дърво, на което вече висеше примката.

Допреди половин час се съпротивляващ, използвайки всички оръжия, които все още имаше — ръце, крака и зъби.

Беше безсмислено. Колкото по-отчаяно се бореше за живота си, толкова по-ужасно ставаше.

Та те не го пребиха до смърт. Не, това би било против принципите им. Защото тази банда убийци искаше жертвата им добре да разбира всичко, което правеха с нея.

Те дори му дадоха надежда. И той отчаяно повярва и им показва скривалището в малката си ферма. Дебелата кожена торба беше заровена под купчина оборски тор. Сами тези мъже никога не биха я открили.

Пит Брокър го направи от безумен страх. А после дойде и надеждата. Главатарят на палачите беше обещал да му подари живота, ако признае всичко.

Сега те имаха двайсетте хиляди долара, които търсеха. Но главатарят им дори и не мислеше да удържи думата си.

Един от мъжете надяна примката около врата на Пит. От страх очите му едва не изхвръкнаха от орбитите.

— Хайде, свършвате вече! — каза той задъхано. — Колко още ще ме мъчите? Аз...

Гласът не му се подчиняваше. Пресипнал стон се надигна от гърлото му. Беше решил да остане твърд и без страх да погледне смъртта в очите. Но не беше толкова просто, както си бе представял.

Ако бяха побързали, всичко щеше вече да е свършило. Защо се бавят толкова?

Главатарят се изправи пред него и цинично се изсмя:

— Имаш ли да ми кажеш още нещо, Пит? Какво ти тежи на сърцето?

— Проклет да си! Дявол да ви вземе всичките! — изхлипа младежът.

Миналата нощ бе празнувал двайсет и втория си рожден ден. И едновременно с това — годежа си с красивата барманка Керъл Кидни.

Беше страхотно празненство. Струваше му точно хиляда долара и някои хора в Сейсъб и околността си задаваха въпроса, откъде дребният фермер Пит Брокър имаше толкова пари. Имаше нещо мътно в тази работа.

Но колкото по-хубаво ставаше празненството, толкова по-рядко ги спохождаха подобни мисли.

А и Пит Брокър не се скъпеше. Лееха се реки от уиски.

Кой ли би си спомнил за станалото в Сейсъб преди половин година. Тогава обесиха братята Илая. Норман и Майкъл Илая от Сонора бяха обрали влака, а малко след това ги пипнаха.

При нападението бяха убити четирима мъже от Сейсъб. Затова и гневът на хората бе неукротим. Братята Илая бяха линчувани на бърза ръка. Така и не се разбра как точно е станало в общата суматоха. Дори не се знаеха имената на мъжете, надянали примките на шийте им. А после се носеха само слухове.

— Можеш да ми кажеш няколко имена — каза главатарят на палачите. — И тогава ще ти подаря живота.

— Вече ми обеща веднъж — отчаяно извика Пит. — О, господи, колко още ще ме мъчиш? Свършвай вече, сатана!

Главатарят се усмихна презрително.

— Разбирам нетърпението ти, Пит. Но би трябвало съвсем спокойно да обмислиш предложението ми. Говоря ти сериозно.

Пит мислеше. Но, естествено, нищо разумно не можеше да измисли. Новата надежда почти го влудяваше.

— Ти само ще ми обещаеш да изчезнеш от околността — приятелски му говореше главатарят. — За да не можеш да ме издадеш. Нали разбираш, че трябва да играя на сигурно?

Пит кимна утвърдително.

— Да, ясно ми е.

— Е? Ще ми кажеш ли някои имена?

— Ще удържиш ли думата си? — недоверчиво попита Пит. — Кой си ти всъщност? Защо толкова се интересуваш от смъртта на братята Илая?

Главатарят махна на хората си.

— Освободете го. Трябва да ми повярва и да говори на спокойствие.

Те отвързаха ръцете на Пит. Примката и сам можеше да свали.

Засмя се измъчено. Още не можеше да повярва.

— Свободен си — каза главатарят. — Но преди това ще ми кажеш няколко имена. После можеш да изчезваш.

Пит потрепери. И имената на половин дузина мъже сякаш сами излязоха от устата му. Главатарят ги записа в тънък бележник. Беше много доволен и се усмихваше.

— Сега си свободен, Пит. Завинаги. Но ще трябва да чуеш кой съм и защо убийството на братята Илая не ми дава покой. Името ми е Луис Илая. И тези, които сте линчували, бяха мои братя...

Това подейства като удар на Пит.

— Съжалявам — изстена той. — Но не съм искал. Кълна ти се.

Аз...

Луис Илая махна небрежно.

— Омитай се — изръмжа той. — Казах ти, можеш да изчезваш.

Пит се обърна и хукна като подгонен от дявола. Но нещо го спря. Примката на ласото обхвана тялото му. С рязко дръпване го обърнаха и го довлякоха под дървото.

Пит крещеше като обезумял.

Крещя до последната секунда. А Луис Илая се наслаждаваше. Беше се заклел да отмъсти и искаше да свърши нещата докрай. Едва тогава щеше да е доволен.

Вече имаше шест имена. Тези мъже щяха да последват Пит Брокър. А с течение на времето щеше да научи имената на останалите. Поне десет души си бяха поделили плячката на братята му. Това знаеше досега. Но до днес Луис Илая не знаеше от кого да започне отмъщението си.

Докато не започна голямото празненство на Пит в бар „Пима“ в Сейсьб. Двойният празник на Пит Брокър — рожден ден и годеж едновременно. Голямата му грешка беше, че вдигна твърде много шум.

Шпионите на Луис Илая бяха подочули нещичко. Не им убягна, че в малкото градче край границата всички шушкуха.

Хората на Луис търпеливо дочакаха края на празника.

А на разсъмване им помогна случаят.

Видяха Пит Брокър да изпраща годеницата си. Хубавата барманка Керъл Кидни се беше хвърлила на врата на този дребен фермер само защото беше надушила доларите му.

Хората на Илая чуха Пит да казва на Керъл:

— По обяд ще се върна с парите, скъпа. Кажи на шефа си, че ще му се издължа до последния долар. А ти, мила, ще можеш да си харесаш някои неща...

— Мога да дойда с тебе — каза Керъл. — Как мислиш?

— Щом искаш...

В този момент се зададоха Хари Ронка и Тос Шарп. Бяха приятели на Пит и вечерта празнуваха с всички, докато в един момент се измъкнаха под предлог, че имат да свършат нещо важно.

— Здрави, Пит! Ела да пийнем по чашка.

Усмихнат, Пит тръгна с тях. По това време той не би могъл и да предполага, че ги праща Луис Илая.

Тази сутрин Керъл Кидни видя за последен път годеника си жив.

Когато той увисна безжизнен на дъба, беше девет часът сутринта.

Палачите му се разделиха и поеха с конете си в различни посоки. Така оставиха осем различни следи. А всяка следа скоро щеше да се изгуби в неизвестна посока.

— Ще почакаме няколко дни, преди да продължим — им беше казал на сбогуване Луис Илая. На всеки от седемте си спътници беше дал по сто долара от мръсната воняща торба, изровена от Пит изпод купчината тор.

Бандата беше доволна от парите. За сто долара обикновено трябваше здравата да се работи цели три месеца. Това бяха дяволски лесно изкарани пари. А пък беше и само предплата.

Засега в бележника си Луис Илая беше изписал още шест имена, а това значеше още шестстотин долара. А освен това е имало поне още четирима. Всички те си бяха поделили плячката на Норман и Майкъл Илая от обира на влака.

Цялата плячка беше две стотинки долара. Но съучастниците им бяха изчезнали. Толкова бяха научили мъжете, заловили братята.

И тъй като шерифът беше убит при престрелката, другите са могли спокойно да си поделят парите.

Трябва да са били точно десет, защото иначе Пит не би получил двайсет хиляди долара. Или пък плячката е била по-голяма, отколкото се предполагаше.

Но за хората на Луис Илай това нямаше значение. Всеки от тях щеше да прибере на края по пет хиляди. Такава беше цената на живота им. За толкова пари те биха хванали и дявола за рогата, но едва ли щеше да им се наложи. И останалите ги чакаше същото, което се случи на Пит Брокър, а той щеше да виси на дървото пред фермата си колкото е възможно по-дълго като предупреждение за тогавашните си помощници. Колкото по-страшна е гледката, която щяха да видят, толкова по-голям ужас щеше да всее у тях. А уплашени, те щяха да станат лесна жертва на преследвачите си.

Още веднъж Луис Илай се обърна и с особено задоволство огледа смразяващата картина, която оставяше след себе си.

2.

Ласитър идваше от север. Горещото слънце стоеше почти в зенита си. Наблизавайки Сейсъб, той се виждаше вече седнал в бара пред чаша студена бира.

Внезапно нещо привлече вниманието му. На около половин миля на запад огромни птици кръжаха в небето. Изглежда бяха открили плячка, но не смееха да я наближат.

В дива страна като тази подобно нещо не можеше да се отмине току-така. Ласитър имаше опит.

Без да се колебае дълго, насочи жребеца си към кръжащите лешояди.

След десетина минути той гледаше към долината от един малък хълм, в която се намираше фермата на Пит Брокър. Веднага съзря обесения. Трупът ясно се открояваше на хоризонта.

След няколко минути Ласитър достигна целта си. Няколко койота свой се отдалечиха от плячката си. Тъкмо те бяха причината лешоядите да не се спуснат към угощението си. Взря се в изкривеното лице на мъртвеца. Изглежда, дълго беше страдал, преди да намери покой в смъртта.

Ласитър измърмори някакво проклятие, после измъкна дълъг нож. Трябаше да се изправи на стремето и да се протегне, за да достигне въжето. Палачите бяха избрали много висок клон за отвратителното си дело.

— Мръсна стан! — изръмжа той и обесеният тежко тупна на сухата земя. Дълго след това наоколо се стелеха облаци пепел.

Ласитър отиде до помпата и натисна стария лост, който изскърца пронизително. Подложи глава под струята и дълго пи. Конят му изпръхтя и потопи муцуната си в коритото.

Без да бърза, Ласитър внимателно разгледа наоколо. Най-напред огледа следите и откри, че палачите са потеглили с конете си в осем различни посоки. Стар трик за заблуда на евентуалните преследвачи. Нищо ново за него. Малката полуразрушена къща имаше три стаи,

най-голяма от които беше кухнята. Лесно беше да се разбере, че тук е живял мъж. Ясно беше още, че мъжът е бил обесен преди няколко часа.

Какво да прави?

Би могъл да погребе мъртвия тук и да съобщи на шерифа за случилото се.

Но от друга страна...

Ласитър смръщи лице. Да копае гроб в тази жега съвсем не му се нравеше. А най-често в такива случаи шерифът иска да знае всичко с най-малките подробности. И понеже Ласитър не знаеше името на убития, шерифът щеше да иска да види трупа. Щеше да си навлече куп неприятности.

По-добре да се маха. Не беше дошъл, за да се намесва в някаква си съседска вражда.

Бяха го наели да залови Джейсън Макини и да го отведе в Санта Фе. Според заповедта никой и нищо не трябваше да го отклонява от целта.

Джейсън Макини не беше случаен престъпник. Би могло да се каже, че той беше светило сред хората извън закона тук, около границата. Беше нужен особен талант, за да го пипнеш.

Ето защо тъкмо Ласитър беше натоварен с тази работа. Постараха се да му стане ясно, че е по-лесно с голи ръце да накараши мечка гризли да излезе от бърлогата си, отколкото да хванеш Джейсън Макини.

Ласитър беше убеден в това. Беше слушал истории за бандита, от които на човек му настръхваше косата.

Вероятно той беше тайненият главатар в тази гранична област между Аризона и Сонора. Предполагаше се, че тъкмо в неговите ръце се събираха нишките на много организации.

Това, което му приписваха, беше предостатъчно за десет смъртни присъди. Трябва да беше убил не по-малко от сто души със собствените си ръце. Говореше се, че от безбройните обири е натрупал огромно съкровище в скривалището си.

Джейсън Макини — един човек, който непрекъснато се връщаше в мислите на Ласитър. Изглежда, наистина беше необикновен престъпник. Но дали в действителност съществуваше такъв свръхчовек? Или само се носеха легенди за Макини?

Според мълвата, в околностите на Сейсъб се чувствал у дома си. Но въпреки всичко ставаше дума за твърде голяма област с радиус около сто мили.

Повечето следи водеха към Сонора в Сиера Магдалена. Вероятно там се намираше скривалището му.

Ласитър имаше намерение да провери внимателно всички следи. Освен това с удоволствие прескачаше до Мексико от време на време. Приятно му беше да сменя обстановката.

Колкото до Джейсън Макини, не се надяваше особено да го открие. Никой не знаеше как изглежда, появяваше се най-различно облечен под най-различни имена.

Веднъж Ласитър дори си помисли, че със същия успех би открил и някой призрак.

Ето, дори и сега неволно си мислеше за Макини. Сепна се точно в момента, когато отново застана пред обесения.

По дяволите! Не му се вярваше. Би било повече от случайност, ако Макини няма нищо общо с това убийство.

Все едно. Ласитър реши да не размишлява повече, а да погледне направо към фактите.

Намери едно старо конско покривало и уви мъртвия в него. После го отнесе на сянка и почака няколко часа, докато премина голямата жега. И без това искаше да влезе в Сейсъб след залез-слънце. За тайната му мисия беше важно да не привлече излишно внимание.

Ласитър прекара времето си, като разгледа основно фермата. Намери някои книжа, от които научи името на убития, при условие че обесеният наистина е Пит Брокър, собственикът на фермата.

Ласитър откри, че Брокър е притежавал завиден запас от най-скъпо уиски. В едно чекмедже бяха прибрани и скъпти пури. Все неща, които в действителност един дребен фермер не би могъл да си позволи.

Странно защо, но Ласитър отново си мислеше за Макини. Това име го преследваше дори и в сънищата му. Може би защото прекалено много мислеше за него.

В Санта Фе Макини бе изиграл особено дързък номер. Представяйки се за богат мексикански търговец, той се беше сприятелил с градските богаташи, а не след дълго се запознал и с губернатора. И когато всички безрезервно му се доверили, отишъл

една вечер при банкера Ейб Хендерсън, принудил го да отвори трезора, намерил вътре половин милион долара, после извел Хендерсън в полето със собствената му карета, застрелял банкера и изчезнал на юг.

Това бил голям удар за губернатора Дъгърти, който заради съмнителни сделки и без това не се радвал на особен успех. Поради тази причина Макини трябваше да бъде заловен жив.

По всичко личеше, че се играе безкрайно сложна политическа игра, за която Ласитър не искаше и да знае.

Беше шест часът следобед, когато Ласитър преметна увития в покривалото труп на гърба на червения кон, който откри в конюшнята. Убийците го бяха оставили, както впрочем и всичко останало, така поне мислеше Ласитър.

За двайсетте хиляди долара той не би могъл и да знае.

Потегли на юг, яхнал сивия си кон, а червения водеше след себе си. Вече се здрачаваше, когато съзря градчето. Изчака, докато се спусна нощта. Когато влезе в града, луната вече грееше.

Ласитър не мина по широката „Майн стрийт“, а тръгна по една от малките странични улички, толкова тясна, че дори сам ездач трудно можеше да премине.

Беше успял да разгледа града с далекогледа, който напоследък все по-често носеше със себе си. На няколко пъти му бе свършил добра работа.

Ласитър знаеше, че кантората на шерифа се намира срещу бар „Пима“. Уличката свършваше точно до бара.

Беше по средата на улицата, когато чу пронизителен, обвиняващ глас.

— Вие повикахте Пит да пийне с вас по чашка — крещеше жената. — Вие сте последните, които са го видели.

— Е, и какво от това? — попита груб мъжки глас. — Да, изпихме по едно питие. После си взе крантата и пое към фермата си.

— Той искаше да се върне по обяд! — обвиняваща жената.

— Но не дойде — обади се присмехулно друг мъжки глас. — Офейкал е, Керъл. Не можа да се издължи. Забрави го, миличка! Нали ние сме тук.

Ласитър продължи да язди по-бавно. Беше заинтересуван.

— Не ви вярвам! — извика жената. — Защо не ми кажете истината? Попитах едно от момичетата в „Ред Нъгит“, вие изобщо не сте ходили там.

— И къде сме били?

— Продължили сте нататък заедно с Пит. Видели са ви.

— Кой ни е видял?

Ласитър излезе от уличката и застана под светлините на фенерите пред бар „Пима“. Държеше се така, сякаш просто иска да мине покрай тримата, които се караха.

Но беше невъзможно.

Жената изпища.

Двамата мъже се обърнаха. Сложиха ръце на револверите и заплашително се приведоха.

— Пит! — ридаеше жената. — О, господи...

Беше отметнала покривалото и стискаше главата му с две ръце. Сълзи обливаха лицето ѝ. Тя крещеше, но странно, по улицата не се виждаше жива душа.

Всичко приличаше на призрачен театър. Всъщност врявата би трябвало да привлече цяла тълпа любопитни от съседните къщи и барове. Вместо това беше ужасно тихо.

„Странен град“, мислеше си Ласитър.

— Аз го намерих, мадам — каза той. — И сметнах за правилно да го докарам. Исках да съобщя на шерифа. Все още не зная кой е този човек.

— Това е Пит! — викаше отчаяно тя. — Пит Брокър. Снощи празнувахме нашия годеж, а сега...

И тя отново избухна в ридания. Двамата мъже изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да се нахвърлят върху Ласитър. Това не му убягна.

Крайно време беше да предприеме нещо.

Но съвсем не беше толкова лесно да го направи. Нямаше никакви шансове срещу двата револвера.

Младата жена продължаваше да държи главата на мъртвия и да плаче. Единият мъж пристъпи към коня на Ласитър. Пръстът му беше на спусъка, а пистолетът беше зареден.

— Слизай! — изсъска той и на Ласитър не му оставаше друго, освен да се подчини.

Мъжът опря дулото на колта в гърба му.

— А сега обратно в уличката!

Ласитър хвана поводите на коня си и послушно тръгна. Червеният кон заедно с мъртвеца също бе принуден да тръгне. Юздата му беше завързана за коня на Ласитър.

Вторият беше сграбчил момичето и го тикаше пред себе си в тъмнината на уличката.

Наоколо бе все така тихо и безлюдно. Отсреща, в кантората на шерифа, се виждаше светлина, но той или не беше там, или се правеше, че не чува.

Ласитър чу как момичето изхлипа. После изпища от болка.

— Не се опитвай да хитруваш! — изръмжа спътникът ѝ. — Иначе няма да дочакаш изгрева.

Спряха в края на уличката.

— Какво да ги правим, Хари? — попита единият. — Тази говори твърде много и знае твърде много.

— И той — изсумтя Хари. Беше онзи, който натискаше револвера в гърба на Ласитър. — С удоволствие ще му пусна един куршум. Как мислиш, Тос?

— Дали първо да не попитаме шефа?

— Ами! Свършвай с него. Хайде!

В този момент Керъл Кидни издаде съскащ звук.

Пазачът ѝ изруга. Чуха се бързи отсечени стъпки. От тъмнината пред Ласитър изникна фигурата на момичето. А след нея се появи и Тос. Хвърли се напред, успя да я хване и я хвърли на земята.

— Ще те довърша! — ръмжеше той. — Ти...

— Вземи ножа! — посъветва го Хари. — По-добре да не се чуват изстрели...

Ласитър се хвърли настани. Нямаше никакъв избор. Това беше последният му шанс.

Хари го бе обезоръжил. Беше се чувствал прекалено сигурен. Само безумец би се осмелил да се съпротивлява в такова положение.

Но на Ласитър му оставаше единствено този шанс. Съзнаваше, че в противен случай двамата ще го застрелят.

Револверът на Хари гръмна. Дулото просветна ослепително, а куршумът прелетя толкова близо до главата на Ласитър, че той усети горещата струя по лицето си.

По всичко изглеждаше, че е улучен, тъй като се строполи на земята. Но в същия миг отвърна на огъня. Стреля слепешката, без да се цели. Просто в посоката, от която просветна дулото.

Хари политна назад и пистолетът му падна. Но Ласитър не видя това.

Вече беше насочил ремингтъна си в следващата мишена.

Вторият негодник беше пуснал момичето и сега стреляше в посоката, където се намираше Ласитър. За щастие, в тъмнината не се виждаше нищо.

Ласитър току-що се бе претърколил — и отново се прицели в мястото, от което проблясваше дулото на пистолета.

И този път улучи.

Мъжът извика и се олюя. Но продължаваше да стиска здраво оръжието в ръката си и да стреля, докато в барабана не остана нито един патрон.

Изстрелите минаваха далече от Ласитър. С отчаян скок той бе успял да се измъкне от опасната зона. Двамата му противници не се нуждаеха от повече грижи. Той се наведе над момичето, което лежеше безжизнено.

Обзе го ужас.

Дали този мерзавец не я е убил с ножа си? Дали бе имал време за това?

Ласитър коленичи до нея и драсна клечка кибрит. В светлината на малкото пламъче успя да види, че очите ѝ са затворени. На слепоочието ѝ имаше червено петно.

Изглеждаше като следа от юмрук. Този мръсник я бе ударил, когато Ласитър ги изненада.

Той разтърси момичето и потупа бледите ѝ страни. Клечката угасна, но Ласитър видя, че тя се размърда, а после чу продължителна въздишка.

На улицата стана шумно.

Откъм „Майн стрийт“ приближаваха мъже с фенери и факли. След миг всичко бе обляно в светлина.

Двамата негодници лежаха неподвижно. Пушки и револвери се насочиха към Ласитър. Един от мъжете носеше шерифска звезда. Беше мъж с посивели коси и огромни мустаци. Имаше дружелюбно лице, по

което един явно нелек живот беше оставил следите си. Той също бе насочил пушката си към него.

Ласитър продължи да се занимава с момичето. Изведнъж то се изправи и извика с пресипнал глас:

— Този мъж е невинен, шерифе. Той току-що ми спаси живота. Няма защо да го заплашвате.

Шерифът бавно свали оръжието си. Другите мъже наобиколиха червения кон, на който беше преметнат Пит Брокър.

— Това е Пит!

— Да, той е наистина.

— Обесили са го!

Лицето на шерифа оставаше безизразно. Човек би могъл да си помисли, че изобщо не е изненадан.

Но може би Ласитър се лъжеше.

— Трима убити за една вечер — изсумтя шерифът. — Кои са другите двама?

— Хари Ронка и Тос Шарп.

— Откарайте ги при гробаря. Но нека не бърза да ги погребе.

Шерифът отново се обърна към Ласитър и момичето.

— Елате с мен в кантората. Мисля, че има какво да ми кажете, господине. А и ти, Керъл...

Той направи знак с ръка и двамата го последваха. Ласитър поведе сивия жребец. За червения, както и за Пит Брокър, се погрижиха мъжете.

Шерифът влезе в кантората с Ласитър и Керъл. Зададе обичайните за такива случаи въпроси и си записа някои неща. Изглежда, беше коректен и съвестен служител.

Ласитър определено го хареса. Шерифът дори му се представи. Казваше се Джейк Никъм и между другото спомена, че е шериф едва от половин година. Преди това от време на време работел като помощник на шерифа. След като неговият предшественик бил убит, гражданите го избрали за шериф.

Все още навлизал в работата. Трябвало да мине още доста време, докато започне да се оправя сред джунглата от параграфи. Като каза това, той се усмихна. Имаше ситни бръчкици в ъгълчетата на очите. Наистина симпатичен човек. Ласитър го хареса от пръв поглед.

Шерифът Никъм отново стана сериозен.

— Наистина странна история — каза той. — Нищо поетично няма в нея, господин Ласитър.

— Можете да не ме наричате господин, шерифе.

— Добре, Ласитър. В такъв случай ме наричайте Джейк.

Той извади бутилка уиски и чаши от най-долното чекмедже на писалището си.

— Да ти налея ли, Керъл?

— Да, добре ще ми дойде, чичо Джейк.

Той напълни чашите до ръба. Пиха мълчаливо. Тогава шерифът каза:

— Страшно съжалявам за Пит. И за теб, Керъл. Щяхте да бъдете хубава двойка.

— Не разбирам, чичо Джейк — каза тя сподавено. — Имаш ли никакво обяснение за това?

— Не, дори и при добро желание.

Вратата се отвори и едно момиче връхлетя в стаята. Беше на възрастта на Керъл.

То се спусна към Керъл и двете се прегърнаха.

— Това е ужасно, Керъл. Още не мога да повярвам. Боже мой! Горкият Пит... Толкова мило момче... И толкова млад. Колко хубаво беше празненството снощи...

Двете хлипаха, а сълзите се стичаха по лицата им.

— Това е дъщеря ми Мара — обясни шерифът. — Двете са израсли заедно, а Керъл е прекарала повече време с нас в ранчото, отколкото с родителите си в града.

— Вие имате ранчо?

— Оттатък, в Бредли Уош — отвърна шерифът. — Но не е особено голямо. Стига точно, колкото да се преживява, Ласитър. И да мога да плащам на единствения говедар.

— Отново пресилваш нещата, татко — обади се Мара. — Не бива да му вярвате за всичко, Ласитър. Той обича да говори на едро. Това, което имаме, е едно чудесно парче земя. Но баща ми предпочита да се прави на шериф. Това е голямата му страсть.

Същото чувство имаше и Ласитър. Този човек боготвореше работата си. Причината можеше да бъде единствено голямото му въодушевление. Сигурно още от малко момче си е мечтал да носи шерифската звезда и да стане уважаван човек.

Джейк отново напълни чашите. Мара също получи чаша. Изглежда двете млади дами бяха свикнали със силното питие. Изпразниха чашите си на един дъх.

— Ще останете ли в града, Ласитър?

— Może би. Още не зная.

— Нямате определена цел? Извинете ме, не искам да бъда нелюбезен. Не сте длъжен да ми отговаряте. Така е по закон.

— Не е необходимо да се извинявате, Джейк. Всъщност пътувам за Ногалес. Искам да се срещна с един приятел там. Но не е спешно. Бих могъл дори да си представя, че градчето ви ще ми се понрави...

Той извърна поглед към двете момичета и смигна на шерифа. Той също небрежно му смигна.

— Ще дойдете ли с мене отсреща в бара, Ласитър? Би било добре да сте там, докато задавам някои служебни въпроси. Ще ми направите ли тази услуга?

— Нямам особено желание — отвърна Ласитър. — Ще изглеждам като ваш помощник, Джейк.

— Идеята не е лоша — шерифът извади една звезда от чекмеджето и я хвърли на писалището. — Ето. Вземете я и я сложете на елека си! Ще ви стои много добре.

— Имате дяволски голямо доверие на един непознат, Джейк. На ваше място бих бил по-предпазлив.

— Знаете ли, Ласитър, мисля, че познавам хората.

— Въпреки всичко, това не е работа за мене, Джейк — отвърна той. — Но ще ви придружа до бара. Само че най-напред трябва да се погрижа за четири ногия си приятел.

— Добре, ще дойда с вас. Конюшнята е малко по-нататък в една уличка.

Шерифът се изправи и се обърна към дъщеря си:

— Погрижи се за приятелката си. Сега тя се нуждае от утеша. Впрочем, моето предложение още е в сила, Керъл. Знаеш какво имам предвид. На твоето място не бих се върнал в бара. Би било прекалено опасно.

— Ще помисля, чично Джейк.

— Кога ще престанеш с това „чично“? — добродушно я смъмри шерифът. — Още не съм толкова остарял...

Без да дочека отговор, той тръгна навън, а Ласитър го последва.

Те вървяха един до друг по „Майн стрийт“. Ласитър водеше след себе си сивия жребец.

— Преди три години Керъл загуби родителите си — започна да разказва шерифът. — Имаха малка кръчма, която след смъртта им попадна в ръцете на един богомолец. Керъл започна да работи в бар „Пима“. Тя не е мръсница, Ласитър, макар че злите езици говорят какво ли не. Има хубав глас и често пее и танцува за мъжете. Но си остана чиста, можете да ми вярвате.

— А вие бихте ли я взели с удоволствие за себе си?

Джейк кимна и при това свъси лицето си.

— В края на краищата, не съм престарял, Ласитър. Или мислите, че вече не бих могъл да доставя радост на едно младо момиче?

— Напротив — възрази Ласитър, — убеден съм в това. Изглеждате дяволски добре. Трябва да го докажете на дамата. Сигурен съм, че ще открие на предложението ви.

— Сега най-напред доста ще тъгуваш за Пит.

— Що за човек беше той всъщност?

— Хм, какво да ви кажа? Определено не беше лошо момче. Малко лекомислен, но това не е престъпление. И... е, не зная дали мога да го обвинявам. Но съм си мислил за някои неща. Например празненството снощи. Струваше доста пари...

Той изсумтя, като че ли нещо остана недоизказано във въздуха.

— И сега се питате откъде е имал нужните джобни пари — каза Ласитър. — Въпросът е оправдан според мене. Впрочем, аз се поогледах във фермата. Намерих страшно скъпо уиски. Такова не може да се купи навсякъде. Имаше и фини хавански пури. За дребен фермер това вече бие на очи. А и, изглежда, напоследък не се е грижел особено за фермата си.

— През цялото време имах същото чувство.

Обикновено така приветливото лице на шерифа сега бе помръкнало. Виждаше се, че не му е много приятно да говори за Пит Брокър.

Спряха да говорят, когато стигнаха конюшнята. Едва по-късно продължиха разговора си в бара.

Поръчаха вечеря. Повечето посетители ги наблюдаваха с нескрито недоверие. Не им се нравеше, че шерифът и този съмнителен

непознат така добре се разбираха. Двамата често вдигаха наздравици и дори преминаха на ти.

— В действителност, исках най-напред подробно да разпитам хората тук — говореше Джейк със сподавен глас. — Но ми се струва, че в момента няма смисъл. Както виждам, още нищо не се знае. Всички са доста объркани. Едва ли някой би могъл да ми каже нещо смислено.

— Същото си мислех и аз.

— Какво ще кажеш за предложението ми? Можеш да станеш мой помощник.

— Заплащането е твърде лошо.

— Разбирам.

— Решението ми би могло да се промени, ако дъщеря ти ме хареса — усмихна се Ласитър. Това трябваше да е шега, но шерифът го разбра съвсем различно.

— Вече нищо не може да се направи — каза той. — За съжаление...

— Вече е в сигурни ръце?

— Дори вече е сгодена.

— И кой е щастливецът?

— Съвсем порядъчно момче. Нарича се Карлос Алберто. След няколко години ще наследи имение. Оттатък, в Сонора. Чичо му Бернардо иска да му завещае всичко.

— Не ми изглеждаш доволен от избора й.

Джейк Никъм кимна разсеяно и изпразни чашата си на един дъх.

— Нищо не може да се направи — каза той. — Любовта не пита... Сигурно и сам го знаеш. Когато младите момичета си наумят нещо, никой не може да ги спре. Е, все пак я разбирам. Момчето изглежда доста добре. Има маниери. Но на тези мексиканци никога не можеш да се довериш. Докато спечелят момичето, се правят на герои. А после жената няма на какво толкова да се радва. Трябва да ражда деца едно след друго и да се грижи за домакинството. А господинът се забавлява с любовниците си.

— Такъв ли е?

— Не зная. Познавам го съвсем малко. Но всички са еднакви. Няма изключения.

— Може би го обвиняваш несправедливо.

— Надявам се.

Двамата не забелязваха, че някой ги наблюдава.

А Ласитър не предполагаше, че примката, предназначена за него, вече е вързана.

Луис Илай искаше да напомни за себе си.

3.

Трябаше да ги уплаши до смърт. Луис Илая се бе заклел в това. Този чужденец се бе намесил в делата му. И при това бе убил двама от най-добрите му хора.

Това не можеше да му се размине без последствия.

Но както и през миналата нощ, палачите не бързаха. Така или иначе екзекуцията нямаше да се състои преди изгрев-слънце. Това беше прищявка на главатаря. Той притежаваше особено чувство за мрачна романтика. Обичаше да съзерцава обесения на зазоряване, когато пламваха първите лъчи на слънцето.

Бандата отново беше от седем души. И това беше прищявка на главатаря. Винаги водеше със себе си седем души като помощници или за охрана. Те бяха избраниците, така да се каже, ударното ядро.

Не бяха малко мъжете, които копнееха отново някой да бъде убит. Тогава можеха да заемат мястото му. Този път бяха освободени две места наведнъж. И двамата новаци изгаряха от нетърпение да се включат в следващата хайка.

Цялата банда се разположи извън града. Беше вече полунощ. Оставаха им около три часа за почивка.

Главатарят бе седнал малко встрани от наемните убийци и бе потънал в мрачни мисли.

Никой не знаеше какво крои. А и той не се разкриваше пред никого. Дори и пред най-доверения си помощник.

Името на този помощник беше Кристофър Малеско. Беше рус исполин с мускули от стомана. Изваждаше револвера си с такава бързина, че човек си помисляше за намесата на нечиста сила, когато го видеше. Но онези, които го бяха видели както трябва, вече не бяха между живите.

Беше бивш моряк, видял няколко континента и натрупал опит най-вече в Китай, Индия и Африка. Разказваше за това много рядко, и то само когато беше в добро настроение. Иначе беше мълчалив. Единствено когато имаше да свърши нещо, се оживяваше истински.

Любопитен бе да разбере що за човек е този Ласитър. Изглежда не ставаше дума за някакъв случаен тип. Този не се шегуваше. Да убиеш Хари Ронка и Тос Шарп беше факт, който говореше сам по себе си.

Ронка и Шарп не бяха много по-лоши от самия Малеско. Никога и през ум не му бе минавало, че сам човек би могъл да се справи и с двамата. Но ето че се случи. Имаше над какво да се замисли.

Въпреки всичко Малеско не се беспокоеше. Изпитваше само любопитство от срещата с Ласитър. А кой ще спечели борбата — това не го засягаше.

Видя как Луис Илая вдигна ръка и му махна. Русият мъжага се раздвижи веднага. Спря се на крачка пред главатаря.

— Размислих още веднъж, Крис — каза Илая. — По-добре ще бъде, ако потеглите още сега.

— Няма ли да дойдеш с нас, шефе?

— Ще чакам недалеч от фермата. Този път няма да се появявам. Промених плана си.

Малеско едва прикриваше учудването си.

— И какво трябва да направим, бос?

Понякога го наричаше шеф, понякога бос — както му дойдеше на езика. Изобщо си позволяваше доста волности, за които другите не бяха и помислили.

— Ще ти обясня всичко, Крис — отвърна Илая. — И искам отсега да те предупредя: този път може и да стане опасно. Ударът в никакъв случай няма да стане толкова лесно, както миналата нощ. Твърдо съм убеден, че ти ще се справиш.

— Съвсем сигурно.

— Тогава слушай добре...

Не се наложи Ласитър да спи в хотела. Беше поканен от шерифа да му гостува. Тази покана той прие с благодарност. Не защото го спохождаха някакви задни мисли за дъщерята на шерифа. О, не, Джейк Никъм беше необикновен човек. Беше вещ в много области и да разговаряш с него беше истинско удоволствие.

Шерифът имаше малка, но много уютна къща в западната част на града. Тя беше разположена малко встрани от другите къщи и беше заобиколена от горичка.

Джейк беше успял да превърне мястото в райски кът. Обичаше да се усамотява тук, когато искаше да си отпочине.

Живееше с дъщеря си Мара, а най-голямото му желание беше Керъл да се премести да живее у тях. При него би се чувствала като в рая, но тя не искаше. Бе го помолила за малко време, за да размисли. Искаше ѝ съвсем от ужасната история с Пит.

В единайсет часа вечерта шерифът Джейк Никъм показва леглото на госта си, за да може да си почине след трудния ден. След това Джейк се зае с обичайната вечерна обиколка.

Ласитър беше почти сигурен, че домакинът му ще отиде в бар „Пима“, за да говори още веднъж с Керъл. Шерифът искаше да е близо до нея и усърдно да следи никой да не протяга мръсните си лапи към нея.

Джейк беше твърдо решен да се бори за момичето. Ласитър му пожела тя най-после да се вразуми и да проумее, че под закрилата на този мъж ще се чувства дяволски добре. Не всеки ден едно момиче би могло да намери такъв кандидат за женитба. Би трябвало много, много дълго да търси.

Ласитър се изми старательно отвън на помпата и обръсна няколкодневната си брада. Едва тогава легна да спи. Тоест искаше да спи, но се случи нещо, което не беше предвидил.

Дъщерята на шерифа безшумно се вмъкна в стаята. Просто и без условности пристъпи до леглото, облечена в светлосиня копринена нощница, която по тези места представляваше малка скъпоценност. По всяка вероятност на петстотин мили оттук едва ли би се намерила друга жена, която би могла да си позволи толкова изискана дреха.

През коприната се виждаше почти като през стъкло.

Ласитър неочеквано се почувства съвсем бодър. И възбуден.

— Изненадан ли си? — попита тя. — Или да си отида?

— Действително съм изненадан — засмя се той. — Баща ти ми разправяше, че при Карлос Алберто си в здрави ръце.

— И все още съм — изкиска се тя. — Да не би това да е пречка да изживеем толкова вълнуващо удоволствие?

Как само полюшваше хълбоци. Имаше руса коса, но съблазнителният триъгълник между бедрата ѝ беше черен като греха. Ласитър усещаше как гърлото му се свива.

Дали изобщо някой мъж би могъл да се възпротиви? Дори монах не би устоял на такова изкушение.

Ласитър я грабна толкова неочеквано, че тя не можа да му избяга.

Но, изглежда, Мара не държеше на подобни шеговити предисловия. Направо пристъпи към целта.

Беше като сблъсък на вилнеещи стихии.

Не си казаха нито дума. Сменяха местата си, погълнати един от друг, дращейки с нокти насам и натам, в някои моменти изглеждаше като борба.

Беше борба, която доставяше огромно удоволствие и на двамата.

Продължи повече от час.

— Това беше първият сеанс — блажено изстена Мара и притвори очи. — Знаех го от самото начало, Ласитър. Още щом те видях, бях сигурна. Дявол да те вземе, у тебе има нещо много особено. Но какво е? Можеш ли да ми обясниш?

— Така става само когато си от същия тип — отвърна той. — И двамата изпитваме еднакви чувства. С мене се случи същото, както и с тебе. В мига, когато влезе в кантората, аз също бях сигурен. Но какво щеше да направиш, ако баща ти не ме бе поканил да спя тук?

— Тогава щях да дойда в стаята ти в хотела. Ако беше необходимо, бих могла дори да се покатеря и по стената на някоя къща, толкова те желаех.

— И все още ме желаеш — сухо отбеляза той. — Как би постъпила, ако внезапно тук се появи годеникът ти?

— Посред нощ? — тя се засмя. — За бога, Ласитър, подобна идея никога не би му минала през ум. Той е мъж, който много държи на етикета. Но защо изобщо мислиш за това? Все някога ще се омъжа за него. И тогава ще живея в имение като почтена, благоприлична госпожа и ще родя много деца. А между другото ще си спомням за най-вълнуващите си приключения.

— Не си лишена от здрав разум.

— Какво друго ми остава? Карлос е най-добрият кандидат за женитба, който някога бих могла да намеря. Нямам намерение да го изпусна. Никога. Със сигурност ще ми предложи приятен живот, освободен от грижи.

— Баща ти е на друго мнение.

— Зная. Той го смята за мачо.

— Може дори и да е прав.

— Е, и какво? — тя се засмя. — Да не би да ме смяташ за глупачка, Ласитър?

Той отново я взе в обятията си.

Започна вихрен втори рунд.

Но внезапно бе прекъснат.

Всичко започна с това, че на гърба на Ласитър падна сянка. Той едва усети силния удар в тила си. Последното, което почувства, бе, че пропада в безкрайно дълбока черна дупка...

4.

Когато дойде на себе си, Ласитър лежеше по корем на гърба на неоседлан кон. Беше здраво завързан с въжета и обут само с панталон.

Все пак бяха дотолкова благоприлични, че да не го откарят съвсем гол.

Мозъкът му много бавно започна да работи и трябваше да мине доста време, докато успя да си припомни всичко.

Беше почти призори. Започна да потреперва от студ. Чувстваше се жалък.

Отляво и отдясно около себе си чуваше мъжки гласове да говорят и да се смеят. Вече се досещаше какво го чака.

След известно време, което му се стори цяла вечност, най-после спряха. Завъртя глава наляво, после надясно и в сумрака успя да различи очертанията на сграда, която му се стори позната.

Но не можеше точно да си спомни. Не само защото беше тъмно, а и заради положението, в което се намираше. Пък и това отвратително бучене в главата. Пред очите му се появиха звезди, погледът му се замъгли още повече.

Освен това му се гадеше.

Имаше чувството, че преминава през ада.

Отвързаха въжетата и го дръпнаха от гърба на коня. Без капка състрадание го оставиха да се свлече като чувал на земята.

Едва можеше да се помръдне. Ръцете и краката му бяха здраво завързани.

Известно време лежа по корем. Най-накрая някой пъхна крака си под тялото му и го обърна по гръб. Отново усети ужасна болка във всички кости и мускули. И това проклето парене по цялото тяло. Истинско щастие беше, че имаше поне панталон.

Един от мъжете се надвеси над него, разклащащи примка пред очите му.

— Знаеш ли какво е това, Ласитър?

Той мълчеше. Всяка дума би била излишна.

Сграбчиха го и го изправиха на крака. Само след няколко секунди се намери под гредата на портата на обора. Някой опря дуло на пистолет в гърлото му. Беше кокалест мъж с остра брада като на дявол. Изглежда, страдаше от туберкулоза. Беше вече белязан от смъртта, но може би още не го знаеше.

— Нито гък, Ласитър! Или ще ти пусна куршум в гърлото.

Ласитър не помръдна. А и какво ли би могъл да стори! Беше толкова безпомощен...

После усети, че някой развърза въжето около китките му. Това вече беше някакъв шанс. Все едно какво щеше да излезе, той поне искаше да опита. Напрегна тялото си, събра още веднъж целия си запас от сила.

В този момент нададе най-ужасяващия вик, който тези мъже никога бяха чували.

Юмруците му се стовариха в коремите на мъжете, застанали пред него. Единият беше онзи с острата брадичка и кокалестото лице на мъртвец.

Двамата се запревиваха, скимтейки.

Ласитър понечи да вземе револвера на туберкулозния. Беше решил да продаде живота си на възможно най-висока цена.

Дори успя да пипне револвера. Но в същия момент получи унищожителен удар изотзад.

И отново започна да пропада в бездънна черна дупка.

Когато се свести, беше изправен под гредата на портата. Ръцете му бяха завързани с кожени ремъци за нея.

Примката беше нахлузена на врата му.

Пред него стоеше кълощавият нещастник с острата брадичка, опрял дулото на револвера си в гърлото му.

— Какъв е този театър? — прегракналият му глас с усилие излизаше от гърлото и едва му се подчиняваше.

Това беше краят.

— Всъщност трябваше вече да си увиснал — изсмя се онзи с острата брадичка. — Но сигурно ще ти дадем последна възможност. Ще се спазарим ли?

Ласитър също се изсмя. С презрение.

— Не се хващам на такива евтини уловки. Кой си ти? Главатарят ли?

— Главатарят съм аз — един русокос мъжага се приближи.

Беше Кристофър Малеско. Спазваше точно указанията на шефа си Луис Илая. Играта беше точно пресметната.

Кокалестият с острата брада изчезна от полезрението на Ласитър, а русокосият великан пристъпи на неговото място.

— Би трябвало да те обесим, Ласитър — започна той. — Но Волпо вече ти каза, че искаме да ти дадем още една възможност.

— Това е евтин номер — изръмжа Ласитър. — Да не би да ме вземаш за идиот?

— В никакъв случай. Тъкмо напротив. Човекът, който се справи с Ронка и Шарп, трябва да има нещо в главата си. Бяха най-добрите ми хора.

— Бяха идиоти!

— Вярно е — каза Малеско. — Допуснаха грешка, като те подцениха. И съответно си платиха за това. Но и ти ще платиш. Така или иначе.

— Няма ли да се представиш?

— Аз съм Кристофър Малеско.

— Никога не съм чувал това име — изльга Ласитър, защото истината беше, че това име често се срещаше в обявите за издирване. Малеско беше сред най-търсените престъпници по целия Запад.

Бандитът сбърчи чело.

— Напълно ли си сигурен, Ласитър? Никога ли не си прочитал името ми в някоя обява за издирване?

— Подобни обяви не ме интересуват. Да не би да мислиш, че съм платен ловец на глави или пък маршал на Съединените щати.

— Не е невъзможно.

— Но не е вярно.

— За какво си дошъл в Сейсъб?

— Само минавам оттук. Целта ми е Ногалес. По дяволите, какво общо имам аз с вашата война? Та вие водите някаква война, нали?

— Защо докара Пит Брокър в града?

— Трябваше ли да го оставя на лешоядите?

— Ние искахме да стане точно така. Но ти се намеси. И не само това. Уби Хари Ронка и Тос Шарп.

— Сами са си виновни. Или трябваше да се оставя да ме застрелят?

Острото лице на Малеско се приближи още. Сините му очи святкаха.

— Сигурни сме, че враговете ни са те повикали, Ласитър. Няма защо да се преструваш. Ти не си кой да е. Ти си изпечен кучи син. Убедени сме, че не си се появил случайно. Ти сам се издаде.

— Направих само това, което би сторил всеки друг на мое място! — защитаваше се Ласитър, но в същото време знаеше, че това беше слаба защита.

Това му каза и Кристофър Малеско.

— Повечето други хора биха се държали съвсем различно, Ласитър. Повечето щяха да направят голяма дъга покрай фермата. И щяха да оставят всичко така, както си беше. Единствено ти отиде там и го смъкна от бесилката. Направи го, за да ни предизвикаш.

Ласитър му отправи поглед, в който бе събрано цялото му презрение. И каза:

— Най-добре ще е, ако най-сетне ме обесите. Тогава всички ще намерим спокойствие.

Малеско поклати глава.

— Не още, Ласитър. Ние бесим осъдените от нас едва когато слънцето се покаже. На зазоряване... — той се изсмя. — Така е по-романтично.

Устата му се разтегна в още по-отвратителна гримаса. Той бавно вдигна ръка и даде знак на някого, когото Ласитър не можеше да види.

И точно в този момент ужасяващ вик разкъса отиващата си нощ. Беше звук, който прониза Ласитър до мозъка на костите.

5.

Шерифът Джейк Никъм се чувстваше като победител. Беше преживял три чудно хубави часа. При това не се бе случило нищо особено. Само дълго бе седял на една маса с Керъл Кидни.

А тя беше толкова мила с него! Беше му дала да разбере, че още веднъж ще обмисли предложението му. Трябваше само да й даде още малко време. Смяташе го за чудесен човек, с когото би могла да бъде щастлива.

Звучеше почти като обещание. Шерифът се чувстваше на седмото небе.

Отвън пред бара погледна джобния си часовник и с учудване видя, че часът е вече три сутринта. Значи беше прекарал повече от три часа с Керъл.

Но вече бе станало време да се прибира вкъщи. Дори и такова старо момче като него от време на време се нуждаеше от сън.

Отсреща в кантората лампата още гореше. Тръгна нататък, за да я угаси. Газта за осветление ставаше все по-скъпа през последните месеци. Търговците бяха забелязали, че хората не могат да се откажат от осветлението. Заедно с търсенето растеше и цената.

Но светлината не беше истинската причина, накарала шерифа Никъм да тръгне към кантората.

Искаше да провери нещо. По време на разговора с Керъл му беше хрумнала една идея.

Някъде имаше една бележка, в която се споменаваше името на Ласитър. Шерифът изведнъж си бе спомнил за нея и сега искаше да се увери още веднъж.

Така или иначе през цялото време не го напускаше чувството, че този Ласитър не е някакъв случаен тип. За такива неща Джейк Никъм имаше оствър нюх. Беше хитра лисица.

Но едва влязъл в кантората, дочу тропот на копита. Пристигаха ездачи, които, по всичко личеше, много бързаха.

Отново излезе навън. Ездачите се приближаваха толкова бързо, сякаш ги бяха подгонили всичките дяволи от ада.

Бяха мексиканци. Най-отпред яздеше Карлос Алберто, бъдещият зет на Джейк.

— Получих лоша новина, Джейк! — извика той. — А вие... Вие стоите тук така спокойно, като че ли абсолютно нищо не се е случило. Да не би да съм тръгнал по фалшифа тревога?

Той скочи от седлото и забърза към шерифа. Джейк Никъм стоеше объркан и нищо не разбираше.

— Какво трябва да е станало?

Бъдещият му зет измъкна една бележка от джоба на якето си.

— Ето! Вижте сам!

Шерифът изглади смачкания лист и с усилие започна да чете. Буквите трудно биха се виждали и на дневна светлина, а под мъждукащата лампа пред кантората беше почти невъзможно да се разчете написаното.

Джейк Никъм успя да се справи единствено защото нечетливият текст беше написан много едро.

Текстът беше следният:

„ТВОЯТА ГОДЕНИЦА Е ПРИ НАС — ЕЛА ВЪВ
ФЕРМАТА НА ПИТ БРОКЪР — НОСИ 10 000 ДОЛАРА
— В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ ЩЕ Я ОБЕСЯ.
ПАЛАЧЪТ.“

Това беше цялото съобщение.

— Какво знаете, Джейк?

Шерифът се сепна.

— Елате!

Метна се на коня зад бъдещия си зет. Яздеха към къщата на Джейк толкова бързо, колкото можеха.

Шерифът беше обзет от мрачно предчувствие, когато се втурна към дома си. Като обезумял крещеше името на дъщеря си.

— Мара! Мара! Къде си? Мара! Мара!

Напразно. Всички стаи бяха пусты. Мъжете видяха само следи от кратка борба. Това беше всичко.

Шерифът отново прочете съобщението на похитителите.

— Фермата на Пит! — извика той.

Карлос Алберто му помогна да оседлае коня си. Малко по-късно бяха вече на път. Шерифът и спътникът му яздаха един до друг. В тези минути Джейк се отказа от много неща, които по-рано си беше мислил за мексиканеца.

Момчето не беше чак толкова лошо. Толкова много се беспокоеше за годеницата си. Това говореше само по себе си. Отведенъж в очите на шерифа той изглеждаше вече като истински, достоен мъж.

Карлос Алберто водеше със себе си десет души. Бяха говедари, корави мъже, които можеха да се бият като дяволи.

Джейк Никъм протегна ръка към мексиканца.

— Харесваш ми, Карлос! — извика той.

Мексиканецът засия.

— И ти си мъж на място, Джейк!

Беше се родило ново приятелство. Двамата мъже намираха, че е чудесно, че нещата се бяха развили така.

Шерифът разказа какво се беше случило дотук.

— Как смяташ, Карлос, каква е причината за всичко това?

— Откъде бих могъл да зная, Джейк?

— Кой ли е изпратил писмото?

— Дяволът, Джейк.

Пристигнаха. Пред тях се виждаше фермата на Пит Брокър. Без да се колебаят, продължиха да яздят нататък. Небето започваше да изсветлява.

Първите лъчи на слънцето вече се показваха над долината на Пит. Големият дъб до фермата се издигаше в утринта като прастаро живо същество.

На един от широко разперените клони се поклащаше тялото на мъж.

— Ласитър! — въздъхна шерифът. — Това е Ласитър...

6.

Писъкът разтърси Ласитър до мозъка на костите. Беше гласът на Мара. С луда ярост започна да се мята, макар да знаеше, че е напълно безсмислено.

Но в тези минути беше напълно неспособен да разсъждава. Това безобразие го тласкаше до ръба на безумието.

Защо са отвлекли Мара? Тя нямаше нищо общо с цялата тази работа.

Че палачите искаха да отмъстят за смъртта на двамата си съучастници, това можеше да разбере.

Но Мара? Можеха поне да я оставят на мира! Чу стъпките ѝ, чу отчаяния ѝ вик:

— Пуснете го! Защо не го оставите на мира! Вие...

Гласът ѝ пресекна. С усилие Ласитър извъртя главата си и успя да види, че бе достигнала на няколко крачки от него.

Спряха я, както тичаше. Тя стоеше с протегнати напред ръце и отчаяно се опитваше да се придвижи към него. Но около тялото ѝ се стягаше примката на ласото и здраво я приковаваше на място.

Пред Ласитър отново се появи онзи туберкулозен тип с острата брадичка и тикна револвера си под брадата му.

Главата му се обърна напред. Вече не можеше да види какво става с Мара. Чуваше само писъците ѝ. Чу се шум, като че ли я събориха на земята.

Тези негодници бяха дяволски брутални. И цинични на всичко отгоре. Играеха си на котка и мишка, иначе Мара не би успяла да се откопчи от пазачите си дори за секунда.

Писъците и стенанията ѝ бяха надвикиани от мъжки глас. Изглежда, и неговата участ не бе за завиждане.

— Не! — отчаяно крещеше той. — Не съм бил с тях. Аз...

Чу се удар и мъжът се укроти. Веднага след това се появи в полезрението на Ласитър със завързани ръце и примка на врата.

Здравата го бяха подредили. Дрехите му висяха на парцали и от многото рани течеше кръв.

Двама мъже го довлякоха под дъrvoto. От малката къща излезе трети, който носеше малко столче.

Сложиха завързания да стъпи на столчето, а единият прехвърли ласо през един от клоните. Краят на въжето завърза за дънера.

Сега трябаше само някой да ритне столчето и горкият несretник щеше да свърши.

Ласитър усети, че дъхът му спира. Но така или иначе нямаше никакъв смисъл да се опитва да възрази. С тези палачи не можеше да се говори.

Но защо го правеха? Каква беше причината?

Кристофър Малеско се приближи. Беше намерил бутилка уиски, от която отпиваше с удоволствие.

— Ти си бил с тях преди половин година, Уили Абърдийн — обърна се той към нещастника. — Ти си един от ония негодници, които са обесили братята Илая. Линчували сте ги и сте си поделили плячката. Намерихме твоя дял в колибата ти, по-точно онова, което е останало от него. Това е достатъчно доказателство.

— Кой се е раздрънкал? — изпъшка Уили Абърдийн. — Кой кучи син е нарушил клетвата?

— Кучият син е вече в ада — каза Малеско. — Беше твой приятел Пит.

— Убийци! — изскърца със зъби осъденият. — Проклети убийци...

— Ще ти подарим живота, но при условие че ни кажеш имената на всички останали — говореше му Малеско, но не звучеше много убедително. Не притежаваше дипломатическата изкусност на Луис Илая, когато се занимаваше с Пит Брокър.

Уили Абърдийн се изплю.

— Няма да чуеш нищо от мене, негоднико! А, сега разбирам. С Пит сте постъпили по същия начин, така ли?

Изведнъж се чу тропот на копита.

— Хайде, свършвай, Крис! — извика един от бандитите. — Струва ми се, идва хайка от града. Мисля, че е шерифът, който търси дъщеря си.

— Сигурно е така, Нат — равнодушно отбеляза Малеско. После рязко ритна столчето под краката на Уили Абърдийн.

Той се гърчеше известно време, после увисна неподвижно. Беше мрачна гледка.

— А сега Ласитър — каза Малеско. — Все още имаме достатъчно време.

Тропотът на копитата ставаше все по-близък и заплашителен.

— Хайде, Крис, да изчезваме! — викна един от палачите. — Този няма къде да ни избяга. А пък и не може...

— Имаш право, Нат — изсмя се Малеско. — Без друго ще трябва да го подложим на специална обработка.

Палачите се затичаха към конете и се метнаха на седлата.

Ласитър просто не можеше да повярва.

В дъното на цялата тази история имаше нещо тъмно. Всичко изглеждаше някак много нагласено.

Извърна глава и видя Мара. Тя лежеше на земята без да помръдва, все още стегната в примката на ласото.

— Мара, помогни ми!

Тя тръгна като замаяна към него. Опита се да го освободи от въжетата, но пръстите й трепереха. Така нямаше да успее.

— Ще донеса нож — с въздишка каза тя и се затича към къщата.

Конският тропот се чуваше все по-ясно. Само след няколко минути ездачите щяха да пристигнат.

Кристофър Малеско вдигна ръка. Шестимата му спътници спряха конете. Отправиха му въпросителни погледи.

— Защо не се махаме оттук? — извика Волпо, кълощавият дангалак с дяволската брадичка. — Да не искаш да се бием с тях?

Намираха се на малък хълм, заобиколен от дървета. Оттук добре се виждаше фермата в долината.

— Заповед на главатаря — процеди Малеско с леден тон. — Трябва да пратим на оня свят още няколко души.

— Главатарят! Къде е той всъщност? — искаше да знае Волпо.

— Не е ваша работа! — изсъска Малеско. — Хайде! Слизайте от крантите си и вземайте пушките!

Първите лъчи на слънцето огряха земята.

Групата, начело с шерифа Никъм, навлезе в долината. Само няколко минути преди това момичето бе отвързalo Ласитър и двамата

бяха изчезнали в къщата.

Ездачите спряха пред бесилката.

— Огън! — извика Малеско.

Вдигнаха пушките. В същия момент зад тях се чу залп. Двама от палачите паднаха.

— Да се омитаме! — изкрещя Малеско и пръв се втурна към коня си. Само след миг всички бяха на конете и се понесоха в бесен галоп. Отекна още един изстрел и още един ездач беше смъртоносно улучен. Чу се как тежко падна на земята.

В това време останалите четирима бяха изчезнали.

По лицето на Кристофър Малеско се изписа крива усмивка. Не му харесваше, че трябваше да пожертва трима от мъжете си, но главатарят искаше така.

Нямаше да е трудно да се намерят трима заместници. Достатъчно други чакаха да попълнят местата.

В малката долина беше тихо. Небето пламтеше на зазоряване. Шерифът и мексиканците спряха пред бесилката. Ласитър и Мара излязоха от къщата.

Карлос Алберто и един от неговите говедари се зададоха от северния склон. Още държаха пушките в ръцете си.

— Моето предчувствие не ме излъга — извика Алберто. — Искаха да ни нападнат в гръб. Ако Мигел и аз не ги бяхме открили навреме, щеше да стане напечено.

— Истински късмет е, че се сети, Карлос — каза шерифът. — Дявол да го вземе! Какви негодници. Защо го правят? Сега са обесили друг почтен човек. Уили Абърдийн беше чудесно момче!

Ласитър и Мара стояха на значително разстояние един от друг. Мара беше поискала. Изпитваше огромен страх, че годеникът ѝ би могъл да я заподозре. В никакъв случай не искаше толкова лесно да проиграе бъдещето си.

Естествено Ласитър я разбираше. И се държеше по подобаващ начин. Току-що се бяха разбрали.

Карлос Алберто слезе от коня. Лицето му сияеше, когато се отправи към Мара, която имаше доста неугледен вид.

Преливащ от щастие, той я пое в обятията си.

— Защо си тук, Карлос? — шепнеше тя развълнувано. — Знаел си, че съм в беда?

Той извади от джоба си бележката, която вече беше показал на шерифа.

— Ето! Прочети това!

Когато се зачете в написаното, очите й се ококориха.

— Боже мой! — възклика тя. — Значи не искат само отмъщение. На всичко отгоре са и похитители.

— Отмъщение ли? — попита шерифът и Карлос Алберто в един глас.

— Научихме го едва преди да дойдете — каза Мара и посочи обесения. — Сега знаем и защо Пит е трябвало да умре — тя отправи поглед към Ласитър. — Ще им обясните ли, господин Ласитър?

Как звучеше само. Господин Ласитър! Струваше му се, че помежду им внезапно се е появила огромна пропаст.

Но всичко беше според уговорката. Ласитър не искаше в никакъв случай да създава неприятности на Мара. Напълно разбираше положението, в което тя се намираше. Беше дъщеря на дребен фермер, който не печелеше кой знае колко като шериф. Сега изведнъж ѝ се предоставяше чудесната възможност да попадне в по-висши кръгове. Като жена на едър земевладелец в Мексико щеше да се радва на уважение и да намери достъп до най-изискани хора. Той не искаше да я проваля.

Достатъчно много смелост бе проявила, хвърляйки се на врата му.

Карлос Алберто също нямаше вид на благочестив монах. Беше от оня тип хора, които по свой начин се наслаждаваха на живота, след като ухажваното момиче застане под венчилото.

Шерифът не без основание си мислеше разни неща. Но нямаше нужда да се тревожи за благополучието на дъщеря си. Стига да поискаше, можеше да завърти около пръста си поне половин дузина тайни любовници.

— Какво става, Ласитър? — попита шерифът. — Няма ли да ни обясниш?

— Става дума за някакво отмъщение — започна Ласитър. — Но изобщо не ми е ясно как стоят нещата. Нямам представа какво е ставало в Сейсъб преди половин година.

— Не съм ли ти разказвал? — попита шерифът, мръщейки чело.
— Преди половин година по тия места беше обран влак.

— Аха, сега вече си спомням — Ласитър се пlesна по челото. — Паметта ми нещо се е поразмътила през последните часове. Твойт предшественик е бил застрелян от бандитите, Джейк. Вярно, ти ми разказа. Но какво още беше станало? Двама от разбойниците са били обесени, ако правилно съм разбрали думите на палачите.

Шерифът кимна мрачно.

— Няма нищо радостно в тая история — промърмори той. — Двамата бандити, които бяха обесени, се казваха Норман и Майкъл Иляя. Линчуваха ги, понеже на съвестта им тежеше смъртта на шерифа и на още двама почтени граждани. Хората бяха като обезумели. Никой не можа да им попречи. Опитах се да ги спра, но някой ме удари с тояга или нещо такова по главата. Когато дойдох на себе си, всичко беше свършило. Братята Иляя висяха също както Уили сега... — той посочи обесения.

— А какво стана с плячката? — попита Ласитър.

— Не се намери — отвърна Никъм. — Говореше се, че останалите бандити са преминали границата с плячката и са изчезнали някъде в Мексико.

— Но не са. Други са си поделили мангизите — каза Ласитър, поглеждайки към мъртвеца.

— Да, татко, това е причината — потвърди Мара. — Чух същото като господин Ласитър. Тези палачи искат не само да отмъстят за братята Иляя. Искат и да си върнат плячката, която е попаднала в ръцете на други. Предполагам, че още няколко души са в черния списък.

— Пит Брокър е казал имената им — отбеляза Ласитър. — Какво ще кажеш, Джейк? Ще ти се отвори доста работа.

— Би могло да се каже — шерифът се почеса по тила и продължи. — Само да знаех кои са ги линчували! Поне бих могъл да ги предупредя.

— Може би ще успееш да разбереш нещичко — каза Ласитър.

— Бих искал да опитам.

Карлос Алберто и Мара се бяха отдалечили на няколко крачки. Бяха се прегърнали и се целуваха.

Свалиха обесения от дървото и го завързаха на гърба на един кон.

Шерифът побутна незабелязано Ласитър и го отведе настани.

— Сега вече честно, приятелю! — прошепна той. — Искам да знам истината.

— Как да го разбирам?

— Нищо ли не се случи между тебе и дъщеря ми?

— Да не си полудял? — възмутено попита Ласитър.

— Не се горещи толкова! — добродушно го смъмри шерифът. — Познавам дъщеря си. Кръвта ѝ кипи. Е, хайде! Какво стана?

— Нищо! Абсолютно нищо.

— Не ми ги разправяй тия!

— Можеш да си мислиш каквото искаш.

Шерифът го изгледа бавно от глава до пети.

— А защо си почти гол, приятелю?

— Ти да не би да си лягаш да спиш с всичките дрехи на гърба си? — на свой ред попита Ласитър. — Дявол да го вземе, Джейк, нямаш ли си други грижи? Все пак става дума за опасна банда убийци. Ако не се заблуждавам, тези палачи скоро отново ще се появят.

— Нищо не мога да променя.

— Не искаш да защитаваш заплашените?

— И този път имаш право. Ще останеш ли в града?

— Мисля, че ще е по-добре, ако изчезна. Палачите са ме взели на мушка.

— Чудя се защо в бързината не са ти теглили куршума — каза шерифът. — Би било съвсем в реда на нещата. Не намираш ли?

Ласитър сви рамене.

— И аз си мислих за това, Джейк. Но не бива да забравяме, че си имаме работа с луди. Не можеш да ги мериш с друг аршин.

— Бих желал да останеш — въздъхна шерифът.

— Очакват ме в Ногалес. Вече ти казах.

— Добре, приятелю. Тогава тръгвай към Ногалес. Но до утре има още доста време, нали?

— Да, така е. В края на краишата, имам нужда от почивка.

— Напълно заслужена.

Мара и годеникът ѝ се приближиха.

— Бих искал да ви благодаря, сеньор Ласитър — каза мексиканецът и протегна ръка. — Били сте се много смело заради Мара. Ще mi позволите ли да изразя финансово благодарността си? Извинете ме, не бих искал да приемете въпроса ми като обида. Но за мене ще е голямо удоволствие, ако бих могъл да ви се отблагодаря по някакъв начин.

— Направих само това, което смятах за правилно — отвърна Ласитър. — Но не бива да ме хвалите прекалено, сеньор Алберто. Действах достатъчно предвидливо. Когато се събудих и чух, че нещо става в къщата, се намесих твърде необмислено. Иначе тези негодници не биха успели да отвлекат годеницата ви, сеньор.

Карлос Алберто се усмихна още по-дружелюбно.

— Въпреки всичко вие сте постъпили по начин, достоен за възхищение, сеньор Ласитър. За това ви дължа благодарност.

— Но аз не успях да спася годеницата ви — каза Ласитър и се усмихна също толкова приветливо. — Ако вие, сеньор Алберто, не бяхте дошли, сигурно отдавна вече щях да вися на дървото.

— Сигурно имате право, сеньор.

Усмихнат, шерифът се намеси:

— Няма нужда да предлагаш пари на приятеля ми Ласитър, Карлос. Смятам, че не е беден човек. Прав ли съм, Ласитър?

Той го тупна по рамото с всичка сила. Лицето на Ласитър се сви. Изпита ужасна болка, защото кожата му беше цялата в рани.

— О, много съжалявам — извини се шерифът. — Във възторга си изобщо не помислих за това.

Ласитър отправи поглед към къщата.

— Ще погледна дали няма да се намерят никаква риза и чифт ботуши. Пит трябва да е бил колкото мене на ръст.

Ласитър тръгна към къщата. За миг си помисли отново за истинската си задача.

Можеше да я смята за неизпълнима. Не вярваше, че от тая работа може да излезе нещо. Още не беше чувал името на мъжа, когото трябваше да открие. Макар че не беше питал за него. Не можеше и да го направи, защото, в края на краищата, ставаше дума за тайна мисия.

Дали да се довери на шерифа и да го помоли за съвет?

Във всеки случай Джейк беше мъж на място. Предан на закона до мозъка на костите. Такъв човек можеше да бъде посветен в тайната.

Ласитър намери риза и чифт ботуши. Почти му станаха, макар че ботушите малко му стискаха. Но все пак имаше нещо на краката си.

Реши да остане в Сейсъб още няколко дни.

Макар от Джейсън Макини да нямаше и следа, не беше възможно просто да си затвори очите пред драмата, която се разиграваше тук. В известна степен се чувстваше замесен. Иначе не би си позволил да наруши обещанието си.

7.

Малеско и хората му яздеха като дяволи. Отново бяха седем. Една от най-важните заповеди на Луис Илая беше винаги да има достатъчно резерви от хора.

Магическото число седем трябваше да остане непроменено. Луис Илая беше изключително суеверен човек.

Седяха в малка горичка извън града. Беше хубаво укритие. Наоколо се издигаха стръмни скали. Беше местност, в която никой не би се изгубил толкова лесно.

Един от бандитите остана на пост при конете. Останалите мъже тръгнаха пеша.

Бяха набелязали четири жертви.

Кристофър Малеско научи имената им от главатаря. За него беше особено признание, че Луис Илая го оставил да действа сам. Това го амбицираше. Искаше му се да се справи особено добре. Беше сигурен, че ще има късмет.

Първата жертва беше Ал Бароне. Беше безделник, който прекарваше по-голямата част от времето си край игралните маси в кръчмите. Никой не можеше да каже дали някога е изкарвал хляба си с почтена работа.

В последно време живееше доста нашироко. Беше си купил нови дрехи и се носеше много елегантно. Непрекъснато беше в компанията на четири млади мексиканки. Беше ги довел от Сонора, а на родителите им беше платил обезщетение.

И сега те му носеха известни доходи. Той кроеше големи планове за бъдещето. Искаше един ден да разшири бизнеса си и да започне някъде другаде. В големите градове например. Мислеше да създаде голяма верига. Колкото повече момичетата работеха за него, толкова по-голяма щеше да е печалбата.

И тази сутрин Ал Бароне мислеше единствено за това. Седеше над личния си бележник и се готвеше пак да се захване с някакви сметки.

Беше обсебен от мисли за бъдещето.

Отдавна вече не мислеше за миналото си. Смяташе, че времето отдавна е спуснало завесата над нещата, които беше вършил.

Все още не беше разbral, че Пит Брокър го е издал. Причината беше, че едва миналата нощ се беше завърнал от делово пътуване с момичетата. Приходите бяха прилични, но момичетата бяха изморени до смърт. Той самият беше доволен. Тъкмо затова правеше равносметка и си мечтаеше за империята, която щеше да се крепи върху бедрата на тези бедни, нищо неподозиращи момичета.

От двайсетте хиляди долара — неговият дял от плячката на линчуваните братя Илая — щеше да направи два miliona, дори много повече.

Ал Бароне беше щастлив.

Когато внезапно пред очите му се появи дулото на револвер, помисли, че сънува. Насреща стоеше едно ухилено лице.

— Какво...

Нешо стисна гърлото му. Едва си поемаше дъх, а ръцете му бяха така извити, че усещаше нетърпима болка.

Зърна тежък кожен ремък. Тънък и оствър почти като тел. Вече беше започнал опасно да се впива в кожата му.

— Къде си ги скрил? — попита мъжът зад него.

— Не зная какво...

Вече не можеше да диша. Този зад него така стегна примката, че Ал Бароне имаше чувството, че е увиснал на бесилка.

Примката се отпусна.

— Къде са, Ал?

Ал Бароне се примири. Надяваше се, че това ще уреди въпроса.

Тези негодници явно искаха само парите. Това им беше достатъчно. Оставаха му момичетата. И животът. Двете неща, взети заедно, бяха значително по-голям капитал от дванайсетте хиляди долара, които му бяха останали от плячката след всички разходи.

Ал Бароне беше абсолютно сигурен, че въпреки всичко ще успее да се изправи на крака. Достатъчно често го беше доказвал.

— Ще ви ги дам — каза той, задъхвайки се. — Но при едно условие.

— И какво е то?

— За в бъдеще да ме оставите на мира.

— Дума да няма — потвърди Малеско. — Искаме само парите. Даваш ги и изчезваме.

— Тук е само половината — призна Ал. — Остатъкът за съжаление е похарчен.

— Покажи!

Ал Бароне за малко се поколеба. После въздъхна, стана и отвори вратата на малък килер. С длето надигна една дъска от пода. За миг си помисли, че длетото би могло да му послужи като оръжие.

Не му остана време да реши. Мъжът зад него му нанесе къс, отсечен удар.

Едва усети болката. В съзнанието му проблесна светкавица, а после наоколо всичко стана тъмно. Не усети как се строполи на пода.

Кристофър Малеско взе натъпканата с банкноти кожена торба.

— Погрижете се за него — заповяда той и спътниците му завързаха припадналия.

Накрая му запушиха устата, тъй като скоро щеше да се свести. Трябваше да му попречат да събуди целия град с виковете си.

Навън изтрополя каруца, натоварена със слама. Палачите грабнаха Ал Бароне и го натъпкаха в един голям чувал. Исполинът Малеско без особено усилие го метна през рамо и го понесе навън. Всичко изглеждаше така, като че ли носи чувал с картофи. Хвърли го върху балите слама.

Каруцата напусна града.

Никой не забеляза да се е случило нещо необичайно.

Каруцарят беше дребен фермер от околността. Името му беше Франк Декър и допреди месец изпитваше значителни финансови трудности. Всичко внезапно се промени, след като Кристофър Малеско го посети. Сега беше помощник на бандата палачи.

Караше необезпокояван към фермата на Пит. След половин час насреща му се зададе група ездачи. Най-отпред яздеха шерифът и Ласитър. След тях бяха дъщерята на шерифа и един мексиканец, когото фермерът не познаваше. Накрая яздеха група говедари. Един от тях водеше за юздата кон, на който имаше завързан мъртвец.

Франк Декър дръпна поводите и спря каруцата.

— Хей, шерифе! — викна той. — Това не е ли Уили Абърдийн?

Шерифът спря коня си и кимна.

— Да, той е, Франк. И той е обесен като Пит. Трябва да бъдеш предпазлив, Франк. Черният списък на палачите е доста дълъг. Може би и ти си в него.

— Как изобщо ти дойде наум такава шантава идея? — мрачно попита Франк.

— Не е изключено — засмя се шерифът. — Или ти не си от ония, които линчуваха братята Илая?

— Изобщо не бях в града — каза Декър. — Съвсем чист съм. Значи това е причината? Да не би някой да иска да отмъсти?

— Така изглежда, Франк.

— Значи мога да се радвам, че съвестта ми е чиста.

Фермерът се засмя и шибна конете с камшика. Двете животни потеглиха и каруцата пое нататък.

Ездачите също продължиха по пътя си.

— Струва ми се някак странен — каза Ласитър и погледна след колата. — Нищо ли не забеляза, Джейк?

— Обясни ми!

— Имах чувството, че някак се опитва да скрие нещо. Не смееше да те погледне в очите.

— Само си внушаваш. Франк Декър е дребен фермер, който стои настрана от всичко. Да не би да мислиш, че има нещо общо с палачите? Избий си го от главата.

— Щом така мислиш...

Франк Декър погледна през рамо към чувала между балите слама. Междувременно той беше променил значително формата си, знак за това, че пленикът беше положил нечовешки усилия да бъде забелязан. Но балите бяха така подредени, че едва ли някой от ездачите би успял да види нещо.

Декър отново отправи поглед напред. Не се чувстваше особено добре при мисълта, че кара осъден на смърт към мястото на екзекуцията.

Опита да се отърси от натрапчивата мисъл, но не беше толкова лесно. Чувстваше се като убиец и дори за миг се подвоуми дали да не пусне нещастника да избяга.

Но какво щеше да стане с него, Франк Декър? Добре знаеше, че палачите не биха се поколебали да го обесят наред с Ал Бароне. Сигурен беше, че нямат никакви скрупули.

А Франк трябаше да мисли за жена си и трите си малки деца. Беше отговорен за семейството си, а палачите така неочеквано го бяха освободили от дълговете му. В замяна на това той им беше обещал от време на време да им прави дребни услуги.

Като тази сега.

Олекна му, когато най-после бандитите се появиха.

— Всичко мина гладко — каза Малеско и се засмя. — Утре ни чакай отново в града.

— Не мога пак да товаря слама — отвърна Декър. — Ще направи впечатление на хората.

— Не ти ли се налага от време на време да купуваш запаси?

— Всъщност да. Но не мога постоянно.

— Как така? Нали ти дадох доста прилична сума.

— Всичко отиде за ипотеката.

— Разбирам. Надявам се, че не го правиш твърде явно. Не бива да се живее на широка нога, когато имаш нещичко. Знаеш какво имам предвид. Ако по някакъв начин се набиеш на очи, ще трябва да те премахнем. Ще увиснеш на клона като другите. Това вече няма да учуди никого.

Франк Декър усети капчици пот да избиват по челото му. Винаги бе знал, че тази работа не му е особено присърце. Нямаше нерви за нея.

— Ясно ми е — думите с мъка излизаха от устата му.

Постоянно мислеше за жената и децата си. Щяха да го проклинат, ако узнаеха по колко опасен път е тръгнал. Макар че беше сторил всичко, за да защити семейството си и да избегне позора, че не е в състояние да изхранва хората си.

Все някога щяха да научат, че на съвестта му тежат някои прегрешения.

По дяволите! Да, беше му струвало доста. Чудеше се как досега жена му не е забелязала нищо.

— Знаеш, че си в ръцете ни — изсмя се Малеско. — Но няма да те издадем, ако си разумен. Трябва само да си на разположение с всичко, което имаш. И нищо няма да ти се случи.

Малеско беше дал знак на спътниците си. Докато говореше с фермера, се беше отдалечил малко встрани, за да не чуват всички

какво се говори. Дори и за тези неща в бандата на палачите си имаше определени закони.

Бандитите изнесоха завързания Ал Бароне от колата и го метнаха на един кон. Завързаха му краката под корема на коня, а след това развързаха другите въжета.

В случай че някой нежелан свидетел ги видеше отдалече, не би го взел за пленник.

Кристофър Малеско потупа фермера по рамото.

— Колко ти трябват?

— Стотина трябва да стигнат.

Малеско бръкна в джоба на панталона си. От известно време носеше у себе си подобни суми само като джобни пари. За фермера това бяха пари, достатъчни два месеца да храни семейството си. Франк Декър бе разчитал да получи от палачите само петдесет долара. Когато Малеско небрежно му извади цяла стотичка от джоба си, той едва скри учудването си.

От джоба си!

Фермерът изобщо не можеше да го проумее. Такава сума той самият би пазил като съкровище.

Въпреки страха си Франк Декър беше доволен. Неочакваната щедрост му помагаше да реши и друг проблем.

В този момент водачът на бандитите дружески го потупа по рамото.

— Има още една дреболия, която не искам да крия повече от тебе
— изсмя се Малеско. — Дръж се здраво, Франкибой. Е, какво става? Ще ти стигнат ли силите?

— Какво... какво е...

Фермерът предчувствуващо нещо неприятно.

— Имаш това момиче — добродушно каза Малеско. — Малката от Оровило. Знаем всичко, Франкибой. Знаеш ли, че тя очаква дете от теб?

Това беше новина, която го удари като с чук. Имаше чувството, че не може да стои на краката си. Започна да разбира, че е нагазил с двата крака. Вероятно нямаше никакъв изход.

Бяха го притиснали до стената. И без капчица жал щяха да използват всичките му слабости за своя облага.

— Не се тревожи, Франкибой — продължи Малеско с наслада.
— Нищо няма да ти се случи, ако продължиш да изпълняваш както трябва всичко, което ти кажем. Утре по обяд ще ни качиш с каруцата си пред главната порта. Всичко останало ще научиш там.

Малеско впери очакващ поглед във фермата и той кимна утвърдително.

— Всичко е наред.

— И още нещо, Декър. Тази вечер ще се поразходиш пеша. Или пък ще оседлаеш някоя от старите си кранти и ще поядши малко из околността. До разсъмване! Това е заповед, Декър. Уреди нещата така, че децата да не забележат нищо.

Като че ли го жегнаха с нагорещено желязо. Той разбра.

Но вътре в него всичко се преобърна. Не можеше да бъде истина. Не искаше да повярва.

— Не искаш да кажеш, че Лиза...

— Напротив, точно така е — небрежно го прекъсна Малеско. — Намерил си си дяволски хубава жена. Питам се как си успял. Да вземе такъв голтак като тебе.

Той се изсмя. Това беше най-голямото унижение, което Франк Декър бе понасял някога. Но не можеше да направи нищо.

— Можеш само да спечелиш от това — каза Малеско. — Да не би да си мислиш, че съвсем случайно се спряхме на тебе? Пипаме само много отдалеко. Добре проучваме всеки един, преди да го направим наш помощник.

Той пак потупа фермера по рамото.

— Имам те за разумен човек, Декър. Ако се опазиш чист, както сега, ще останеш наш приятел. А сега скачай в каруцата и изчезвай!

Франк Декър се чувстваше като пребито куче.

Когато двата коня потеглиха, той се сви отчаян в каруцата.

Още не беше загубил последната искрица надежда. Сигурно щеше да се намери някакъв изход.

Стисна в ръце юздите. Знаеше, че сам се бе забъркал в тая каша. Може би щеше да успее да изкупи поне част от вината си. Вкопчи се в тази надежда и му се искаше да се държи докрай. В тези горчиви мигове се закле в това.

Палачите заедно с Ал Бароне продължиха нататък. Отдалече той изглеждаше като свободен човек. Но така здраво го бяха завързали за

седлото, че едва можеше да померъдне. На гърба му беше завързан дебел клон. Чаталът на клона свършващ под мишиците му. Всичко това беше закрепено с тънки ремъци. Затова за страничния наблюдател всичко изглеждаше така, като че ли под жилетката си бе облякъл от модните нови корсети.

В действителност беше абсолютно безпомощен. Не можеше да се спаси от палачите си.

След час достигнаха фермата на Пит Брокър.

Гробна тишина цареше в долината. Кокошки и прасета се разхождаха наоколо. Малкото говеда пасяха разпръснати около фермата.

Палачите завлякоха жертвата си в къщата. В една от малките стаички го хвърлиха на пода и отново го завързаха така старателно, че всеки опит за бягство бе изключен.

Ал Бароне изпитваше най-страшни мъки не от физическо, а от душевно естество. Това, което извършиха с него палачите, бе много по-ужасно, отколкото ако го бяха измъчвали.

Дълго лежа там. Времето, докато отново в мрачната стая без прозорци се появи човек, му се стори цяла вечност.

Някой освети лицето му с фенер.

— Той е, шефе — каза Малеско.

Ал Бароне напрегна изморените си очи. Светлината на фенера падаше върху лицето на мъжа, когото Малеско нарече „шефе“.

И в същата секунда разбра, че е попаднал на следите на една мрачна тайна.

Но разбра също, че това с нищо не може вече да му помогне. Иначе този мъж не би показвал лицето си толкова непредпазливо.

— Карлос Алберто! — със сетни сили процеди той през зъби. — Ти си сгоден за дъщерята на шерифа. В действителност се казваш другояче, нали?

— Позна, Бароне. Добре си се устроил за сметка на братята ми.

— Значи наистина си Илая? — изпъшка Бароне. — Нещо като брат на братята Илая, които обесихме?

— Не сте ги обесили, а линчували — мрачно отвърна главатарят на палачите. — Дошъл съм, за да ви убия всичките, Бароне. Всички, които са виновни за смъртта на братята ми. Всички останали. Искам и

да си върна всичко, което сте отмъкнали за себе си. Били са най-малко двеста хиляди долара.

— Повече бяха — въздъхна Ал Бароне. — Много повече. Повярвай ми, Илая. Бяха поне четиристотин хиляди долара. Ако не и половин милион.

Луис Илая придърпа едно малко столче и седна. В това време фенерът бе закачен на ниския таван така, че Ал Бароне и палачът му се намираха в осветения кръг.

Досега Ал Бароне беше обзет от смъртен страх. Но като че ли изведнъж го озари нова надежда.

Имаше още една възможност! Голяма част от живота си бе изживял като комарджия. Неведнъж бе залагал всичко на една-единствена карта.

Винаги досега бе печелил.

Зашо да не успее и този път.

Все още не беше мъртъв.

Пое дълбоко дъх.

— Поне четиристотин хиляди — повтори той, понеже Луис Илая продължаваше безмълвно и замислено да гледа някъде пред себе си. — Аз с очите си видях цялата плячка, преди да я поделим.

Това, което разказваше, изобщо не беше вярно, но той продължи да се вживява в това чудовищно представление.

За него това беше единствената спасителна възможност. Той сам се учудваше, че е могла да му хрумне такава идея.

Мозъкът му работеше трескаво.

Виждаше изход от нещастието си. Все пак ставаше дума за живота му. Може би щеше да му провърви и нямаше да го обесят като Пит Брокър и Уили Абърдийн. Може би щеше да му проработи късметът.

Луис Илая го сграбчи и го разтърси.

— Разказвай! Всичко! Горко ти, ако премълчиш нещо!

И Ал Бароне разказваше. Надрънка каквото му дойде на ума. Измисляше все нови и нови подробности. Почти се учуди, че има такъв талант.

Какво ли не прави страхът от смъртта!

Той извади имената на онези, които наистина бяха линчували братята Илая. Бяха десет мъже, като всеки от тях беше получил по

една десета от плячката, значи по двайсет хиляди долара.

— И тогава изведнъж в средата се появи мъж с маска. Грабна торбата с втората половина от долларите и в той момент се появи един строен ездач с два коня. Всичко стана страховно бързо. Маскираният се метна на втория кон и двамата изчезнаха като дим. През цялото време стреляха като побъркани...

— И си убеден, че знаеш кой е бил? — попита Луис Илая.

— Напълно съм сигурен.

— Хайде казвай!

— По мое мнение може да става дума единствено за шерифа.

Луис Илая пусна жертвата си. Това вече беше новина, която първо трябваше да проумее.

Не беше ли предчувствал през цялото време, че шерифът не беше съвсем чист?

— Този негодник! А аз дори му се доверих!

Ал Бароне усещаше как акциите му се качват. Дори той самият не се бе осмелявал да мечтае за подобно нещо.

Успехът му още повече го окуражи.

— Ще ти дам още един съвет, Илая — каза той. — Мога само да се надявам, че ще се отблагодариш по подобаващ начин.

— Кълна ти се, Ал Бароне. Но, хайде казвай! Искам да чуя какво ти тежи на сърцето.

Ал Бароне събра цялата си смелост, защото се канеше да каже нещо ужасно.

Повярваха му за историята с шерифа. Но другата история беше напълно измислена.

— Този Ласитър... — той направи умишлена пауза.

Луис Илая не можеше да сдържа напрежението си. Отново сграбчи Бароне и го разтърси.

— По дяволите! Хайде, изплюй камъчето най-сетне!

— Мисля, че неслучайно е тук — прошепна Ал Бароне. — Не само мисля, а съм сигурен. Според мене е частен детектив. Наели са го, за да открие изчезналата плячка.

Слисан, Луис Илая пусна жертвата си.

— Дявол да го вземе, изобщо не бях помислял за това.

„И аз“ — за малко да се изпусне Ал Бароне. Но в последния момент успя да се сдържи.

— Какво знаеш още? — попита Илая. — Би могъл да ми бъдеш истински полезен.

— Знам още куп неща — изпъшка Ал Бароне. — Но най-напред заповядай да махнат тези проклети ремъци! Става, нали?

Всичко беше наред.

И Ал Бароне започна да разказва какви ли не небивалици. В действителност нямаше ни най-малка представа за тези неща, но това беше без значение. Беше си намерил толкова внимателен слушател.

— Значи ти си убеден, че бъдещият ми тъст и Ласитър работят заедно? — попита Луис Илая, след като премисли всичко чуто. — Все още не мога да повярвам напълно.

— Мога да ти го докажа — усмихна се Ал Бароне.

— И как ще го направиш?

Ал Бароне трябваше да намери изход. Подпря замислено главата си с две ръце. Затвори очи и лицето му доби безкрайно сериозен вид. Щом успя да се съсредоточи, вече изглеждаше истински тъжен.

— Никак не ми е лесно — прошепна той накрая в напрегнатата тишина. — Все пак трябва да пратя на бесилката най-добрите си приятели. Това не е твърде почтено от моя страна, нали?

Изпълнен с очакване, той погледна наоколо и като че ли изобщо не забеляза, че през цялото време беше само с главата си на палачите и русия исполин Кристофър Малеско.

Малеско опря юмрук в гърлото му.

— Хайде, изплюй камъчето или ще те удуша!

Обезсърчен, Ал Бароне отпусна рамене.

— По дяволите! Съвсем не ми е лесно — изстена той. — Но сигурно така е по-добре. Има още седем души, които са получили дял от плячката. Ще ти кажа имената им.

Луис Илая извади бележника си, в който вече бяха записани шест имена. Сред тях бяха и Ал Бароне и Уили Абърдийн.

Записа старателно останалите.

Накрая с големи букви написа още две имена:

„ДЖЕЙК НИКЪМ и ЛАСИТЪР!“

— Тези двамата работят заедно — изсьска Илая. — Сега съм сигурен в това, Ал. Смятам, че имах голям късмет, че успяхме да се споразумеем.

— Дъщерята на шерифа също не е на твоя страна — добави Ал Бароне. — Защо според тебе се е вмъкнала в леглото на Ласитър?

Лицето на Луис Илая застина като маска. Очите му засвяткаха.

Добре обмисленият му план отиде по дяволите с един замах, а той още не съзнаваше, че вече го движат единствено чувства.

Дори не му минаваше през ум, че се вслушва в отчаяните брътвежи на един осъден на смърт.

Вътре в себе си Ал Бароне потръпваше от задоволство. Вече се чувстваше спасен.

— Откъде знаеш? — попита главатарят на палачите.

— Какво?

— Че моята годеница е спала с него!

— Имам подръка няколко момичета — каза Ал Бароне. — Нищо не може да им убегне. Ти сигурно знаеш как е на сцената. Хората, които работят нощем, виждат и чуват такива неща. Не бива да се чудиш, ако...

— Ясно. Разбрах.

Отново се възцари тишина.

— Мога да ти ги доведа — продължи Ал Бароне, когато тишината стана непоносима. Смяташе, че ще е по-добре, ако повдигне настроението на главатаря.

Луис Илая поклати отрицателно глава. Очите на Ал се разшириха.

— Не мога да понасям предатели — изръмжа главатарят.

Той направи знак на Малеско.

Още веднъж очите на Ал Бароне се разшириха — този път от ужас.

Искаше му се да изкреци, но не успя.

Малеско го завлече до бесилката.

От устата на Ал Бароне не се отрони нито звук. Разбра, че се е провалил чрез предателството си.

Луис Илая и заместникът му седяха в къщата. Пиеха уиски от запасите на Пит Брокър.

— Правилно ли постъпихме? — попита Малеско. — Не можехме ли да го използваме още известно време?

— Според мене не би било добре — процеди през зъби Илая. — Има една стара мъдрост, Кристофър. Такива предатели не струват пукната пара. При сгоден случай това нищожество щеше да предаде и мене.

Кристофър Малеско кимна мълчаливо. Смяташе, че главатарят има право. Всяка дума би била излишна.

— Сега имаме останалите седем имена — каза Луис Илая. — Ще хванем братята. Един по един.

— А Ласитър? — попита Малеско.

Погледнаха се в очите. Накрая Луис Илая кимна.

— Да, имаш право, приятелю. Трябва да се заемем най-напред с него.

— След това няма да е трудно да се справим с останалите. Дяволът се е вселил в този Ласитър.

— И аз мисля така.

— Трябва да го елиминираме — предложи Малеско. — Ще го обесим тук. Или може би в центъра на града. Трябва да всява ужас.

Луис Илая се загледа в чашата си.

— Мисля, че допуснах голяма грешка.

— Какво имаш предвид, шефе?

— Заех се с прекалено трудна задача. Исках да изглеждам като голям герой в очите на годеницата си. Затова подготвих всичко отдалече. Дали не беше излишно?

— Не намирам — отвърна Малеско. — Сега той си въобразява, че е в безопасност. Само... — той потри чело. — Какво всъщност им обясни, когато си тръгна?

— Казах, че трябва да се погрижа за реда в имението. Хората винаги вярват в това.

Кристофър Малеско се усмихна работелно. Знаеше, че този фанатичен палач все още му е необходим. Във всеки случай не за дълго. Някой ден русият мъжага щеше да го докара до просешка тояга.

— Кога ще пипнем Ласитър, шефе?

— Смятам, че пак ще се срещне с годеницата ми.

— Не е трудно да се разбере.

— Струва ми се, че е дявол — изръмжа Илая.

— Дали наистина е частен детектив? — попита Малеско.

— Съвсем сигурно — каза Луис Илая много убедено. — И вярвам също, че Джейк Никъм е замесен в някаква мръсна сделка. Цяло щастие е, че Бароне изпя всичко.

— Дали да не обесим първо шерифа? — промърмори Малеско.

— Тогава всички останали ще се почувствуваат безкрайно несигурни.

— Не — каза той. — Не бива да правим грешки. Моят тъст ще остане съвсем за накрая. Най-накрая, Кристофър. Надявам се, че си ме разбрал.

— Не — отвърна Малеско. — Това е прекалено сложно за моята глава. Ще трябва да ми обясниш, шефе...

— Най-голямата опасност е Ласитър — започна Илая. — Това вече успяхме да разберем. И тъкмо затова първо трябва да поправя грешката си и да го обеся. А бъдещият ми тъст естествено не бива да забележи какво става. Ще продължи да ме има за най-добър приятел. Всичко ще му се изясни чак когато усети примката на шията си...

— И когато наброи парите, за да спаси кожата си — каза Малеско. — Би могло да се превърне в празник, шефе...

Луис Илая се засмя злорадо.

— Всичко ще даде. От любов към дъщеря си — той избухна в смях. А когато се поуспокои, добави: — Само че най-напред ще докараме онзи кучи син Ласитър. Утре вечер ще увисне на същия клон като другите.

— Утре вечер ли, шефе?

— Ах, да, имаш предвид изгрева. Това вече няма никакво значение. Сега искам да свършим с него колкото може по-бързо. Като си помисля, че този негодник сега пак ще спи с годеницата ми, направо полудявам. Хайде, приятелю, да се махаме оттук.

— Как ще действаме?

— Няма никакви проблеми, Кристофър. Сигурен съм, че лесно ще уредиш всичко, приятелю.

— А ти какво ще правиш през това време?

— Утре сутринта ще дойда в Сейсьб — усмихна се Илая. — Ще ми бъде особено приятно да чуя как е минало всичко.

— Ще чуеш страховта история, шефе.

— Сигурен съм в това.

Погледнаха през малкото прозорче към бесилката. Тялото на обесения висеше неподвижно. На лунна светлина това беше гледка, която наведе на размисъл дори изпълнения с омраза главатар на палачите.

Но скоро у него отново надделяха чувствата.

— Така ще свършат всички — каза той.

Каза го тихо, като че ли се боеше да не го чуят. Мислеше си не за живите, а за духовете на мъртвите.

Дори един Луис Илая беше суеверен.

И се запита дали вече не е предизвикал боговете.

Но веднага прогони тази мисъл. Отново помисли за братята си, които бяха линчувани от озверялата тълпа.

— Следващият е Ласитър — чу се да казва той. — Трябва да изкупя грешката си. Бях глупак. Не биваше да му давам такъв шанс. Но тогава още не знаех, че е дошъл, за да ме унищожи. Отдавна да е мъртъв, ако не бях си набил в главата да се харесвам на годеницата си.

— Това сигурно ѝ е харесало — тихо каза Малеско. — А още повече ще ѝ хареса, когато спасиш баща ѝ.

— Как да го разбирам?

— У него е половината плячка, шефе — в гласа на Малеско се чувствува упрек. — Като свършим с другите, ще пипнем Джейк Никъм и ще го принудим да върне плячката. И тогава в последния момент ти ще се появиш и ще го измъкнеш.

— И да му оставя долларите?

— Така или иначе ще ги получиш — Малеско се изсмя.

— Да, но едва ли когато умре. А той е здрав като камък. Ще доживее до дълбока старост, сигурен съм.

— Не ми се вярва.

Главатарят на палачите също се изсмя.

— Аха, така ли. Разбирам. Чудесна идея. Иначе бъдещият ми тъст накрая ще стане твърде опасен.

— Трябва само да изчакаш да мине сватбата — каза Малеско. — Никой няма да подозира нищо, ако се случи нещастие.

— Но най-напред да се заемем с Ласитър. Дали е вярно всичко, което Бароне надрънка?

— Сигурен съм. Често застрахователните компании наемат частни детективи. Явно подозират нещо определено. Но ние ще изпреварим Ласитър.

— И ще го пратим на оня свят — изръмжа Илая.

— Кога да започнем? — делово попита Малеско.

— Колкото е възможно по-скоро.

— Тази нощ?

— Предоставям на вас.

— Тази нощ няма да успеем — профери Малеско през зъби. — Значи следващата нощ.

— Изпрати ми съобщение в имението, когато го пипнете. Не искам да изпусна момента, когато ще увисне на клона.

Отново го обзе дива омраза. Забрави всякакви задръжки. Омразата го превръщаше в див звяр.

Когато главатарят си тръгна, Кристофър Малеско дълго гледа след него. Той беше уверен, че след няколко дни ще бъде страшно богат човек. А Луис Илая ще бъде мъртъв...

8.

Късно през нощта, когато наоколо не се виждаше жива душа, Ласитър изведе сивия си жребец от конюшнята.

Не беше казал на никого за намерението си, дори на шерифа и дъщеря му. Искаше сам да намери отговор на някои въпроси. Освен това имаше чувството, че не би могъл да се довери на никого в този проклет град.

Разбира се, Джейк Никъм беше човек на място, а сигурно и благонадежден шериф. Но Ласитър смяташе, че е по-добре да не го посвещава в тайната си. Сигурно щеше да говори с Мара за това, а тя, от своя страна, би се доверила на годеника си.

Искаше да предотврати именно това. Вече беше размислил.

При Карлос Алберто нещо не беше наред. Отначало Ласитър изпитваше само някакво смътно подозрение. Но колкото по-точно си припомняше всички подробности, толкова повече подозрението му се превръщаше в увереност.

Спасяването му в последната минута беше станало прекалено бързо и безпроблемно.

Дори когато чуха тропота на конете, палачите имаха време достатъчно, за да го обесят. Вместо това бяха побягнали като понесени от вихрушка.

Ласитър намираше това за твърде странно. Струваше му се, че всичко е било нагласено така, че Карлос Алберто да има възможността да се появи като спасител в решителната минута.

Спомни си за историите, разказвани за злокобния Джейсън Макини. Наричаха го мъжа с безброй имена. Защо да не се появява и под името Алберто?

Тъкмо поради тази причина Ласитър реши да се поогледа оттатък в Сонора.

Искаше му се да отиде до имението на чичото на младия мексиканец. Но нямаше ни най-малка представа къде се намира

имението. Не би могъл и да попита шерифа, за да не предизвика съмнение.

Ласитър не бързаше. По обяд на следващия ден достигна до невзрачното селище с името Увалдес. Мястото изглеждаше доста окайно. Около полусрутените кирпичени къщи се виждаха малки ниви, засети с царевица и фасул. Между тях, по изгорелите от слънцето ливади, осияни с трънливи храсти, пасяха стада овце и кози.

В сенките на къщите или под прости сенници бяха се свили жените. Отсреща, край малко езерце, играеха загорели от слънцето полуоголи деца, които вдигаха невъобразима вряза.

Ласитър се усмихна под мустак. Хората тук не живееха зле, макар че на пръв поглед всичко изглеждаше доста мизерно. Личеше, че не гладуват, а това беше най-важното.

Насред селото се намираше кръчмата, центърът на всичко, което се случваше тук. Всички кръчми в малките села бяха един вид информационен и търговски център.

Ласитър накара едно от момчетата да се погрижи за коня и му даде цяло сребърно песо. Такава щедрост не беше съвсем безопасна, защото най-често цялата тълпа хлапета се движеше заедно.

Те дотърчаха и наобиколиха момчето, което с огромна гордост им показваше песото си. Останалите го наблюдаваха със завист, но се държаха на прилично разстояние от Ласитър.

Той мина през завесата от мъниста и влезе в кръчмата — ниско помещение с малки прозорчета, чието основно предназначение бе да не допускат горещината да нахлува вътре.

Беше празно. Ласитър видя малка камбанка, закачена на една от гредите на тавана, и няколко пъти подръпна въженцето. Металният звук със сигурност се чу и в последното тъгълче на Увалдес.

През вратата зад простия тезгях се появи стройна фигура. Ласитър не можеше да разгледа много подробно жената, въпреки това видя, че е много красива. Изглеждаше около двайсетгодишна. Дългата ѝ черна коса беше спусната на голите ѝ рамене и гальовно обгръщаше гладката кафява кожа. Бели зъби блеснаха между пъlnите ѝ червени устни, когато се усмихна на госта.

— Буенос диас, сеньор.

— Буенос — отвърна той. — Какво ще кажете за чаша студено вино за добре дошъл, хубава сеньорита?

Тя се наведе зад бара, вдигна един капак на пода и хвана едно от въжетата, които се спускаха надолу. След секунди се появи плетена дамаджана с вино. Хубавото момиче напълни глинена кана.

Ласитър се отпусна на най-близкия стол, а момичето тръгна към него, разлюлявайки поли. Сложи на масата пълната кана и го погледна малко смутено.

— Почакайте! — помоли Ласитър. — Бихте могли да ми правите компания. Искате ли?

Тя остана. Блузата ѝ беше много тънка, а гърдите ѝ напираха под прозирация плат.

Неволно Ласитър изпита желание. Но вътрешният му глас напомняше да не се разсейва.

Но какво значение имаше един ден повече или по-малко?

Забеляза, че смущението на момичето беше престорено. Изглежда, беше по-скоро уловка от нейна страна. Определено беше натрупала достатъчно опит.

— По какъв начин да ви правя компания, чужденецо? — дръзко попита тя и се усмихна подкупващо.

— Най-напред с едно питие — откровено отвърна Ласитър. — А за останалото може би ще се договорим по-късно.

Тя сложи ръце на кръста и се наклони предизвикателно.

— Можеш веднага да получиш всичко.

Тя повдигна широката пола, а в следващия миг се видяха голите ѝ крака чак до пъпа — а също и съблазнителният черен триъгълник между бедрата ѝ.

Представляваше възбуджаща гледка.

— Дръзка си — отбеляза той.

— Това ми е работата — отговори тя. — За съжаление тук рядко се появяват клиенти, които могат да платят. Моите съселяни не могат да си го позволят. Освен това техните дулцинеи ще има да протестират.

Без да чака покана, тя седна в ската му и надигна каната с вино.

Ласитър усети как го облива гореща вълна. Ръката му се плъзна по бедрата ѝ.

— Аз съм Хуанита — изчурулика тя. — Как да те наричам?

— Карлос — каза Ласитър. Нямаше интерес Карлос Алберто да научи прекалено скоро за него.

— Карлос? — Хуанита звънко се засмя. — Това име особено ми харесва. Имам още един приятел със същото име. Много е щедър, когато идва при мене. За жалост в последно време ме посещава твърде рядко.

Тя се притисна още по-плътно до Ласитър. По такъв начин му предлагаше дяволски хубавото си тяло и той не можа повече да устои.

— Да не би да е Карлос Алберто? — зададе той въпроса, който не му даваше мира.

Хуанита се отдръпна и учудено се взря в него.

— Познаваш ли го?

— Бегло.

— Да не си тръгнал при него?

— Разказа ми за имението си, когато се запознахме преди половин година. Покани ме да му гостувам, когато имам работа по тия места.

— Но не знаеш пътя.

— Това си е моя грижа.

— Мога да ти помогна. Но сега ела с мене. После ще говорим за всичко. Ела...

Тя го пусна и му се усмихна окуражаващо. Не можа да устои.

Последва я в една от задните стаи. Беше спалнята, както можеше да се очаква.

И там тя просто се нахвърли върху него. Беше така възбудена, че едва го дочака.

Скоро се намериха в простото легло. Беше частът за дръмка; тук по това време всички нормални хора се отдаваха на блажено безделие.

Хуанита и Ласитър полудяха. Прегръщаха се отново и отново със страст, от която случаен наблюдател само от гледане би се изпотил.

— Какъв мъж си ти! — задъхано му говореше тя и стенеше, като че ли животът ѝ свършваше.

Беше пламенна игра, напомняща за борба.

Времето неусетно летеше.

Но и най-буйната страст все някога угасва и отстъпва място на здравия разум. Така стана и с тях.

Лежаха отпуснати един до друг и нежно се галеха. Очите на Хуанита бяха вперени в жълтеникавия таван на стаята. Красивото ѝ лице беше озарено от върховно блаженство.

— Никои не ми е доставял такова удоволствие, Карлос — прошепна тя. И в този момент, внезапно осенена от някаква мисъл, тя седна. Погледна го много настойчиво и каза: — Така ли се казваш всъщност? Това със сигурност не е истинското ти име! Бъди откровен, Карлос.

— Е, оттатък се казвам Чарлз — каза той и се засмя. — Приятелите ми ме наричат Чарли.

— Но не си никакъв приятел на Карлос Алберто.

— Защо мислиш така?

— Усещам го — тя се хвърли върху него. Малките ѝ твърди гърди се притиснаха към кожата му. — Мога да ти помогна, ако ми се довериш. Това, което си намислил, е опасно, приятелю.

Тя шепнеше толкова тихо, че Ласитър трябваше да напрегне слуха си, за да разбира всяка дума. Изглежда, се боеше от някакъв невидим доносник. Изведнъж се разтрепери.

Той и отвърна също с шепот:

— Какво смяташ, че съм намислил?

— Смятам, че си негов враг.

Придърпа я по-близо до себе си и веднага усети нежния ѝ скут. Проникна в нея, а тя блажено изстена.

Но бързо усети, че в мислите си той не беше с нея.

— Престани! — изсьска тя. — Мислиш си за нещо друго. Аз също. Нека поспрем за малко. Трябва открито и честно да поговорим.

— Трябва ли да шепнем?

— Не, да се върнем обратно в кръчмата. И без това скоро ще дойдат първите посетители.

Облякоха се, отидоха обратно оттатък и Хуанита отново извади завързаната дамаджана.

Седнаха и пиха. Виното беше благодат, от която по тялото се разливаше приятна отмора.

— Ти го гониш, Карлос?

— Искам да го посетя, това е всичко. Но защо толкова се интересуваш? Защото ти е приятел ли?

— Не ми е никакъв приятел.

— Преди говореше друго.

— Мразя го! — изсьска тя. — Обещаваше ми какво ли не. А после ме изостави. Чух, че си имал момиче оттатък, в Щатите.

Дъщерята на шерифа в Сейсьб.

— Вярно е.

— Казва се Мара, нали?

— Да.

— Познаваш ли я добре?

— Донякъде.

— Значи затова си по петите на този мъж, наричащ себе си Карлос Алберто? — продължи тя.

Той веднага наостри уши.

— Нарича себе си така? Какво означава това?

— По-рано носеше друго име. Имал е няколко имена. Искаш ли да научиш истинското му име?

— Нима толкова много ми вярваш?

Тя се наведе напред. Приближи лицето си, устните ѝ докоснаха неговите и в същия миг тя продължи:

— Истинското му име е Луис Илая. Това говори ли ти нещо?

Ласитър изведнъж разбра всичко. В съзнанието му всички подробности се подредиха като плочки от мозайка.

— Братята му са били обесени в Сейсьб — отвърна той. — Сега иска да отмъсти. Съbral е банда палачи. Вече е открил двама от мъжете.

За третата жертва той не можеше да знае. Знаеше само за Пит Брокър и Уили Абърдийн. Нямаше ни най-малка представа, че палачите бяха открили третата си жертва. Не би могъл и да се досеща, че Луис Илая, наречен още Карлос Алберто, сега търсеше именно него, Ласитър.

— Откъде накъде Алберто? — попита той.

— Чично му го е осиновил — обясни Хуанита. — Бернардо Алберто попадна в капана на този измамник, както и мнозина други. Луис Илая е хитър койот. И при вас оттатък вече е извършил няколко обира.

„Джейсън Макини“ — потръпна Ласитър. Но с нищо не се издаде.

— А сега ми разкажи какво ви свързва! — подканни го Хуанита.

— Може би си представител на закона и си тук с тайната мисия да го следиш?

Ласитър поклати глава и се усмихна.

— Не, не е това, Хуанита. Става дума за дъщерята на шерифа. Дойдох, за да разбера що за човек е в действителност Карлос Алберто.

— Сега вече знаеш — прошепна тя и лицето ѝ помръкна. — Все пак жалко. Мислех си, че ще мога да те задържа.

— Никоя жена не е успяла, Хуанита.

— Той ме превърна в проститутка, знаеш ли? Вече никой порядъчен мексиканец не би ме взел за жена. Нравите в тази страна са строги.

— Защо не отидеш в Щатите?

— Нямам толкова пари.

— Ще ти предоставя първоначален капитал. Дори ако искаш, мога още днес да те взема със себе си.

Изведнъж лицето ѝ засия.

— Сериозно ли говориш?

— Кълна ти се.

— А как е истинското ти име?

Внезапно той изви глава и се ослуша. Лицето на Хуанита също беше напрегнато.

— От запад пристигат ездачи — нервно каза тя. — Може да са говедари от имението на Алберто.

Ласитър сви рамене.

— И какво от това? Не вярвам да са на път заради мене.

— Има ли причини Луис Илая да те мрази?

— Спах с дъщерята на шерифа.

— Значи с годеницата му.

— Така е.

— Тогава те мрази като смъртта.

— Само че няма откъде да знае, че съм тук. Да не се тревожим излишно, Хуанита.

— Но аз се тревожа. Усещам опасност. Заради тебе пристигат. Ела, ще ти покажа скривалището.

Ласитър се изсмя и махна с ръка.

— Не е работа за мене — той се заслуша в приближаващия тропот на копита. — Впрочем не са повече от четирима души.

— Искаш да се биеш, ако стане напечено, така ли?

— А как иначе?

— Би било безумие.

Тя сграбчи ръката му и впи нокти в нея.

— Моля те, послушай ме! — умоляваше го. — Не искам да те загубя.

Отвън приближиха четирима ездачи. Конете забавиха ход. Явно четишимата не бързаха. Нищо не издаваше заплаха. Изглеждаха по-скоро миролюбиви.

През едно от малките прозорчета Ласитър ги видя да слизат от конете. Няколко хлапета се втурнаха към тях, за да се погрижат за конете им.

Ездачите им оставиха поводите и им дадоха няколко монети. Така беше прието по тия места.

После влязоха в кръчмата. Говореха помежду си, шегуваха се и се смееха. По нищо не личеше да имат никакви лоши намерения.

— Хайде, Хуанита! — извика единият. — Изваждай бурето с бира от избата! И текила. Искаме да празнуваме, скъпа...

Смеејки се, седнаха на една маса. Сякаш не забелязваха Ласитър.

Изглеждаха напълно безобидни. Говедари, които имаха свободен ден и искаха истински да се повеселят.

Хуанита отминаваше с усмивка грубите им шеги и язвителните им намеци. Мина зад бара и отвори капака на пода. Започна да издига въжето с помощта на голям винт. Струваше ѝ немалко усилия, но никой от мъжете дори и не помисли да ѝ помогне. Тя беше стопанката, значи сама трябваше да се грижи за питиетата. В края на краищата, с това се прехранваше. Такава ѝ беше работата.

Винтът скърцаше и пукаше. Полека се показва бурето с бира, което Хуанита извади от хладната изба.

С вещества тя сложи бурето на бара и постави канелката.

Студената пенлива течност потече в големи глинени халби, които побираха около два литра.

Гуляят започна. С бирата се пиеше и текила.

Говедарите не обръщаха никакво внимание на чужденеца.

Като че ли за тях той не съществуваше.

Това накара Ласитър да се замисли. Нито за секунда бдителността му не отслабна, тъкмо обратното — засили се.

Хуанита упорито му хвърляше предупреждаващи погледи.

Ласитър се преструваше, че не забелязва.

След доста време един от гуляйджите се надигна и леко залитайки, тръгна към задната врата на кръчмата.

Премина покрай Ласитър, като си подсвиркваше някаква мелодия.

И когато беше точно зад гърба му, се случи това, което Ласитър бе очаквал през цялото време.

Но не само го бе очаквал, а съответно се бе и подготвил за него.

Говедарят процеди през зъби зад гърба му:

— Ти си Ласитър, чужденецо!

Ласитър спокойно кимна.

— Да, аз съм. Loшо ли е това?

— Достатъчно лошо — изръмжа мъжът зад него и в същия миг Хуанита нададе предупредителен вик.

Но нямаше нужда. Ласитър сам се погрижи за себе си.

Беше скочил и профуча като вихрушка, когато мексиканецът започна да стреля. Настана адска бъркотия.

Ласитър вече държеше по един револвер във всяка ръка и легнал на пода, стреляше в две посоки.

И тримата мексиканци на масата бяха извадили оръжията си.

Проблясването на дулата разкъсваше сумрака в кръчмата.

От тътена на изстрелите цялата сграда се тресеше и като че ли щеше да се сгромоляса над главите им.

Ласитър беше в непрекъснато движение. И едновременно с това стреляше с бясна бързина.

Противниците му също стреляха, но не го улучваха. Изглежда, решителността им ги беше напуснала, когато чужденецът изненадващо бързо се бе превърнал в бълващо огън чудовище.

Никой не бе очаквал такъв отпор.

След няколко секунди всичко отново утихна. Цялата драма се бе разиграла невероятно бързо.

Двама от говедарите бяха мъртви, единият — доста тежко ранен, доколкото Ласитър можеше да прецени. Само четвъртият се бе отървал с лека рана.

Беше счел за разумно да вдигне ръце и да се предаде.

По лицето му беше изписан ужас. Раненият, който се превиваше на пода, протегна умоляващо ръце.

— Помогни ми, Педро! Помогни ми, де! Аз...

Той се закашля, потрепери в конвулсия и отново се отпусна. Лежеше неподвижно. Вече не се нуждаеше от помощ.

Отвън по прозорците се трупаха хора, опитващи се да разберат какво се е случило.

Ласитър насочи револвера към последния от говедарите.

— Как се казваш?

— Фернандо.

Беше дяволски млад и трепереше от страх. Не бе имал никаква представа с какво се захваща.

Сега беше скован от ужас. Едва се осмеляваше да диша. Сякаш гърлото му беше пресъхнало, когато с огромно усилие успя да каже името си. Ласитър почти го съжални.

Хуанита тъкмо мина през вратата и излезе на улицата.

— Има трима убити! — извика тя. — Елате да ги вземете и ги завържете на конете им. Фернандо ще ги откарা в имението.

Цяла дузина мъже се втурнаха в кръчмата. По лукавия израз на лицата им Ласитър разбра какви бяха намеренията им. Прекалено отзивчиво изпълниха желанието на момичето. Защото скоро щяха да използват случая и да оправят джобовете на мъртвите. Говедарите винаги носеха много песос.

Бедните селяни знаеха, че са добре платени. Говедарите стояха далеч по-високо в йерархията на тази страна. А убитите бяха на работа при младия собственик Карлос не като говедари, а като телохранители.

Само младият Фернандо не им вършеше работа. Много му знаеше устата. Е, добре, можеше бързо да извади револвер и също така бързо да стреля. Но същевременно трябваше и да се улучва — а там Фернандо не беше така добър.

Можеше да се каже, че е имал късмет, че отърва кожата. Или този жесток чужденец беше решил да го убие?

Но Ласитър нямаше такова намерение. Тъкмо обратното. Той взе една бутилка текила и напълни две чаши.

— Ето, изпий това, Фернандо!

Момчето го погледна недоверчиво. После опря чашата до устните си и я изпразни на един дъх.

— Много съжалявам, сеньор Ласитър. Не исках да ви убивам. Аз...

Ласитър махна небрежно с ръка.

— Спести си го, момче. Спести го и на мене. По-добре ми кажи кой ви изпрати.

— Младият господар — изстена Фернандо, който все още се боеше и мислеше, че Ласитър иска да го убие. — Събра всички мъже, които са на негова страна.

— За Луис Илая ли говориш?

— Да, сеньор. Искам да кажа... Не, сеньор. Всичко е толкова объркано. Не знам как да ви обясня.

— Няма нищо — каза примирено Ласитър, за да не плаши още повече момчето. — Знам всичко. Твой шеф е заповядал да ме убият. Тръгвай вече и откарай мъртвите! Предай на господаря си, че ще го пипна. Не може да ми избяга. Знам всичко за него. Вече няма никакви шансове.

Отвън мъртвите вече бяха завързани на конете.

Ласитър видя това през прозореца. Хуанита отново влезе в кръчмата.

— Какво е намислил Луис Илая? — попита тя и погледна изпитателно към младия говедар. — Защо иска да убие Ласитър? Какво е...

— Няма защо да го питаш — прекъсна я Ласитър. — Аз знам най-добре. Фернандо, сега можеш да тръгваш. И не забравяй да предадеш на Луис Илая поздрави от мене.

Младежът, който се беше имал за майстор на револвера, бавно заотстъпва назад. Изглежда, още не можеше да повярва в късмета си.

Щом усети завесата от мъниста, светкавично се обърна и се втурна към конете с такава бързина, като че ли хиляди дяволи дишаха в гърба му.

Никой не му попречи да си тръгне. Между малките къщички също не се виждаше никой. Сигурно сега си поделяха плячката.

Хуанита си наля чаща текила и я изпи наведнъж.

— Значи не си негов приятел — каза тя твърдо и го стрелна с тъмните си очи. — Пристигнал си, за да го убиеш.

Ласитър поклати глава.

— Исках само да разбера що за човек е. Сега вече знам.

— Бандит ли е?

— Мисля, че е болен — Ласитър сви рамене. — Побъркал се е от омраза. Цялото му същество живее само заради отмъщението. Появява

се като палач в Сейсъб. Хората треперят пред него. Той играе двойна игра. Никой не подозира кой е всъщност Карлос Алберто. Дъщерята на шерифа е негова годеница. Шерифът го смята за свой приятел. Трябва да тръгвам, Хуанита. Трябва да бързам. Трябва да не му позволя да върши повече злини.

— Добре, тръгвай, приятелю! — въздъхна Хуанита. — Трябва да си бърз като вътъра. И се погрижи това чудовище да получи справедливо наказание.

Очите ѝ отново излъчваха омраза. Ласитър я разбираше. Луис Илая я беше превърнал в презряна проститутка. Дори и най-бедният, най-презреният никога не би и помислил да я вземе за жена. Тя носеше петното на позора, което нищо не можеше да изтрие. Макар че не се виждаше, тук всички го знаеха.

— Това е, Хуанита — каза Ласитър. — Беше хубаво с тебе...

Изведнъж тя изхълца и сключи ръце около врата му. Плачеше, притискайки се до него като малко дете, което отчаяно търси закрила.

— Вземи ме със себе си, приятелю, вземи ме със себе си...

Гласът ѝ беше задушен от ридания. Ласитър я прегърна и погали косата ѝ, за да я успокои.

— Не мога да те взема със себе си — нежно каза той. — Трябва да разбереш, Хуанита. Но аз ще се върна. Обещавам ти.

— А ако те убият по пътя?

— Трябва да се мисли и за това — каза той. — Но ще се бия.

— И пак ще се върнеш?

— Кълна ти се.

Тя се съвзе и се отдръпна от него.

— Пази се! — каза тя. — Не минавай по прекия път към Сейсъб. Тръгни първо на запад и скрий следите си. Имаш шанс да стигнеш единствено ако избегнеш каквато и да е схватка. Илая е по-силен, отколкото мислиш. Има връзки навсякъде. Също и с войниците тук, край границата. Понеже чично му Бернардо е уважаван човек, всички тук смятат и племенника за порядъчен мъж. Затова заобиколи по-далеч, когато видиш войници. Те няма да те оставят да се измъкнеш. В техните очи ти си един проклет чужденец, който е застрелял трима почтени мексикански говедари. Застрелял? Какво говоря? — тя се изсмя нервно. — Ти си ги убил. Така ще твърдят. И заради това ще те обесят.

— Знай ли войниците, че той се казва Луис Илая?

— За това се мълчи, понеже чично му Бернардо е силен и влиятелен човек. Той смята, че трябва да се даде шанс на Луис. Иначе щеше да сподели участта на братята си.

— Умно го е измислил.

— Той е по-хитър и от глутница койоти. Какво ще правиш сега?

— Ще сложа край на безчинствата му в Сейсьб. И аз ще имам грижата да отворя очите на годеницата му.

Той я прегърна още веднъж и нежно я целуна. После се обърна и тръгна.

— Приятелю! — извика тя.

Той я погледна.

— Да?

— Обичаш ли я, приятелю?

— Харесвам я.

— Това ли е причината да се мразите с Луис?

Той кимна. По лицето ѝ се четеше разочарование.

Не можеше да ѝ каже истината, че е изпратен в Сейсьб с определена поръчка, която няма нищо общо с тази история с палачи.

— Значи няма да се върнеш — прошепна тя. — Скоро ще си ме забравил, приятелю.

— Дадох ти думата си, Хуанита — каза той. — Ще ти помогна да се измъкнеш от тази дупка.

Отново я прегърна. Сбогуваха се набързо, но много сърдечно.

След няколко минути едно от момчетата доведе оседлания кон. Ласитър се метна на гърба на сивия жребец и тръгна. Хуанита стоеше пред кръчмата и го следеше с поглед, докато той изчезна зад хоризонта.

Ласитър се вслуша в съвета ѝ и потегли на запад към Сиера Маргарита. Вече беше идвал в тази безкрайно насечена планина. Имаше многобройни криволичещи пътечки, водещи към границата. Беше сигурен, че ще намери пътя. Вярваше, че има достатъчно голяма преднина. Но се заблуждаваше.

Предупреждението на Хуанита в никакъв случай не беше пресилено.

Но Ласитър го разбра едва на следващата сутрин, малко след изгрев-слънце. Когато вече си мислеше, че е в безопасност. По това

време му оставаха най-много три мили до границата. Той вече обмисляше какъв капан да заложи на палача.

Но как ли би реагирал този изпечен мошеник, когато научи, че Ласитър се е измъкнал. Ако беше умен, не би се мярнал повече в Аризона.

Ласитър почти не си спомняше за собствената си работа. Едва ли щеше да открие този загадъчен Джейсън Макини. Този мъж беше фантом. Вероятно вече се беше появил някъде другаде под друго име и някои от новите му познати сигурно вече бяха обеднели чувствително.

Това, което сега вълнуваше Ласитър, беше историята с палача. За това естествено щеше да напише подробен отчет. Така шефовете от Бригада Седем щяха да знаят, че не са го изпратили напразно.

Но преди да тегли чертата, трябваше да се върне още веднъж до онова селце Увалдес. Трябваше непременно да удържи обещанието си.

Колкото по-често си мислеше за Мара, годеницата на палача, толкова споменът за Хуанита все повече избледняваше. Тя го привличаше много повече от Хуанита. И сам не знаеше каква е причината. Беше някакво различно очарование.

Ласитър се усмихна под мустак. Едно беше сигурно: че в тази местност ще прекара още няколко чудесни часа. В края на краищата, все никак трябваше да намери отдушик за усилията и несгодите.

Конски тропот прекъсна мислите му. Зад него се появиха ездачи, които, по всичко личеше, страшно бързаха, за да го настигнат.

Но Ласитър не се беспокоеше. Имаше преднина от почти цяла миля, а конят му не беше уморен. Щеше да запази преднината си до границата. Беше напълно сигурен в това.

Не пришпори коня си в галоп, а го оставил спокойно да язи в тръс. Едва когато забеляза, че преследвачите приближават, ускори хода. Но хайката като че ли не се интересуваше особено от него. Дали изобщо имаха намерение да се занимават с него? Или се бяха появили съвсем случайно?

Ласитър беше в добро настроение. Подсвиркваше си една песничка, която му беше дошла наум. Беше мексиканска разбойническа песен, в която бандитите осмиваха преследвачите си, войниците.

Нямаше представа, че конниците бяха войници, които сравнително кратко яздаха след него. Разстоянието беше доста голямо,

освен това слънцето го заслепяваше.

Затова пък много добре разпозна ездачите, които внезапно се появиха пред него от една падина. Разпозна зелените им униформи с червени лампази и галони и видя сабите им да блестят на слънцето.

Изглеждаха като на парад. Офицерът, капитан, носеше златен шлем с кичур пера. Беше като изваден от книжка с картички.

Отделението беше от двайсет души. Ласитър нямаше никакъв избор. Изобщо не се опита да влиза в престрелка с тях. Беше равносилно на самоубийство.

Войниците бавно наблизиха. А зад гърба на Ласитър се чу тропотът на другото отделение. Чак сега разбра защо ездачите не се опитваха да го настигнат.

Ескадронът спря.

Капитанът доближи коня си до Ласитър, държейки сабята си в ръка. Властно протегна свободната лява ръка.

— Сеньор Ласитър?

— Аз съм.

— Аз съм капитан Торкеро. В името на мексиканското правителство вие сте арестуван.

Мъжът имаше стил, трябваше да му се признае. Държеше се като триумфиращ победител, а към Ласитър се отнасяше с известно уважение. Това събуди малка надежда у Ласитър.

— На вашите заповеди, сеньор — каза той и отпусна ръце на седлото.

— Оръжието ви, сеньор! — нареди капитанът. — Хвърлете всичко на земята. Ще ви съди безпристрастен съд.

— Надявам се — каза Ласитър и хвърли уинчестъра си. После разкопча колана с револвера.

Капитан Торкеро се усмихна доволен.

— Вие сте много благоразумен, сеньор Ласитър — отбеляза той.

— Но пред съда ще ви е от полза. Обвинението ви е известно. Очаква ви само една присъда.

Ласитър отвърна на усмивката.

— Ако и съдът мисли така разумно като вас, капитане, нищо още не е загубено — каза той. — Историята в Увалдес не се е разиграла точно така, както са ви я описали враговете ми.

— Не ми се вярва, че в Сонора някой би се усъмнил в думите на дон Алберто — сухо отвърна капитанът. — Нападнали сте и сте убили трима говедари. Говори се, че сте беснели като разярен чакал. Защо го направихте?

— Беше самоотбрана — каза Ласитър. — Вярвам, че ще уведомите американското правителство за задържането ми.

— Не е необходимо за толкова неоспорим случай. Би било нужно, ако сте дошли в страната по поръчение на вашето правителство и преследвате бандити. Но едва ли е така. Говедарите на дон Алберто не са бандити. А и вие не ми приличате на човек, който действа в името на закона.

Междувременно другото отделение се приближи. Ласитър беше заобиколен от въоръжени мъже.

Капитан Торкер даде знак за тръгване. Остана до Ласитър, докато другите потеглиха.

— Ще ви откарам в затвора в Китовац — обясни той. — Там ще ви съдят. Очакват ви тежки дни, сеньор. Въпреки това вашият случай ми е интересен. Определено сте измислили интересна версия.

— Не ми е нужно да измислям нищо — отвърна Ласитър. — Имам само една молба, сеньор капитан.

— Слушам ви.

— Изпратете съобщение до шерифа на Сейсьб. Каквото и да се случи с мене, имам да съобщя нещо много спешно.

— Можете да го съобщите на мене.

Ласитър поклати глава.

— Съжалявам, сеньор капитан. Но става дума за нещо, което засяга единствено шерифа на Сейсьб.

— Ще видя какво може да се направи, сеньор.

Този капитан му ставаше все по-симпатичен. Почти беше убеден, че щеше да му помогне.

Известно време яздеха мълчаливо. После капитанът доближи врания си кон до сивия жребец на Ласитър.

— Колко ценно е вашето съобщение, сеньор? — попита той тихо и без да мръдне устни. — Бихме могли да обсъдим всичко.

Ласитър тайно беше разчитал тъкмо на това. В тази страна подкупните правеха чудеса. А този офицер явно беше преживявал и по-добри времена.

— Хиляда — тихо отвърна Ласитър, за да не го чуе някой от войниците. — Но мога да ви дам само чек, капитане.

— Две хиляди — измърмори Торкеро. — Едва тогава ще ми стане интересно. И това като предплата, сеньор. Вярвам, че оценявате живота си много по-скъпо.

— Ще се договорим.

Капитанът доволно кимна.

Заповяда да спрат за почивка, макар че вече сигурно бяха близо до градчето Китовац, където Ласитър трябваше да бъде изправен пред съда.

Капитанът неслучайно поиска да спрат. Искаше да се споразумее с Ласитър. Заповяда да му сложат белезници.

После се облегна на една скала и се обърна с подканящ жест към Ласитър.

— Разположете се удобно. Пура? Уиски? — извади табакера и сребърна джобна бутилка.

Ласитър с благодарност прие гълтка уиски и си взе пура, към която капитанът поднесе огън.

Почиваха малко встани от войниците, които ги наблюдаваха завистливо. Те всички знаеха много добре какво се разиграва, но това не беше лъжица за тяхната уста. За такава работа се искаше да си поне капитан.

— Значи ще ми дадете чек — каза капитанът. — Тази вечер ще отида до Ногалес и ще потърся банкера. Любопитен съм какво ще излезе.

— Сметката ми е обезпечена, капитане. Не се беспокойте за това. Ще успеем да се разберем, сигурен съм.

— Надявам се, сеньор. За вас.

— Не ми ли вярвате?

— Не съм напълно сигурен. Сега напишете чека, сеньор Ласитър!

Ласитър трябваше да се извие силно, за да успее да бръкне с едната от завързаните си ръце във вътрешния джоб на якето си. Но после се справи много бързо. Капитан Торкеро притежаваше чек за две хиляди долара. Според сегашния обменен курс това представляваше малко състояние.

Както Ласитър бе успял да забележи, капитанът беше изпечен мошеник. Този важен господин възнамеряваше да накара златната кокошчица да снесе още цял чувал долари.

Ласитър нямаше какво да възрази.

За него това означаваше ценно време. Защото, докато имаше какво да дава, капитанът щеше да го пази като безценно съкровище.

Едва накрая щеше да го зареже. Тогава дори щеше да се погрижи Ласитър да се пресели на оня свят колкото може по-бързо.

Капитанът прибра чека в якето на униформата си. Никой от войниците не успя да забележи ловкия трик.

— Интересно ми е дали няма да се окаже измама — промърмори капитанът.

— Изчакайте! — посъветва го Ласитър.

Малко след това потеглиха. Четирийсет войници с единствен пленик.

В Китовац от всички страни прииждаха любопитни. Всички искаха да разберат какво е станало с чужденеца. Мълниеносно се разпространяваха най-невероятни слухове.

Ласитър беше доволен. Това, което ставаше тук, беше сензация за обикновените хора. Това беше новина, която бързо щеше да се разнесе.

Ласитър държеше вече два коза: веднъж — чека, който беше дал на капитана, и втори път — новината, че е арестуван.

Скоро и шерифът Джейк Никъм щеше да научи какво му се е случило. И със сигурност щеше да си направи изводи.

Но дали щеше да предприеме нещо?

Както винаги Ласитър си оставаше оптимист. Защото и Бригада Седем скоро щеше да разбере за станалото. Именно затова бяха предвидени чековете, един от които попълни Ласитър. Всичко зависеше единствено от това, колко бързо съобщението ще стигне до нужния адрес.

Затвориха го в една от килиите на затвора. Стените бяха от дебели дялани камъни и може би единствено динамит можеше да ги разруши. Малките прозорчета нямаха решетки, но дори и дете не би могло да се промъкне през тях.

За бягство Ласитър не би могъл даже и да мисли.

Изтегна се на нара и затвори очи.

Сега палачът отново можеше да се развихри.

Това беше единственото, което го потискаше. Но нищо не можеше да промени. Трябваше само да се въоръжи с търпение.

9.

Градчето Китовац не можеше да се нарече забележителност на Сонора. Беше само с няколко къщи по-голямо от Увалдес и имаше полицейски участък, ръководен от коменданте Алварес Бургос. На разположение на участъка бяха двама помощници — двама войници, вече побелели от дълга служба.

Капитан Торкеро беше преместен с частта си от укрепения граничен пункт при Ногалес. Бяха получени съобщения за безчинствата на банда размирници и капитанът беше натоварен да следи за реда.

В действителност всичко беше предварително режисирана задкулисна игра. А инициаторът беше Луис Илая, осиновен от чичо си, уважавания земевладелец Бернардо, който сега също носеше фамилията Алберто. Фанатичният, почти болен от омраза отмъстител беше избрал името Карлос, за да избегне и най-малкото подозрение за произхода си.

Досега се чувствуваше в безопасност. Но откакто последната му жертва, Ал Бароне, му разказа някои неща за Ласитър, не се чувствуваше вече удобно в кожата си.

Бандата от седем убийци искаше да пипне Ласитър. Но той изчезна от Сейсьб. Просто така. Без да се сбогува с шерифа и дъщеря му. Пред никого не беше обелил и дума за намеренията си.

И ето че тогава Алберто Илая научи за един висок чужденец, който бил видян в планината. Веднага беше изпратил хората си да го търсят във всички посоки.

Той сам издири приятеля си Алфредо Торкеро, най-висшия офицер в Ногалес.

Когато капитан Торкеро потегли на изток, за да осребри чека в Ногалес, вън от града вече го очакваха.

Приятелите си стиснаха ръцете. Разбираха се великолепно, бяха близки още от деца. По-късно на юг бяха съседи, а през войната срещу французите служиха в един и същи полк.

— Какво мислиш за него? — попита Илая. — Възможно ли е да е агент на американското правителство?

— Нямам такова впечатление.

— А защо души наоколо?

— Струва ми се, че е надушил някаква сделка. Той е изпечен мошеник. Изглежда, е готов да откупи свободата си. Ето! Погледни!

Капитанът показа на Илая чека, който беше получил от Ласитър.

— Не е лошо — изсмя се Илая. — Искаш да го изцедиш?

— Като лимон.

— За това ще ти тряба време — замислено отбеляза Илая.

— Е, и какво? Имаме достатъчно. Затворът в Китовац е достатъчно сигурен. Освен това Бургос е на моя страна.

— Той ли е единственият, който знае?

— Разбира се. Нямаме нужда от повече свидетели.

— Трябва така да се уредят нещата, че да не се стигне до процес.

— Това е повече от ясно — усмихна се Торкеро. — Когато плати достатъчно, ще бъде освободен. Според уговорката. А малко по-късно ще бъде застрелян при опит за бягство. Няма никакъв проблем, нали?

— Не виждам такъв. Към Ногалес ли си се упътил сега?

— Искам да проверя дали чекът е обезпечен. Както знаеш, там имам сметка под друго име. Хората нямат понятие, че съм капитан от армията. Мислят, че съм бизнесмен. Ще прехвърля двете хиляди долара на моята сметка. Системата е проста и сигурна.

— Ставаш все по-богат, приятелю — изсмя се Илая.

— Това си върви със службата — отбеляза капитанът. — Бедата е там, че много хора могат да бъдат подкупени. Но какво ти става, Луис? Смятам, че нямаш причини да се оплакваш. Колко души от убийците на братята си успял да откриеш?

— Досега трима. Двамата върнаха почти цялата сума. Третият беше успял да прахоса половината. Ще пипна и останалите. Следващият ще си получи заслуженото утре сутринта. Това е собственикът на конюшнята. Иска скоро да започне превоз на товари. Смята да купи коли и да построи склад. Всичко това с моите пари.

— Напипал си златна жила — капитанът се засмя. — Гледай само останалите да не се изпарят.

— Досега няма такива изгледи. Ако някой се опита да изчезне, хората ми ще го пипнат. Знаем всички имена. Никой няма да ми избяга.

— Колко остават още?

— Осем.

— Последно говореше за десет души. Трима вече си обесил.

Значи остават още седем.

— Има още един мъж — мрачно каза Илая. — Но него го пазя за накрая. Историята, която ми разказаха, е страшно заплетена. Отначало не ми се вярваше. Но колкото повече мисля за нея, толкова по-правдоподобна ми се струва. Плячката трябва да е била двойно по-голяма, отколкото мислех. Били са два чуvalа с по двеста хиляди долара. Един непознат е отмъкнал втория чуval.

— И кой е бил? — нетърпеливо попита капитанът. — Знаеш ли? Преди малко направи доста многозначителен намек.

— Все още не съм абсолютно сигурен. Ето защо още не искам да говоря за това.

— Нима вече не сме приятели, Луис? — престори се на засегнат Торкеро.

Луис Илая се поколеба няколко секунди. После решително кимна.

— Добре тогава, Алфредо. Но най-напред се закълни, че на всяка цена ще запазиш тайната.

Капитанът тържествено вдигна ръка за клетва. После Луис Илая каза мрачно:

— Става дума за шерифа на Сейсьб. Джейк Никъм.

— Бащата на годеницата ти! — извика Торкеро. — Просто да не повярваш. Напълно ли си сигурен?

— Успях междувременно да разбера, че притежава значително по-голямо състояние, отколкото може да се предполага. Знаеш ли, името на чичо ми отваря пред мене много врати. По този начин научих някои неща, разбира се, под формата на намеци и в условията на най-строга дискретност. Във всеки случай трябва да е доста заможен човек.

— И защо си играе на шериф?

— Много правилно се изрази, Алфредо. Той само си играе на шериф. Прави го, за да се прикрие. Има и едно малко ранчо в Бредли Уош. Твърди, че не му носи доходи, с които да живее прилично поне отчасти. Всичко това е само бълф.

— И ти смяташ, че той действително е плячкосал двестате хиляди?

— Нещастникът, когото обесих преди два дни, твърдеше, че е така. Предполагаше също, че Ласитър е частно ченге, което търси изчезналата плячка по поръчка на някоя застрахователна компания.

Капитанът подсвирна леко.

— Значи частен детектив! Не бях мислил за това. Но би могло и да е истина. Тогава съвсем случайно е научил, че Карлос Алберто рано се е казвал Луис Илая?

— Но вече го знае — изсъска Илая. — Разпитвал е момичето от кръчмата в Увалдес. Ти я познаваш. Хуанита с готовност е издрънкала всичко. Тя изобщо не знае за какво става дума. Не мога да я упреквам. Това няма вече никакво значение. Темата Ласитър за мене е приключена.

— А как ще постъпиш с бъдещия си тъст? В края на краищата, би било напълно излишно да го besиш. Когато Мара стане твоя жена, всичко по право ще принадлежи на тебе.

Луис Илая се засмя лукаво.

— Нямам намерение да го беся — обясни той. — Искам само хората ми да го уплашат до смърт. В ужаса си ще си каже къде е скрил плячката. И тогава се появявам аз и го спасявам в последната минута.

Той не спомена пред приятеля си Торкеро, че иска да използва случая, за да се отърве от най-близкия си помощник Кристофър Малеско. Чак толкова много не искаше да му се доверява. Възможно беше да не е съгласен с намерението му. Във всеки случай хитрият палач не искаше да се разкрива до дъното на душата си. Това можеше да доведе до неприятни последствия.

— И какво възнамеряваш да правиш с него по-късно, Луис? — попита капитанът.

— Вероятно ще го направя мой съдружник — отвърна палачът. — Никъм е извънредно хитър човек, поне така ми се струва. Може би е извършил и други обири. Защото не е възможно да е натрупал тайното си състояние единствено от плячката на братята ми. Сигурно и преди това е обрал каймака тук-там.

— Изглежда, твоят тъст е голям дявол.

— Значи е подходящ за семейството ми.

— А годеницата ти?

— Тя безспорно е на моя страна.

— Знае ли с какво се занимава баща й?

— Съвсем определено не. Вече ѝ задавах провокиращи въпроси. Тя копнееш само за това да ми стане жена. Иска ѝ се най-после да се измъкнеш от това скучно съществуване, което трябва да води там. Надява се да направи добра услуга и на баща си, като се омъжи за мен. Мечтаеш си за изискан живот сред блясък и слава.

— Какъвто ти със сигурност ще ѝ предложиш.

— Тя ще ми роди много и хубави деца — с безразличие каза Илая.

— И това ще я довърши — изсмя се капитанът. — А ти ще можеш да вършиш каквото поискаш. Намирам, че чудесно си го измислил, Луис.

Те се засмяха злорадо. И самодоволно. Страшно много се харесваха в ролите си. Не им се вярваше, че би могло да им се изпречи нещо, от което биха се уплашили.

— Сега ще отида в Китовац и ще посетя общия ни приятел в затвора — каза Луис Илая. — Не искам да пропусна представлението. Нямам търпение да видя глупавата му физиономия.

Със смях се потупаха по раменете. После потеглиха в противоположни посоки.

10.

Ласитър спа дълбоко и спокойно. Важно беше да възстанови силите си, защото още нямаше никакво намерение да се предава.

Събуди се от невъобразим шум. Някой удряше с капак от тенджера по решетките на вратата на килията.

Ласитър се прозина и бавно се изправи. Най-напред премигна няколко пъти, погледна нагоре към малкото прозорче и установи, че навън беше вече нощ. В тъмния коридор на затвора, на светлината на окачения на тавана фенер, видя изправена фигура на мъж.

— Събуди се, чужденецо! — подвикна весел глас. — Не бих искал да пропусна случая да те поздравя.

Ласитър потърка очи.

— Каква изненада — каза той и се усмихна широко. — Карлос Алберто, великият страшен отмъстител за своите братя. Или ще ти харесва повече, ако те наричам Луис Иая?

— Все ми е едно — отвърна престъпникът. — Така или иначе няма да можеш вече да ме издадеш пред никого.

— О, напротив — каза Ласитър. — Все някак ще трябва да се защитавам пред съда.

За миг Алберто Иая остана слисан. Разбра, че е допуснал огромна грешка. Ласитър не трябваше да разбира, че изобщо няма да се стигне до гледане на делото. Това щеше да означава край на задкулсната игра, която играеше заедно с капитана.

— Никой съдия няма да ти повярва — отбеляза престъпникът с пресилено безразличие. — Ти си застрелял трима от нашите говедари. Това е предостатъчно за бесилка. Свършено е с тебе, Ласитър.

— Да не би да си дошъл само за да ми го кажеш?

— Искам да разбера дали си частен детектив, Ласитър. Дали не са те пратили, за да откриеш изчезналата плячка!

Ласитър се престори на изненадан.

— Кой ти го каза?

— Имам добри връзки. Значи признаваш?

Ласитър въздъхна ядосан.

— Кой ли идиот не си е сдържал езика? Бяхме се разбрали да остане в най-строга тайна.

— Въпреки всичко се е намерило слабо място — каза Илая. — Нямаш късмет, Ласитър. Впрочем беше безкрайно лекомислено от твоя страна да се опитваш да ме дебнеш. Подценил си ме. Не ти ли мина през ум, че ще съм нащрек?

— Признавам, че беше грешка.

— И аз направих грешка, като не те обесих веднага. Но това скоро ще се оправи.

— Защо ти беше нужно да се правиш на спасител? — Ласитър се изсмя. — Струваше ти дяволски много усилия.

— Исках да блесна пред Мара — призна Илая. — И пред баща й. Именно защото той нямаше добро мнение за мене. Винаги си е мечтал за друг годеник на дъщеря си.

— Той каза това и пред мене. Смяташе, че си тиранин. И че с тебе животът ѝ няма да е много весел.

— Но сега вече ме има за свой приятел — засмя се престъпникът. — Нали добре съм си оплел кошницата, Ласитър?

— Моите уважения. Наистина беше много добър ход.

Илая отвори табакера с пури.

— Ще вземеш ли?

— С удоволствие.

Палачът му подхвърли една.

— Всъщност си много симпатичен тип — промърмори Илая, след като запали пурата си и поднесе огън на Ласитър. — Жалко, че си на погрешни позиции. Впрочем постъпи много разумно, като поиска да ме проучиш. Ти си първият човек, който се усъмни в мене. Как успя?

— Премислих добре всичко — каза Ласитър. — При твоята спасителна акция имаше прекалено много несъответствия.

Той дръпна с наслада от пурата. Димът създаваше една, някак лична, почти приятна атмосфера.

Това, изглежда, особено се харесваше на Луис Илая. Той видимо се наслаждаваше на триумфа си.

— Но още не знаеш най-хубавото, Ласитър.

— Ще ми кажеш ли какво е?

— Ако наистина си частно ченге, би трявало всичко да ти е известно — колко пари всъщност са задигнали братята ми.

Ласитър веднага включи.

— Естествено, че знам.

— Били са четиристотин хиляди — припряно каза Илая. — И сега ще ти кажа кой е приbral втората половина от тях. Само като чуеш, ще подскочиш.

— Наистина съм любопитен.

Луис Илая изпусна още няколко облачета дим, които скриха лицето му като в мъгла. А после тихо каза:

— Вероятно все още не си успял да забележиш, че бъдещият ми тъст е изпечен мошеник.

За Ласитър това наистина беше огромна изненада.

— Да не би да искаш да кажеш, че шерифът е в един кюп с убийците на братята ти?

— Не съвсем — каза Илая. — Но им е влязъл в дирите и се е намесил в подходящия момент. И така се е сдобил с половината от плячката.

Ласитър поклати глава.

— Това е безумие — каза той. — Не мога да повярвам.

— В началото и аз не можех — продължи Илая. — Но направих някои проучвания. Той притежава немалко в акции и недвижими имоти. А банковата му сметка е добре подплатена.

— И защо тогава още е шериф?

— За да се прикрива. Впрочем това е най-доброто прикритие за негодници като него. Ти си опитен тип, Ласитър, но би ли могъл някога да го заподозреш?

— Все още не мога да повярвам.

— И с мене беше точно така — каза Илая. — Тъкмо затова се осведомих. Ще си имам страхотен тъст.

Той гръмко се засмя. Ласитър също започна да се смее. Чувстваше се като съзаклятник.

— Може би двамата трябва да си сътрудничим, Луис — предложи той. — Заедно с шерифа бихме станали непобедима тройка.

Луис Илая хвърли пурата си на каменния под и я натисна леко. Беше почти символично. Защото той каза:

— Вече мислих по този въпрос, Ласитър. Но ще бъда в много неизгодна позиция. Ти си прекалено опасен за мене. Затова се виждам принуден да направя с тебе нещо такова.

Още веднъж той завъртя тока на ботуша си върху остатъка от пурата, докато от нея остана само едно тъмно петно.

— А как възнамеряваш да постъпиш с Джейк Никъм? — попита Ласитър.

— Ще го направя мой съдружник — Илая се изсмя. — Ще го принудя да се съгласи.

— Имаш наистина добри идеи. Не може да ти се отрече.

— И ще имам още много — убедено отвърна Илая. — Някои хора има много да се чудят.

Той махна небрежно с ръка на Ласитър и излезе с едри крачки от задушната килия...

Ласитър се замисли. Не можеше да повярва на чутото преди малко. Джейк Никъм, този извънредно коректен шериф, не би могъл да извърши подобно нещо.

Не, не, тук нещо не беше наред. Някой много подло се опитваше да очерни името му.

Ласитър се сепна, когато в килията влезе коменданте Бургос. Беше бивш офицер и, изглежда, беше доста близък приятел на капитан Торкеро.

— Сигурно сте гладен, сеньор — каза той дружелюбно. — Имате възможност да си поръчате нещо. Разбира се, при условие че можете и да го платите.

В мексиканските затвори толкова много любезност беше необичайна. Затова Ласитър се досещаше как стоят нещата. Определено имаше уговорка между капитана и шефа на полицията. И двамата имаха интерес да не го ядосват.

Надяваха се да успеят да измъкнат още пари от него.

А главата рят на бандата палачи нямаше представа, че Ласитър се беше сприятили с капитана.

Естествено този факт будеше някаква надежда.

Така си мислеше Ласитър. Нямаше откъде да знае, че играят комбина и искат да го изцедят до последната стотинка.

— Искам един стек и кана вино — каза Ласитър и извади от джоба си шепа сребърни монети. — Стигат ли?

— Като за начало стигат — отвърна полицаят. — Ще побързам, сеньор. Трябва да се чувствате добре при нас. И... — той му намигна съучастнически — колкото до Алберто, не бива да се беспокоите. Всичко ще бъде наред. Капитанът ще има грижата скоро да сте отново на свобода. Във всеки случай ще трябва да направите няколко предварителни вноски.

— Това не е проблем — усмихна се Ласитър. — Ще останете доволен, сеньор коменданте.

Веднага след това Ласитър отново остана сам. Ни най-малко не се беспокоеше за бъдещето си.

Как ли не се заблуждава човек...

11.

Следобед фермерът Франк Декър отново беше в града, за да пазарува. Използва случая, за да докара десет чува на картофи, които имаше да връща на Стормън. Всичко мина гладко и когато малко преди здравяване той напусна града, това не направи никакво впечатление. Никой не се усъмни.

Също така никой не забеляза, че собственикът на конюшнята Доналд Холтър е изчезнал. Това вече не правеше впечатление на никого, тъй като напоследък Холтър предпочиташе да прекарва времето си на други места, а не в конюшнята. Там беше назначил един възрастен мексиканец, който беше доволен, че е получил някаква работа.

Доналд Холтър беше зает с големи приготовления за бъдещето. Искаше да създаде фирма за превоз на товари и беше потънал в мечти скоро да умножи парите, с които така неочаквано се беше сдобил.

Естествено той се разтревожи, когато някои от тогавашните му съучастници бяха обесени. Но после си каза, че е невъзможно да са научили за него. Защото по времето на екзекуцията се стараеше да не е сред най-активните и гледаше да остане по-назад.

Не можеше да знае, че името му отдавна е записано в нечий бележник.

Сега лежеше на дъното на тракащата каруца на Декър, завит с купчина празни чува на картофи, тежката миризма на които спираше дъха му.

Но дори и това би било поносимо, ако Холтър знаеше, че скоро дъхът му ще пресекне завинаги.

Вече им беше дал парите си, доколкото още ги имаше. Доброволно беше показал на палачите скривалището зад яслите. Направи го, защото му бяха обещали в замяна да му подарят живота. Хвана се на тази въдица както всички останали.

Сега неумолимо вървеше към края.

Доналд Холтър беше вече полужив от ужас.

Шерифът Джейк Никъм стоеше пред кантората си, когато каруцата потегли, и замислено се загледа след нея.

Преди два дни пак беше срецнал Франк Декър с каруцата, когато се връщаха обратно в града с мъртвия Уили Абърдийн.

А на следващата сутрин намериха Ал Бароне обесен пред фермата на Пит Брокър.

„Дали утре сутринта няма да се наложи да свалям от бесилката нова жертва на бандата палачи?“ — запита се шерифът и замислено се почеса зад ухoto.

Дали да не тръгне след Декър? В безмълвния разговор със себе си той поклати глава. Не, Франк Декър беше честен фермер, който не би убил дори муха. Съвсем определено не би могъл да бъде съучастник на такава банда злодеи.

Шерифът Джейк Никъм се върна в кантората, изпи остатъка от кафето, което от няколко часа стоеше в една кана на писалището му, и се приготви да започне първата си вечерна обиколка на града.

Нямаше търпение да отиде в бар „Пима“. Копнееше за Керъл Кидни. Беше успял малко да се сближи с нея. Сега вече беше само въпрос на време кога тя ще стане негова спътница в живота.

Дори си мечтаеше за радостта от бащинството. Така можеше да изживее няколко щастливи десетилетия. Чувстваше се още здрав и силен.

Едва бе напуснал кантората, когато дочу тропот на копита. Неволно си спомни за Ласитър. През цялото време вярваше, че Ласитър ще се появи също така внезапно, както беше изчезнал.

Непроницаем човек беше той. Какво ли би могло да го води по тези места?

Но ездачът не беше Ласитър. Джейк Никъм позна бъдещия си зет. Изглежда, отново го беше обзел силен копнеж по Мара. Шерифът не можеше да му се сърди за това.

— Здравей, Джейк — поздрави мексиканецът и повдигна широкополата си шапка. — В града ли е Мара? Или ще трябва да яздя до ранчото?

— Тя е при приятелката си отсреща, в бара — отговори шерифът.
— Впрочем тъкмо се канех да отида там.

Мексиканецът слезе и поведе врания си кон за юздата. Един до друг двамата мъже се упътиха към бар „Пима“, в който тази вечер не

беше особено оживено.

Алберто завърза коня си пред входа. Не направи нищо, за да облекчи животното — нито извади мундщука от устата му, нито пък разхлаби седлото. Това смuti шерифа.

След като беше преминало първоначалното му въодушевление от мексиканеца, Джейк Никъм отново беше станал мнителен. Сега пак го споходиха мисли, които не бяха особено приятелски.

В бара имаше само неколцина посетители.

— Вашите дами са горе — каза Ед Халигън. — Да ги повикам ли?

Шерифът смръщи чело.

— Нашите ли, Ед? Как да го разбирам?

— Така де — изсумтя съдържателят, — сигурно нещо съм се объркал. Какво ще поръчате? Уиски?

Той вече беше свалил бутилката от лавицата. Двамата мъже кимнаха. Ед Халигън им наля. Вдигнаха пълните чаши за наздравица.

— Да не би Керъл да ти е казала нещо, Ед? — обърна се шерифът към съдържателя.

— Не, просто така си помислих, Джейк. Забрави го. Повярвай ми, не исках да кажа нищо лошо.

— Всичко е наред, Ед.

Отново им напълни чашите.

— Чувал ли си нещо за Ласитър? — попита Ед Халигън.

— И аз тъкмо се канех да попитам — бързо каза Алберто Илая.

— Има ли някакви новини от него?

Шерифът поклати глава.

— Като че ли се е изпарил. Той си беше необикновен човек. Не вярвам да се появи пак. Какво мислиш, Карлос?

— Не зная. Нямах кой знае каква възможност да го опозная по-отблизо. Не бих искал да давам никаква оценка.

— А не било и лесно.

Двете момичета се зададоха по стълбите. Правеха приятно впечатление.

Мара целуна годеника си по бузата.

— Радвам се да те видя, Карлос.

— Бях се затъжил за тебе.

— Да не би да си дошъл, за да ми съобщиш датата на сватбата ни? — пошегува се тя. — Вече едва ли мога да се надявам.

— Да, това е причината за посещението ми — каза той в отговор и всички бяха изненадани.

— Защо изведнъж си се разбързал? — попита Джейк Никъм.

— Но, татко! — упрекна го Мара. — Защо стана толкова сериозен? Да не би да съжаляваш?

Той сърдечно се засмя.

— За бога, детето ми. Радвам се заедно с тебе. Доволен съм, че ще имаш добър човек за съпруг.

— Това трябва да се отпразнува — въодушевено извика Керъл.

— Сядайте! Ще донеса няколко бутилки шампанско от избата.

— Ще ти помогна — каза Мара и двете изчезнаха.

Шерифът и мексиканецът седнаха на една маса, достатъчно отдалечена от малкото посетители, за да могат да говорят необезпокоявани от никого.

— Ти май още не си напълно съгласен, Джейк? — попита Алберто Илая. — Можеш спокойно да ми кажеш.

— Какво говориш? — започна да обяснява Никъм. — Всички вие ме разбирате погрешно. Мисля, че само един баща би могъл да ме разбере.

— Поставям се на твоето място и мисля, че зная как се чувствуаш — съчувстveno каза Алберто. — Впрочем намислил съм нещо. Какво ще кажеш, ако просто се преместиш при нас в имението? Ще ти плащам прилична заплата, а ти в замяна ще се грижиш за реда навсякъде. А по-късно ще имаш възможност да се радваш на внуките си. Е, какво мислиш? Няма да ти се налага да се беспокоиш повече за бъдещето си.

Шерифът не забеляза коварната нотка в гласа му.

— Да се беспокоя? — изсумтя той. — Е, да, сигурно имаш право. Заплатата на шерифа стига, колкото да се преживее, а и малкото ми ранcho не носи кой знае колко. Доволен съм все пак, че парите стигат да плащам на единствения кравар, който поддържа фермата.

— При нас изобщо няма да имаш грижи за нищо — каза Алберто. — И дъщеря ти няма да ти липсва. Хайде, кажи „да“, приятелю. Ще се разбираме великолепно.

— Ами, не знам — нерешително отвърна Никъм. — Ще ми се наложи да свиквам със съвсем различни нрави и обичаи. А има и още...

Той поклати глава, като че ли искаше да говори за нещо друго.

Карлос Алберто го потупа приятелски по рамото и заговорнически се приведе над масата.

— Не трябва да имаш тайни от мене, приятелю — шепнеше той.

— Аз също зная. Мара ми разказа, че си хвърлил око на Керъл. Впрочем това е чудесна идея. Керъл би била подходяща партия за тебе.

— Остави ме сам да се погрижа за себе си — рязко отвърна Никъм. — По дяволите, никак не ми харесва, когато други хора прекалено много се месят в работите ми.

— Добре, няма да обеля нито дума повече за това — обидено изръмжа мексиканецът. — Нямах лоши намерения.

Мара и Керъл се върнаха. Всяка носеше по две бутилки шампанско.

Първата беше отворена веднага с много шум, а през следващите часове много пиха, шегуваха се и се смяха.

Останалите посетители не биваше да останат безразлични към радостта на младата двойка. Всички бяха щедро почерпени от Алберто и никой не забеляза, че той самият отпиваше само малки глътки от чашата си, а когато беше сигурен, че никой не го наблюдава, скришом я изливаше.

Въпреки всичко един мъж го видя. И той също пиеше много малко, само че го правеше още по-изкусно от мексиканеца. А мъжът беше първокласен наблюдател с очи на орел. Единственото му преимущество беше, че го правеше напълно незабелязано.

Този мъж беше шерифът Джейк Никъм. След краткия разговор с Карлос Алберто изведнъж беше обхванат от съмнения.

Неизвестно по какви причини отново си спомни как фермерът Франк Декър напусна града с каруцата си.

Това вече не даваше мира на шерифа.

През това време в бар „Пима“ цареше голямо оживление. Естествено, новината за събитието бързо се бе разнесла и авантаджиите не закъсняха да се присlamчат. Намериха се и музиканти. Засвириха танцова музика. Вечерта ставаше все по-весела и по-шумна.

Мексиканецът отново и отново потупваше шерифа по рамото. Изглеждаха като неразделни приятели.

Сватбата трябваше да се състои точно след една седмица. Бяха успели да се споразумеят за датата.

Шерифът танцуваше с Керъл.

— Обмисли ли предложението ми? — попита той. — Или съм твърде стар за тебе?

За негова изненада тя го целуна по бузата.

— Какво мислиш за двойна сватба, Джейк?

Най-напред той онемя от смайване. После разбра и буйно я прегърна.

Даде знак на тримата музиканти и те изsvириха туш.

В настъпилата тишина Джейк Никъм обяви:

— И така, току-що стана още един годеж. Между мис Керъл Кидни и моя милост. Ние решихме сватбата ни да се състои на същия ден, когато е тази на дъщеря ми Мара и Карлос Алберто — той погледна към двамата. — Нали нямате нищо против?

Естествено последва възторжено съгласие. Мара прегърна баща си, а Керъл — мексиканеца. И веселбата стана още по-буйна отпреди.

— Разбира се, аз ще платя всичко — обясни мексиканецът. — Това ще изиска значителни разноски.

— Много любезно от твоя страна — засмя се шерифът. — Но наистина не е необходимо. Не бива да се впускаш в допълнителни разходи заради нас.

— Това няма да ме затрудни — похвали се Алберто. — Докато ти с твоята нищожна шерифска заплата и малкото ти ранчо...

— Е, въпреки всичко не съм чак толкова беден — прекъсна го шерифът с усмивка. — Скътал съм нещичко за черни дни.

— Не бих ти повярвал.

Джейк Никъм дръпна зет си настрани, където можеха да разговарят малко по-спокойно.

— Искам да ти разкрия нещо, Карлос. Но между нас да си остане. Не бих искал да се разчуе. По-рано известно време търсих злато в Калифорния. Имах малко късмет. Вложих парите в акции. Предимно в железницата. По този начин моите долари тихо и кротко се умножиха. Разбира се, това не е огромно състояние, но все пак... Ще се справя съвсем добре.

— Въпреки това двойната сватба ще бъде на мои разноски.

Никъм повдигна рамене.

— Щом толкова настояваш.

— Да, за мене е въпрос на чест — подчerta мексиканецът. — Ще се съгласиш ли най-после?

— Няма да те спирам — усмихна се шерифът. — Ела да изпием по още едно питие.

Върнаха се при годениците си, които в това време танцуваха с други мъже.

Нощта бързо си отиваше. Никъм не забеляза как отлетя времето.

Към три часа сутринта шерифът Никъм заспа по средата на разговора. Неколцина мъже подхвърлиха иронични забележки към Керъл, но думите им в никакъв случай не бяха злонамерени. Груби, но сърдечни, така да се каже.

Керъл се засмя заедно с другите. Хвана хъркация шериф за носа, за да го събуди. Той се надигна и като че ли не разбра къде се намира.

— О, господи, главата ми бучи — изпъшка той. — Мисля, че пих твърде много.

— Би трявало да си легнеш и да поспиш, Джейк — отбелая тя.

— Или да ти пригответя едно силно кафе?

Той се изправи и се олюя.

— За бога, никакво кафе — засмя се той. — Няма да мога повече да заспя.

Заклатушка се с несигурни стъпки към вратата, а Керъл го придържаше от едната страна.

— Да дойда ли с теб? — загрижено попита тя, когато вече стояха пред бара и дишаха чист въздух. — Щом бездруго всичко между нас е ясно, бихме могли спокойно...

— Обаче аз не бих искал — прекъсна я той. — Разбери това, скъпа. Като шериф трябва да внимавам за доброто си име. Лека нощ, съкровище.

Той я целуна за довиждане и се заклатушка нататък. Керъл гледаше след него, докато той изчезна отсреща в кантората си.

Мара и Карлос бяха излезли навън и застанаха до Керъл.

— Татко успя да се добере благополучно — усмихна се Мара. — О, Керъл, толкова се радвам за вас двамата. Той със сигурност ще ти бъде чудесен спътник в живота.

— Зная — каза Керъл. — Иначе не бих казала „да“.

Карлос Алберто погледна сребърния си джобен часовник.

— О, небеса! Колко е късно вече! — извика той изненадано. — А въпреки всичко исках тази сутрин да бъда вече в Ногалес!

— Ще пътуваш за Ногалес? — учудено попита Мара.

— Да, разбира се, скъпа — хладно отвърна той. — Но нали вече ти казах.

— Не мога да си спомня.

— Трябва да съм казал на Джейк — засмя се Карлос. — Продадох петстотин говеда, които трябва да бъдат откарани в Тъкмън след няколко дни. Остава само писмено да се уреди сделката. Странно, мислех си, че съм ти казал, скъпа. Но с Джейк говорих надълго и нашироко за това, сигурен съм. Е, сега вече и ти знаеш.

Той сложи ръка на раменете ѝ.

— Но още не бързам чак толкова. Нека се повеселим още малко...

Двамата се върнаха със смях обратно в бара.

Шерифът Джейк Никъм изобщо не беше пиян.

Той не си легна да спи в кантората. Напротив, беше забележително бодър. В тъмнината на стаята намери оръжиета, които искаше да вземе със себе си: двуцевната ловна пушка, един „Уинчестър“ и втори револвер, който мушна в кобура под мишницата си. Разбира се, запаси се и с достатъчно муниции.

Напусна сградата през задната врата и се промъкна до малката си къща извън града. Не беше нужно почти никакво усилие, за да остане незабелязан. Едните бяха в бара, другите спяха в този ранен час.

Оседла коня си и първата половин миля го води за юздата след себе си. Чак в прикритието на един храсталак го възседна и потегли, вече сигурен, че никой не го е забелязал.

Още дълго чуваше шума от бар „Пима“. Там продължаваха да празнуват. Той се усмихна със задоволство. Имаше на разположение около пет часа. Гуляйджиите едва ли щяха да се събудят по-рано. А в случай че някой все пак го видеше, щеше да каже, че е излязъл да се поразходи на чист въздух, за да му мине махмурлукът.

Постепенно се развиделяваше. Джейк Никъм не бързаше. Най-напред се качи на един хълм, от който можеше да разгледа фермата на Декър. В сумрака различи каруцата на Декър, която стоеше на двора пред бараката. Долу всичко бе потънало в дълбок сън.

Никъм измърмори нещо под носа си и сви рамене. Е, може пък да си е втълпил в главата абсолютно погрешна мисъл. Обаче любопитството у него беше пробудено, както и инстинктът на преследвача. Беше надушил следа и искаше съвсем точно да разбере всичко.

Спокойно продължи да язи. Отляво на седлото му беше закачена ловната пушка, отдясно уинчестърът беше мушнат в кобура.

Ставаше все по-светло. Пъrvите лъчи на зората пламтяха на хоризонта.

В малка борова горичка слезе от коня и го завърза на един бор. Остатъка от пътя измина пеша. Беше преметнал ремъка на ловната пушка през рамо, а уинчестъра понесе в дясната си ръка.

Приведен, внимателно се промъкна до края на горичката.

После огледа фермата на човека, който пръв бе екзекутиран тук от зловещите палачи. Пит Брокър, който в нощта, преди да бъде обесен, беше празнувал годежа си с Керъл Кидни.

Дано това не е лоша поличба! Джейк Никъм усети как по гърба му полазиха студени тръпки.

Беше напрегнал всичките си сетива. Все още не беше достатъчно светло, за да различи подробности, но видя, че в обора имаше няколко коня. В здрава те се издигаха като мрачни привидения.

Тъкмо тогава пъrvите слънчеви лъчи паднаха върху фермата и неволно Джейк Никъм затаи дъх.

В този миг той видя мъжа, който беше завързан на портата на обора. Досега в тъмнината силуетът му не се различаваше. Освен това огромният дъб бесилка скриваше част от фермата.

От един дебел клон се спускаше ласо с примка накрая. Беше характерният за палача възел, това шерифът успя да забележи въпреки разстоянието. Но не можа да разпознае жертвата. Виждаше се само гърбът на нещастника.

Лицето на шерифа изльчваше желязна решителност. Приведен, той отново започна да се промъква. Искаше да стигне възможно най-

близо до фермата и да нападне едва когато палачите щяха да се намират на един изстрел разстояние.

В обора преброи седем коня. На единия от конете беше докаран пленникът, значи палачите бяха шест. Но можеше и да не е съвсем вярно, защото може би водеха един или няколко коня като резерва.

Както винаги. Джейк Никъм беше решен да ги нападне тук и веднъж завинаги да сложи край на тези проклети безчинства. Дължеше го на хората, които заедно със звездата му бяха поверили и сигурността си.

Изпълваше го растяща ярост. Вече не мислеше за опасността.

Изведнъж вратата на фермата се отвори и шерифът светкавично се скри зад един храст.

Двама мъже излязоха навън. Бяха голи до кръста и се упътиха към помпата, за да се освежат. Когато се измъкнаха от студената струя, се отръскаха като мокри кучета и се избърсаха с кърпи.

От фермата излязоха още мъже. Джейк Никъм преброи всичко седем души. А един от тях особено му се наби в очите. Беше рус мъжага с характерно лице.

„Малеско“ — светкавично мина през ума му. Трябаше да е Кристофър Малеско, за когото много беше слушал, но когото никога не беше виждал. Но имаше няколко обяви за издирване, в които беше описан много точно.

Малеско отиде до пленника и сряза въжетата. Мъжът се обърна и с отчаян вик се нахвърли върху него. Изглежда, през цялото време се беше готовил за този отчаян опит.

Уверено поsegна към револвера на Малеско и дори успя да го хване.

В този момент юмрукът на Малеско проряза въздуха. Приличаше на много небрежно движение, като че ли се опитваше да отпъди досадно насекомо.

Пленникът падна на колене, а после, стенайки, се свлече настани. Лежеше там, охкаше и пъшкаше. Малеско го ритна и го отмести.

— Ставай, нищожество! Искаме да свършим! — говореше с твърд акцент, който още повече подчертаваше страховитата му външност.

Пленникът продължаваше да лежи. Най-вече от смъртен страх, който го сковаваше.

Малеско махна на хората си.

— Помогнете му!

Двама мъже хванаха жертвата си. Шерифът вече го беше познал. Беше Доналд Холтър, собственикът на конюшнята. Странно, в бара никой не беше забелязал отсъствието му. Иначе беше винаги сред първите, когато трябваше да се отпразнува нещо.

Значи и той беше сред убийците на братята Илай. Джейк Никъм вече го беше допускал, когато до ушите му достигна новината, че Холтър иска да разшири предприятието си.

Палачите завлякоха жертвата си под бесилката.

Холтър отчаяно се бранеше, като крещеше пронизително и едновременно с това скимтеше. Напразно се молеше за пощада.

Палачите се бяха съсредоточили върху жертвата си и шерифът използва възможността, за да се промъкне още по-близо. Ако успееше да ги вземе на прицел с карабината, щяха да се видят принудени да се предадат.

Във всеки случай и на всяка цена Джейк Никъм беше решен да предотврати екзекуцията.

Но внезапно беше откъснат от необузданите си мечти.

Близо зад него изтрещя изстрел от револвер и шапката хвръкна от главата му.

Джейк Никъм понечи да се обърне, но зад него вече имаше някой, който беше опрял хладното дуло на револвер в тила му.

А един още по-хладен глас каза язвително:

— Едно погрешно движение и ще ти е последното, Джейк.

Дяволско хихикане последва тези думи.

Шерифът се вкамени. Беше имал смътни подозрения, но не можеше да ги приеме за напълно правдоподобни.

Сега подозренията му се превърнаха в ужасна действителност.

Мъжът зад него беше Карлос Алберто.

— Хвърли пушката, Джейк. Безсмислено е.

Шерифът се подчини. Пусна първо уинчестъра. После хвани двуцевката. За кратък миг се опита да се хвърли настрами и да грабне карабината.

— По-добре не го прави, Джейк! — предупреди го мексиканецът. Сякаш беше прочел мислите му.

Шерифът пусна двуцевката в тревата. Мексиканецът измъкна револвера му от кобура и продължи да го претърсва за друго оръжие. Засмя се язвително, когато намери револвера в кобура под мишницата му.

— Добре си се подготвил, Джейк.

Палачите край фермата погледнаха към тях. През това време бяха поставили Доналд Холтър на един стол.

— Тук всичко е наред — викна мексиканецът. — Почакайте, докато ви дам знак!

После отстъпи крачка назад и заповяда:

— Обърни се, Джейк. Искам да те гледам в очите, когато говоря с тебе!

Шерифът бавно се обърна. С огромно усилие се владееше. На драго сърце би хванал за гушата това проклето куче. Но би било равносилно на самоубийство.

— Не се тревожи, нищо няма да ти се случи, ако си благоразумен — каза престъпникът. — Искам само да поговоря съвсем спокойно с тебе. Бих могъл да ти направя едно доста интересно предложение. И съм почти сигурен, че си съобразителен тип. Впрочем, постъпи дяволски хитро, като се измъкна преждевременно от празненството. Изигра първокласно ролята си.

Шерифът се окопити. Мисълта му заработи ясно и точно. Той се изсмя.

— Затова забелязах как всеки път изливаше чашата си под масата, Карлос.

— Моите уважения. Признавам, че ти беше по-добър. Но сега отново аз играя главната роля. Между другото — от половин година се казвам Карлос Алберто. Чично ми ме осинови. Старото ми име беше Илая. Аз съм третият от братята Илая.

— Дявол да го вземе, трябваше да забележа! Такава прилика! Къде са ми били очите?

— Това вече няма никакво значение. Да говорим по същество — каза Луис Илая. — Всъщност би трябвало да те премахна като досаден свидетел. Но ти ми харесваш. Искам да те спечеля като съдружник.

— И какво ще остане от моята чест? — изръмжа Джейк Никъм.

Илая поклати глава и се изсмя.

— Но, драги ми Джейк! — упрекна го той. — Не е нужно да се преструваш повече и да се опитваш да ме водиш за носа. Да свалим картите, приятелю! Искам половината от твоята плячка. Половината от двестата хиляди долара. Тогава ще бъдем съдружници и ще си останем приятели.

Лицето на Джейк Никъм стана непроницаемо.

— Откъде научи за парите? — попита той.

— Ал Бароне разказа някои неща, преди да предаде духу дух. От него научих също, че Ласитър не е кой да е. Не си ли се питал защо той се появи тъкмо тук?

— Разбира се, мислил съм за това — каза Никъм. — Но после той изчезна през нощта. И не съм се занимавал повече с него. Имах си достатъчно главоболия с обесените.

— Ласитър е частен детектив — каза Илая с насмешка.

Шерифът ококори очи. Беше повече от изненадан.

— По дяволите! Сигурен ли си?

— Напълно сигурен, Джейк. И затова попаднах на следите ти. По този начин научих, че при нападението са били откраднати не двеста хиляди долара, а двойно повече — той се засмя още по-гръмко, а у Джейк Никъм нещо се преобърна. Но по лицето му нищо не можеше да се забележи. Той отново се владееше. — Хайде, Джейк, какво ти става? — продължи Илая. — Няма защо да увърташ. Без друго няма какво да спечелиш. Освен това не искам да ми подаряваш парите. Искам само да ми ги дадеш назаем. Трябват ми за една особено голяма сделка.

Лицето на Джейк Никъм болезнено се изкриви.

— Значи искаш да ме изнудваш, приятелю?

— В твой интерес е. Ще станем първокласен екип. Ти си човек на разума. Ще станем приказно богати, ако се сработим добре. Между другото, шерифската звезда представлява отлично прикритие. А аз като твой зет със сигурност няма да попадна под съмнение, ако нещо се случи.

— Хм — изсумтя Никъм, — не звучи лошо. Но какво ще стане, ако Ласитър отново се появи тук? Би могъл да ми зададе куп неудобни въпроси. Тогава аз ще съм изложен на опасност.

— Не се беспокой. Той е на сигурно място.

— Къде?

Със злорада усмивка Илая му разказа какво е сполетяло Ласитър.

— Може да се каже, че е вече мъртъв — свърши разказа си Илая.

— Трябва да ми бъдеш благодарен, че го извадих от играта. Той беше по петите ми. Но скоро щеше да подгони и тебе. Беше дяволски хитър кучи син.

— Дума да няма — измърмори Джейк Никъм и посочи към фермата. — Наистина ли искаш да го обесиш?

— Той трябва да умре — каза Илая. — Дали искам или не, това няма никакво значение. А ти ще дойдеш с мене и ще гледаш, Джейк. Важно е да присъстваш. Така няма да можеш после да се откажеш. Разбираш ли?

Джейк Никъм неохотно кимна. Трябваше да се съгласи на тази игра със смъртта, дори и да не му се нравеше. Само това беше начинът да спечели малко време.

Въпросът беше докога Илая ще чака, преди да поиска парите.

Шерифът Джейк Никъм изобщо нямаше толкова пари. Това, което Ал Бароне беше разказал преди смъртта си, беше плод на отчаяната му фантазия в опит да изпроси милост.

Но сега не беше време да се опитва да го доказва. Трябваше да гледа как отново ще линчуват един убиец.

12.

Щом чу да се отключва вратата на килията, Ласитър веднага усети опасност. Прочете го по лицата на мъжете, които нахълтаха. Бяха шест или седем, не можа точно да разбере в общата бълсканица. Всичко стана много бързо.

А и той беше още сънен.

Негодниците бяха действали много тихо, докато отвориха вратата. Сега вдигаха врява за двайсет.

Как само се нахвърлиха върху Ласитър. Изобщо не мислеха да му дават какъвто и да било шанс.

Затова и той не се съпротивляваше много. Просто падна на пода и се престори, че е загубил съзнание. Въпреки това продължиха да го удрят и ритат.

Престанаха едва когато прозвуча строгата заповед на шефа на полицията:

— Спрете! Оставете го! Аз ще се занимавам с това куче!

Завързаха го. Омотаха го така здраво с ремъци, че едва можеше да диша. Кръв се стичаше от лицето му и многобройните рани по тялото, които беше получил от ритниците и ударите с тояги.

Лежеше на коравия глинен под гол до кръста, обут само с панталон. Беше предпочел да спи полугол, тъй като дори и нощем в малката килия беше непоносимо задушно.

Разкрачен, команданте Бургос застана над него.

— Проклет негодник! Ще те пребия! Ще заповядам да те разкъсат на парчета и ще хвърля месото ти на лешоядите!

Беше извън кожата си от ярост, цялото му тяло се тресеше.

Ласитър погледна едва-едва през подпухналите си клепачи. Досещаше се какво се е случило. В Ногалес някой беше действал прекалено прибързано, когато е бил представен чекът на Ласитър.

Тези проклети тъпаци! Отново се беше случил някой пригрян глупак. Не можеше да е друго. Иначе Ласитър нямаше да бъде пребит така жестоко.

— Какво се е случило, коменданте? — изстена той и усети още по-силно болката по размазаните си устни, докато говореше. — Защо...

— Защо ли? — изрева Бургос. — Знаеш съвсем точно защо, ти, подъл, отвратителен койот. Ти, изчадие адово! Моят приятел капитанът е арестуван в Ногалес. Някакви непознати са го задържали и са го отвели на тайно място. Ти си го пратил в клопката с проклетия си чек.

— Не е вярно — изпъшка Ласитър. — Нямам нищо общо с тази работа. Кълна се, коменданте. Аз...

Отново заваляха удари. Някои от мъжете имаха бичове.

Не бяха войници, а платени биячи. Това Ласитър беше разбраł от самото начало.

По заповед на началника на полицията отново спряха.

— И как си обясняваш, че е арестуван? — фучеше от гняв полицаят. — Знам защо се е случило. Ти си проклет агент на чужденците, а чекът е бил сигнал за работодателите ти, че се намираш в опасност. Признай си, чужденецо!

Ласитър затвори очи. Стенеше измъчено, като че ли малко му оставаше да предаде богу дух.

Шефът на полицията бе обзет от паника. Той се наведе над Ласитър, хвана го за раменете и го разтърси.

— Какво ти е, чужденецо? — нервно извика той. — Събуди се, дявол да те вземе! Хайде, погледни ме!

Ласитър едва-едва отвори очи.

— Коменданте! — прошепна той едва чуто, така че само Бургос да го разбере. — Трябва да говоря с вас насаме. На четири очи. Важно е. Става дума за много...

Той се престори, че отново губи съзнание. И шефът на полицията се хвана.

Изглежда, за него беше наистина много важно Ласитър да не умре. Може би се боеше, че работодателят му ще потърси сметка.

Смъртта на Ласитър можеше да доведе до неподозирани по размер последици. Защото Луис Илая беше наредил да намери отново Ласитър в добро здраве, при условие че не изпрати нови указания.

Ласитър не знаеше нищо от това, но можеше да го предположи. Човек като Луис Илая никога не действаше прибързано.

Ласитър таеше плаха надежда. Най-малкото да отложи за известно време това, което неминуемо го очакваше, когато Луис Илай научи какво се е случило с приятеля му капитан Торкеро в Ногалес.

— Важно е — изхърка Ласитър сякаш със сетни сили. — Послушайте съвета ми, коменданте.

Бургос беше хитра лисица. Трябваше да си такъв, ако искаш да оцелееш в блатото от корупция, царяща в тези диви времена в Мексико.

„Зад тайната мисия на Ласитър би могло да се крие нещо съвсем друго“ — помисли си той.

Би могло да бъде нещо извънредно секретно, нещо, за което да се знае единствено в столицата. А ако чужденецът умреше тук, то коменданте Бургос трябваше също да се подгответ за пътуването към ада.

Такива бяха мислите, които го вълнуваха. Може би вече горчиво съжаляваше за издадената заповед така жестоко да бият Ласитър.

Естествено Ласитър нямаше точна представа за това, но се досещаше.

И действително беше точно така.

Коменданте Бургос заповядда на биячите си да го оставят насаме с чужденеца. Когато всички изчезнаха, Бургос разхлаби малко ремъците и донесе канта с вода, която внимателно опря до устните на Ласитър.

След като пийна вода, той се почувства по-добре. Въпреки всичко нямаше никаква причина да ликува.

— Какво искаш да mi кажеш, чужденецо? — заговори го полицаят. — Но не се опитвай да хитруваш! Ще съжаляваш!

— Нямам право да vi го кажа — въздъхна Ласитър. — Задължен съм да го запазя в най-строга тайна.

Видя как изразът на лицето на Бургос започна да се променя.

— Трябва да имате това предвид — бързо продължи Ласитър. — Скоро ще получите много важна новина. Аз съм почти сигурен, че губернаторът вече е информиран.

Бургос неволно се хвана за челото, щом чу думата губернатор. Имаше над какво да се замисли.

И в този момент се случи нещо, за което Ласитър не се осмеляваше и да мечтае.

Зад Бургос на вратата на килията се появи облечена в черно фигура на човек. Главата беше закрита от ниско нахлупена шапка. Тесните рамене бяха покрити от мантия, под която се виждаха дантелите на бяла блуза. Хълбоците и дългите стройни крака бяха обгърнати от прилепнали панталони. Изящните ботуши имаха сребърни шпори.

Ласитър веднага я позна. Не можеше да повярва на очите си.

Беше ли действителност — или имаше халюцинации?

Не, не бяха привидения.

Там стоеше самата Хуанита, момичето от кръчмата в Увалдес.

За Ласитър всичко беше като чудо.

Тя му се усмихна, но само за миг. Лицето ѝ веднага стана сериозно и строго.

— Коменданте Бургос! — каза тя с преправен глас. — Станете и се обърнете!

Бургос потрепери като ударен с камшик. Досега не беше забелязал, че някой е влязъл.

— Съвземете се, коменданте! — енергично каза Хуанита. — Или да предприема други мерки?

Бургос се опита бавно да се обърне, но строгият глас на Хуанита го прекъсна.

— Първо станете, щом ви заповядвам, коменданте! Или може би искате да ви накажа?

Бургос беше пребледнял като мъртвец. Внезапно лицето му беше станало старо, а бузите — хълтнали.

Бавно и с усилие той се изправи на крака.

— А сега се обърнете, коменданте! — заповядва Хуанита.

Като че ли планина се беше стоварила на раменете на Бургос, докато бавно изпълняваше заповедта.

В следващия миг видя пред себе си дулото на малък, украсен със сребро револвер.

Очите му се разшириха от смайване, когато видя, че пред него стои жена. В уплахата си я бе помислил за мъж.

— Готов ли сте да изпълнявате заповедите ми? — хладнокръвно попита Хуанита. — В случай че откажете, имам право да ви застрелям.

— Но вие... Вие сте жена! — запъна се Бургос. — Откога е прието жени...

— Млъкнете — прекъсна го Хуанита. — Или искате да оспорвате решенията на губернатора?

С лявата ръка тя бръкна в джоба на якето си и тикна пред лицето му зелен лист хартия.

— Ето! Прочетете това, коменданте! Това е служебният ми паспорт. Аз съм от новосформираната тайна армия на амазонките от Сонора. Но горко ви, ако някога изпуснете дори една дума пред някого. Тогава не ще избегнете смъртта.

С каква невероятна самоувереност му заповядваше! Самият Ласитър почти повярва на думите й.

Как ли само беше успяла да го направи? Все едно. Бургос направо се разтопи от почтителност и дълбоко се поклони.

— На вашите услуги, сеньора.

— Сеньорита, ако мога да ви помоля! — строго го поправи тя.

— По поръчение на губернатора на Сонора — каза той със страхопочитание с тих, треперещ глас. — Сеньорита, за мене е чест да изпълня всяко ваше желание.

— Тогава освободете сеньор Ласитър!

— Както заповядате, сеньорита! — въздъхна Бургос.

Той взе нож и чевръсто разряза всички ремъци и въжета, с които пленникът беше завързан.

Ласитър още не можеше да повярва на очите си. Това, което ставаше, му се струваше невероятно.

Как се бе променила Хуанита! Това обикновено, презряно момиче от малката кръчма в Увалдес!

Как бе успяла да се преобрази така? Струваше му се чудо.

А сега беше свободен.

Не беше чудо, дори и така да му се струваше. Зад всичко това стоеше безупречно изработен план.

Хуанита продължи да издава заповеди. Бургос трябваше лично да донесе леген с вода, за да може Ласитър да почисти раните си. Донесе и мехлем, с който да намаже по-сериозните рани.

След като отново се облече и получи обратно оръжиета си, се почувства значително по-добре.

— Ще ни придружите по пътя ни на север, коменданте Бургос!

— строго заповядда накрая мнимата амазонка от Сонора. — До

границата! Носите отговорност за нашата безопасност. Заповядайте да оседлайт три коня! Тръгвайте!

Всичко вървеше като по вода. След пет минути трите оседлани коня чакаха пред полицейския участък. Униформеният служител, който се бе погрижил за това, застана мирно и отдаде чест на елегантната сеньорита в мъжки дрехи. Биячите отдавна бяха изчезнали. Наоколо се беше разнесла вестта, че се е случило някакво много важно събитие. Събитие, за което не можеше да се каже дали ще има добри или лоши последици за участниците.

Най-добре беше в тези времена да се стои настани.

Особено тук, в Мексико, от десетилетия това беше жизненоважна максима. По-късно, когато всичко отмине, можеше пак да се измъкнеш от черупката си и да се потопиш в общия поток на живота. Но най-напред трябваше да се разбере кои са победителите.

За всички зрители беше ясно, че тук се разиграва нещо голямо.

Може би някое от тези прословути отделения вече се придвижваше насам със заповед да изправи до стената и по законите на войната да разстреля всички, които бяха работили на страната на противника.

Оставаше само да се разбере коя беше страната на противника. Тогава можеше да се приеме съответна линия на поведение.

Сигурността беше върховна повеля на времето.

Затова и не се виждаше жива душа. Но до изгрева имаше време и много хора още спяха.

Ласитър, Хуанита и Бургос напуснаха града.

Полицаят се взираше втренчено пред себе си. Изглеждаше дотолкова объркан, че не беше в състояние да разсъждава нормално. Въпреки това Ласитър и Хуанита се разбираха само с погледи. От това за Бургос ситуацията изглеждаше още по-заплашителна.

След половин миля навлязоха в една пиниева горичка и достигнаха до малка полянка, на която стояха два великолепни коня. Имаха обковани със сребро седла и скъпи юзди. Животните без съмнение бяха излезли от първокласна конюшня.

— Всичко е наред, Доминик! — извика Хуанита и от храстите се показва строен младеж в синя униформа на офицер от охраната на губернатора. Лицето му напомняше за скулптурите на древните владетели на ацтеките.

Появяването на младия мъж издаваше разум и невъзмутимост.

— Сеньорита — каза той. — Упълномощен съм да ви съобщя, че четвърти ескадрон е на път към Китовац. Да тръгна ли към тях, за да предам някакви специални инструкции?

— Да, ако обичате, сеньор Тениенте. Съобщете на полковник Екрия, че комендантът на Китовац безусловно е на страната на губернатора — тя се обърна към Бургос с усмивка. — Вероятно не се заблуждавам, коменданте Бургос?

По лицето на Бургос се изписа облекчение.

— Уверявам ви, сеньорита, че ще продължавам да бъда лоялен служител на правителството на Сонора.

Той отдаде чест. Хуанита махна с ръка.

— Можете да тръгвате, коменданте Бургос! — каза тя. — И изчакайте съвсем спокойно, докато войските на губернатора отново установят контрол над цялата област. Ако сеньор Илая отново влезе във връзка с вас, арестувайте го незабавно. Така ще имате възможност да заслужите специалната похвала на губернатора, сеньор Бургос.

Коменданте Бургос отново отдаде чест. Очите му блестяха.

— Ако желаете, ще заповядам веднага да бъде разстрелян като предател, сеньорита.

— Не, в никакъв случай не правете това — отвърна Хуанита. — Не би било в интерес на губернатора. А сега не поставяйте повече никакви въпроси, коменданте, а тръгвайте! Погрижете се в Китовац да остане спокойно. Но не разказвайте на никого, че Луис Илая е търсен заради държавна измяна. Ако от вас изтече информация, за съжаление ще бъда принудена по-късно да ви привлече под отговорност. А сега тръгвайте, Бургос!

Коменданте Бургос взе в ръце поводите на коня. Беше видимо облекчен, че се е отървал така леко.

Ласитър си отдъхна.

— Може ли сега да разбера какво става тук?

Всъщност си беше мислил, че сега Хуанита с облекчение ще се хвърли в обятията му, но тя остана странно въздържана. Постепенно той започна да се съмнява дали изобщо беше тя. Не се държеше с него като със свой любовник.

Вместо да го прегърне, тя сложи ръка на раменете на младия лейтенант и го целуна по бузата.

— Това е моят приятел Доминик Дуарте — каза тя. — Запознахме се случайно. Беше невероятно щастлива случайност. Но за това ще ти разкажем по пътя. Случиха се неща, които никой не би могъл да предвиди. Дори смъртният ти враг Луис Иля няма понятие как са се променили нещата. Доминик, стиснете си ръцете! Сигурна съм, че скоро ще станете приятели. А после трябва да смениш якето от униформата с пончо, Доминик. Така ще успеем да се придвижим, без да се набиваме на очи.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, като през това време се гледаха открито в очите и се усмихваха.

Знаеха, че изпитват взаимна симпатия. Тези неща обикновено се забелязваха още в първия момент.

Малко по-късно потеглиха. Взеха и двата коня от конюшнята на полицията като евентуална резерва. Човек никога не знае. В края на краишата, искаха да се придвижат възможно най-бързо.

Хуанита яздеше между двамата мъже. Ласитър с интерес слушаше разказа ѝ.

— Приблизително четири часа, след като ти замина, отново дойдоха мъже от имението. Обвиняваха ме, че съм била твоя съучастница. Взеха ме със себе си. Като заложница, както твърдяха. В действителност искаха от мене нещо съвсем различно. В техните очи аз бях проститутка, с която може да спи всеки, който иска. Но в имението вече беше мръкнало — успях да се измъкна от тях. И избягах в къщата на господаря. Исках да се скрия там и по-късно окончателно да изчезна. В къщата подслушах голяма част от разговорите и така успях да разбера, че войниците са те арестували и са те откарали в Китовац. Карлос, имам предвид Луис Иля, пристигна с тази новина. Тогава в скривалището си чух как той разговаряше с един от доверените си хора. Така научих, че работи заедно с капитан Торкеро, а също и с коменданте Бургос. Също и че трябва да бъдеш разстрелян при опит за бягство. Опасяваха се, че можеш да се разприказваш прекалено много, ако те изправят пред редовен съд. А ти можело и да си таен агент на янките. После, вечерта, когато бях сигурна, че Луис Иля отново е заминал, отидох при дон Бернардо Алберто. Но той не беше сам. Доминик беше при него. Дон Бернардо тайно бе изпратил да го повикат. Знаеш ли кой е Доминик? Искам да ти кажа, Ласитър. Доминик е извънбрачен син на дон Бернардо. Но това е дълга история.

От дълги години дон Бернардо се опитвал да открие бившата си любовница. Едва преди няколко месеца най-после успял да попадне на следа. И така се срещнал с Доминик Дуарте.

Беше говорила толкова много, че трябваше най-напред да си поеме дъх. Погледът ѝ шареше между двамата мъже.

Конете продължиха спокойно да яздят. До границата имаше още три часа път.

— Дон Бернардо беше много угрижен — Доминик започна да разказва със спокоен глас. — Сподели с нас, че от известно време не се доверява на племенника си — негов осиновен син. До ушите му бяха достигнали различни слухове, които го бяха настроили скептично. Но не можеше да се реши и да предприеме нещо. И тогава ние двамата решихме да действаме на своя глава. Дон Бернардо няма никаква представа за това, което се случи сега.

— Твой ли беше планът? — попита Ласитър. — Защо ти сам не дойде в града?

— Без да ме придружава поне едно отделение войници? — Доминик Дуарте се усмихна. — Никой не би ми повярвал. Затова ми хрумна идеята да изпратя Хуанита.

— Справи се забележително, Хуанита — с възхищение каза Ласитър. — Прояви невероятно хладнокръвие. Беше заложила живота си на карта.

— Така, както и ти ме защити от онези негодници, които се нахвърлиха върху мене в кръчмата — отвърна Хуанита, като му смигна крадешком. Сега най-после Ласитър разбра.

— Но, разбира се, това беше въпрос на чест — поясни той. — Никога не бих гледал безучастно как някой негодник се опитва да опозори невинно момиче.

— Хуанита ми е разказвала за храбрата ви постъпка, Ласитър — развълнувано каза Доминик. — Дължа ви огромната си благодарност.

— Нека престанем взаимно да си отправяме комплименти — каза Ласитър след кратко мълчание. — Как ще продължим нататък? Какви планове имате вие двамата? След един или два дни измамата ще излезе наяве. Тогава ще ви търсят из цялата страна.

— Не ми се вярва — каза Доминик.

Той извади изпод пончото си един от онези зелени паспорти, какъвто Хуанита беше държала пред очите на коменданте Бургос.

— Това е пропуск на охраната на двораца. Там аз действително съм един от командащите офицери. Не ми се вярва Бургос да се осмели да ме обвини. Това ще е краят му. И той много добре го знае. В следващите дни, треперейки от страх, ще чака нещо да се случи. И когато нищо не се случи, ще му олекне. В никакъв случай няма да посмее да прави разследване. В края на краищата, той е един незначителен началник на полицейска служба в малък провинциален град. А на съвестта му тежат твърде много прегрешения, за да си позволи да се показва от прикритието. Такива типове са съвсем наясно. Ще бъде доволен, ако случаят приключи без последствия.

Ласитър се засмя. Спряха конете и погледнаха на юг, откъдето идвала.

В далечината, на фона на синьото небе, се издигаше облак прах.

Доминик Дуарте извади далекоглед от чантата си.

— Войска — каза той без следа от вълнение. — Сега трябва да се разделим, Ласитър.

— Така е по-добре — Ласитър вдигна ръка за сбогом. — Сега при дон Бернардо ли се връщате?

— Двамата с него имаме да си кажем и да обсъдим още много неща. Когато миналата вечер Хуанита връхлетя в стаята, бяхме прекъснати по средата на разговора. Тъкмо бях започнал да разказвам какво е станало с майка ми. Тъжна история...

— Ще ми я разкажеш ли по-късно, Доминик?

— Надявам се, че някога пак ще се срещнем.

— Аз също.

Ласитър махна още веднъж с ръка и потегли. Още няколко мили води със себе си двата коня, после свали седлата им и ги пусна.

Един час по-късно достигна границата. Не беше обозначена по никакъв начин, имаше само една линия на картата. Тук тя невидимо пресичаше нажежената от слънцето земя. Ласитър знаеше, че отново се намираше на територия, където представителите на мексиканското правителство вече нищо не можеха да му сторят.

След още един час той беше абсолютно сигурен, че не се е заблудил.

Достигна до малко, невзрачно селище с името Пима Уелс. Тук се намираше станция на Югозападната сухопътна поща. В сградата й имаше и бар. Беше единственият бар в Пима Уелс.

Ласитър се погрижи първо за коня си и беше доволен, когато най-после седна на масата и протегна крака. Чак сега усети умората от всичко, което беше вече зад гърба му.

Малкото посетители не му обърнаха никакво внимание. А пък и на слабото осветление в ниския салон не беше лесно да се забележат подробности.

Барманът имаше доста старовремски вид с дългата си брада. Дойде с бутилка и две чаши и седна без покана. После напълни чашите.

— Изпий първо една гълтка като хората, приятелю — добродушно го сгълча той. — По-късно ще получиш нещо свястно за ядене. Да не те е подгонил дяволът?

— Не мога да се сетя — изсмя се Ласитър. — Слизам от Люквил, ако искаш точно да знаеш. Имах малка разправия. Я ми кажи, ще успея ли до довечера да се добера до Сейсьб?

— Зависи от крантата ти. Ако е отпочинала, ще стигнеш за два и половина или три часа. Би могъл да бъдеш там точно преди здрачаване. Впрочем там май са изпуснали звяра от клетката. Няколко негодници са се развили и се забавляват, като бесят други негодници. Чух това от един превозвач. В последните няколко дни вече шестима мъже са увиснали. Във всеки случай така твърдят.

Ласитър взе бутилката и си наля още една чаша.

Беше силно уиски, каквото се пиеше около границата. Домашно приготвено.

— Не ме интересува, старче — с досада каза той. — Въпреки това можеш ли да ми намериш отпочинал кон?

— Можеш ли да платиш?

Ласитър събу левия си ботуш и извади няколко банкноти от специално пришит джоб.

Бързо се разбра с брадатия барман, който същевременно беше и шеф на пощенската станция. Беше добродушен, дружелюбен човек. Ласитър го оправдаваше, че е любопитен и приказлив. Който живее така изолирано от света, винаги отчаяно се опитва да си намери събеседник, макар и за кратко.

Ако барманът не беше толкова словоохотлив, Ласитър нямаше да научи, че в Сейсьб продължават да стават убийства.

За съжаление не можа да научи подробности. Барманът не знаеше нищо повече. Но скоро щеше да бъде в Сейсьб. Щеше да се промъкне в града, без някой да го забележи.

Само така можеше да пипне палачите. Срещу тези дяволи не можеше повече да се воюва с почтени средства. Единствено с хитрост щеше да ги принуди да излязат наяве.

Когато си тръгна, Ласитър беше обзет от дива ярост.

13.

Луис Илая разполагаше с цяла мрежа от осведомители. Във всяко малко селце за него работеше шпионин и веднага предаваше всяка новина, която намираше дори за наполовина интересна.

Този път се касаеше за изключително важна новина.

Луис Илая я получи по времето, когато Ласитър говореше с брадатия барман в пощенската станция.

Ласитър беше освободен. По неизвестни причини. Коменданте Бургос от Китовац тайнствено мълчеше. Беше се появила някаква пълномощница на губернатора. Осведомителят на Илая не беше успял да научи повече.

Но Луис Илая беше информиран, че Ласитър е на път към Сейсъб. Точно сега, когато всичко се нареджаше толкова добре.

Трябваше да се предприеме нещо, преди Ласитър в последния момент да отмъкне голямата плячка под носа му.

Но Илая си каза, че би могъл да допусне фатална грешка, ако сега действа прекалено прибързано. Шерифът беше в ръцете му. Не можеше вече да му избяга.

След три дни трябваше да се състои двойната сватба. Мара и Керъл бяха направили всички необходими приготовления. А след това Илая и Никъм щяха да бъдат партньори.

Илая прекарваше времето си почти само в града. Спеше с Мара, това беше публична тайна. Но кого ли засягаше това!

Илая, който официално продължаваше да се нарича Карлос Алберто влезе в кантората на шерифа. Джейк Никъм изглеждаше някак уморен. Изглежда, вземаше много навътре последните събития.

— Частното ченге е изчезнало — заяви Илая без големи предисловия и също без да поздрави. — Смятам, че е тръгнал насам.

— Как е могло да се случи? — попита шерифът и се прозина. В действителност сърцето му започна да бие по-бързо.

— И аз не знам — каза Илая. — Още не знам. Но ще успея да разбера, разчитай на мен. Ясно е, че трябва да го премахнем от пътя

си. Ти ще ми помогнеш.

— Не ми се вярва да се появи тук — подхвърли Никъм и с усилие се изсмя. — В края на краишата, дебне и мене.

— Не мисля — каза Илая. — Той преследва само мен. Успял е да разбере, че съм третият от братята Илая. Какво му остава, освен да ме подозира? За него ти си безобиден, Джейк. Затова ще се свърже с тебе. И тогава ще го пипнем.

— А после?

— Ще го очистим, как иначе?

— Да, разбира се. Ясно. Ще стане.

— Но първо ще трябва да го пипнем.

— Мисля, че ще се опита да се свърже с мен — каза Джейк Никъм. — Ти току-що го каза, нали?

— Правилно. И затова няма никакъв смисъл през цялото време да киснеш тук в кантората си. Хората започват да се съмняват. Вече се говори, че няма да си добър шериф, след като се ожениш. Но трябва да запазиш работата си, Джейк. Важно е за моите планове за бъдещето. Не забравяй, че с твоя помощ искам да направя няколко големи удара. Трябва да задържиш звездата, а за това трябва да направиш нещо, Джейк!

— Кажи ми какво да е то!

— Направи една обиколка. Нека хората те видят! А след един час, когато се мръкне, ще се поразходиш извън града. Просто така — насам-натам. Предполагам, че онзи мръсник се промъква като койот и чака сгоден случай. Той е изпечен тип. Хитър е като лисица. Ти ще бъдеш примамката, Джейк. Щом те види, ще се хване.

Джейк стана.

— Бих могъл да опитам.

Направи обиколката си и по здрач се упъти към малката си къща извън града, за да оседлае коня си.

Започна да притъмнява. Скоро щеше да е съвсем тъмно. Джейк Никъм още веднъж основно премисли всичко. Не стана така, както си го беше представял. Сега се чувстваше като в капан.

Но дали наистина нямаше вече никакъв изход? Отново и отново бълскаше главата си в търсене на отговор.

Беше говорил и с Мара. Преди час, когато беше съвсем сигурен, че никой не ги подслушва.

Предпазливо ѝ разказа всичко, обясни ѝ положението, в което беше попаднал така ненадейно.

Мара бе ужасена. Трябваше да я възпира, за да не извърши нещо необмислено.

Като че ли се беше поуспокоила. Изглежда, че се бе случило неизбежното. Не можеха да изобличат Луис Илая. Касаеше се и за главата на Джейк Никъм.

И за бъдещето на Мара, златното ѝ бъдеще. Шерифът Джейк Никъм имаше желание да прекара остатъка от живота си на свобода. Да попадне в затвора му се струваше по-ужасно и от бесилка. Но за нея престъпленията му не бяха достатъчно тежки.

Дали?

Във всеки случай той беше наблюдавал как обесиха Дон Холтър. В известен смисъл това го правеше съучастник.

О, господи, той не знаеше как ще свърши всичко това. Изобщо не се боеше за собствения си живот. Би отишъл дори на явна смърт — ако не беше Мара. Обичаше дъщеря си повече от всичко. Не можеше да продаде душата си.

Тъкмо стягаше ремъците на седлото, когато видя нечия сянка в полумрака. И чу шепот.

— Престори се, че нищо не се видял, Джейк. Аз съм, Ласитър. Трябва да поговорим. Ще дойдеш ли?

Сянката отново изчезна между храстите отсреща.

Джейк Никъм кимна едва забележимо. После се метна на коня и бавно тръгна. Точно в посоката, където го очакваше Ласитър.

Дали Илая вече беше някъде наблизо? Всичко можеше да се очаква от него. Пък и беше казал, че винаги ще бъде наблизо, когато Джейк е в движение. Джейк Никъм като примамка. Никога и през ум не му бе минавало, че ще падне толкова ниско.

Джейк Никъм — предател! Засрамен, той наведе глава. Не беше светец, наистина не беше. Но въпреки всичко това нещо в него се противеше срещу това, което се готовеше да направи.

Той прекоси храстите, но Ласитър не се виждаше. Бавно започна да изкачва хълма по-нататък. Хрумна му, че тъкмо оттук бе минал, когато се бе упътил към фермата на Пит Брокър.

— Тук, насреща, Джейк! — обади се едва чуто Ласитър и шерифът насочи коня си между дърветата.

Тук беше толкова тъмно, че не се виждаше абсолютно нищо. Конят изведенъж вдигна глава и уплашено изцвили, но веднага се успокои.

Една ръка хвана поводите на коня, а друга го поглади по шията. Бяха ръцете на Ласитър.

— Слез, Джейк. Трябва да поговорим.

Шерифът слезе от коня.

— Зная, Ласитър. Ти си по петите ми. Сега съм в ръцете ти. Провървя ти.

Ласитър онемя от учудване.

— Какви ги дрънкаш, Джейк? Защо да съм по петите ти? Да не би нещо да те е ужилило или си откачил? Тук съм, за да обсъдя с тебе нещо съвсем друго. Дявол да го вземе, Джейк, ти...

Ласитър се хвърли настани. В последния момент беше забелязал, че зад него има някой. Но беше много късно.

Не можа да избегне удара. Него твърдо го бълсна в слепоочието и той залитна. Бореше се със слабостта си, но втори удар го довърши. Пред очите му причерня.

— Добре се справи, Джейк — прозвуча в тъмнината гласът на палача. — Знаех си, че ще се справиш.

Джейк Никъм чу, че има още мъже. Някой запали фенер. На неговата светлина шерифът позна помощника на главатаря, Кристофър Малеско.

Завързаха Ласитър и го отнесоха.

— Не е ли мъртъв? — попита шерифът. — Мислех, че си го убил.

— Би било прекалено милостиво за този кучи син — отвърна Илая. — Ще го обеся, приятелю. Утре сутринта при изгрев-слънце. И ти ще бъдеш там.

— Трябва ли?

— Защо не? Не забравяй, че искаше да те откара на бесилката.

— Да, вярно е. Ще дойда, Луис.

— Хайде тогава. Ще яздим заедно до фермата на Пит Брокър.

— До утре сутринта има още много време. Не е ли твърде рано да тръгваме?

— Не. Не бива да се мяркаш в града до утре следобед. Казах на нашите дами, че имаме да сключим още една важна сделка. Така няма

да се беспокоят.

— Идеята ти е добра, Луис — каза Джейк Никъм.
И се засмя...

14.

Разсъмваше се. Над потока се издигаше мъгла. Тук-там се чуваха първите гласове на птиците. Фермата на Пит Брокър изглеждаше като остров на спокойствието. В обора стояха десет коня с клюмнали глави и дремеха.

Ласитър стоеше с лице към оградата на обора, с разперени ръце и китки, завързани за най-горните пречки. Веднъж вече беше стоял така, но беше спасен в последния момент.

Сега нямаше никакви изгледи да отърве кожата. От големия дъб вече висеше примката.

През половината нощ беше разпитван от Луис Илая. Престъпникът искаше да знае как е успял да избяга. Но не чу нито звук да излиза от устата му.

Целта на Ласитър беше да го предизвика, но този негодник не се поддаде. Беше останал невъзмутим.

Джейк Никъм също настойчиво уговаряше Ласитър. И то с много, понякога пресилени жестове.

За това време Ласитър забеляза, че Джейк Никъм притежаваше забележителна, направо магическа сръчност. Този мъж спокойно можеше да работи в цирка.

Ласитър му се възхищаваше.

И същевременно се питаше защо Джейк Никъм го прави.

Но това може би щеше да се разбере. Или пък не. Не му оставаше нищо друго, освен да чака.

А сега вече и моментът дойде.

Във фермата настана оживление.

Тази сутрин Луис Илая щеше да извърши особено тържествен ритуал. Тази сутрин той сам щеше да бъде палач и да нахлузи примката на врата на Ласитър.

Всички се бяха събрали в полукръг около стола, на който трябваше да изправят Ласитър.

Луис Илая и Кристофър Малеско застанаха зад него. Както винаги, Малеско имаше за задача да развърже ремъците на китките на осъдения на смърт, а след това да завърже ръцете му на гърба.

Илая искаше да е така. Беше част от ритуала.

Малеско развърза ремъците с лявата си ръка, в дясната държеше дървена бухалка. Знаеше, че обикновено осъдените правеха последен отчаян опит да се измъкнат. В такива случаи Малеско се доверяваше на юмрука си, но този път предпочете бухалката.

Държеше я леко вдигната, нужно беше само леко замахване с ръка и дървото щеше да се стовари върху главата на жертвата.

Ласитър не се обрна, когато и вторият ремък падна и ръцете му най-после отново бяха свободни.

Раменете му се смъкнаха и той изпъшка:

— Ох, по дяволите, как ужасно боли!

При това разтърка болящите го стави на ръцете.

Видимо разочарован, Малеско отпусна бухалката.

Ласитър бавно се обрна. И тогава всички видяха.

Във всяка ръка Ласитър държеше по един револвер. Въпреки това все още шансовете не бяха равностойни и точно това беше причината да не мисли за опасността.

С първия куршум улучи Кристофър Малеско.

Отляво шерифът Джейк Никъм откри огън по втория палач.

А някъде отдясно зад тях с бясно темпо защрака „Уинчестър“.

Настана страхотна бъркотия. А после изведнъж стана тихо. На земята лежаха осем мъже и не помръдваха. Като по чудо Ласитър и шерифът бяха живи и здрави.

И двамата мислеха така.

Но не беше ли се намесил някой с „Уинчестър“?

Чак сега забелязаха Мара. Смъртно бледа, тя политна към Ласитър и баща си.

Джейк я взе в обятията си, за да я успокои и да й каже нещо мило.

— О, татко! — изхлипа тя. — Той знае ли вече, че нямаш нищо общо с тази работа? А ако иска да те арестува заради ония проклети петдесет хиляди долара, които измъкна от онзи банкер измамник в Санта Фе, то тогава дяволите да го...

— Петдесет хиляди? — попита Ласитър, мръщейки чело. — Не ставаше ли дума за половин милион, господин Джейсън Макини?

Шерифът му протегна ръцете си.

— Можете да ме арестувате, господин Пинкертон. Но тогава така ще се разприказвам, че някои джентълмени в Санта Фе очите ще си изплачат. Ще им...

Мара се втурна между двамата.

— Искаш да арестуваш баща ми, Ласитър? — фучеше тя. — Ако се осмелиш да го сториш, между нас всичко е свършено. Но ти...

Хълцайки, тя се хвърли на врата му и го целуна с такава страст, че му стана горещо.

А през рамото ѝ погледна към человека, който се беше потрудил портфейлът на банкера измамник да олекне с петдесет хиляди долара.

Този мъж беше магьосник, иначе определено не би успял по време на нощния разпит на пленника да мушне два револвера под дрехите му.

— Какво става, господин частен детектив? — извика Джейк Никъм. — Сега знаеш кой съм в действителност.

— Аз не съм частен детектив — каза Ласитър. — Но ти си шерифът Джейк Никъм, който току-що ми спаси живота. А сега имаме да свършим куп писарска работа с тебе. Частен детектив, как звучи само!

Той се отмести малко встрани заедно с Мара.

— Не си частен детектив? — прошепна тя. — Кой си ти в действителност?

— Ласитър — каза той и я целуна. — Просто Ласитър...

Издание:

Джек Слейд. Годеницата на палача

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1993

Редактор: Лидия Николова

Коректор: Мая Арсенова

ISBN: 954-8070-78-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.